

प्रभु येशूले पछिबाट 'कहिल्यै क्षमा नगरिने पाप' भन्नुभयो (मत्ती १२:३२)। यसैले बुभुहोस्: प्रभु येशूले पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा गर्नुभएका अचम्मका कामहरूको विषयमा 'ती ता शैतानको शक्तिले गरिएका हुन्' भन्नुचाहिँ पवित्र आत्माको विरोधमा गरिएको निन्दा हो। एकातिर, धेरै मानिसहरू प्रभु येशूको चङ्गाइ दिने स्पर्शद्वारा आशिषित भए; अर्कातिर ती फरिसीहरूचाहिँ आत्मिक हिसाबले मुर्दा रहिरहे, अँ, अन्धा र गुँगा भइरहे।

६) मत्ती ९:३५-१०:४२: मसीहका बाह्र प्रेरितहरू इस्राएल जातिकहाँ पठाइए

क) कटनी गर्ने खेतालाहरूको खाँचो (मत्ती ९:३५-३८)

मत्ती ९:३५: 'गालीलको भ्रमणको तेस्रो परिक्रमा' भन्ने नामले चिनिएको खण्ड यस पदबाट शुरु हुन्छ। प्रभु येशू सबै शहर र गाउँहरूहुँदो यात्रा गर्दै हुनुहुन्थ्यो; उहाँले जहाँ पनि परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्नुहुन्थ्यो। उहाँ नै इस्राएलका राजा हुनुहुन्थ्यो, अनि यदि इस्राएल जातिले पश्चात्ताप गर्‍यो र उहाँलाई राजाको रूपमा मानिलियो भने येशूले तिनीहरूमाथि राज्य गर्नुहुनेथियो – राज्यको सुसमाचारको प्रचार गरिएको मतलब यो थियो। यही समयमा इस्राएल जातिलाई सद्भावनाले यो प्रस्ताव गरियो। इस्राएल जातिले यो प्रस्ताव स्वीकार गरेको भए केकसो हुनेथियो, सो हामी जान्दैनौं। पवित्र बाइबल यसको विषयमा चुप रहेको छ। तर हामीलाई थाह छ: परमेश्वरले सबै युगका मानिसहरूका पापहरू क्षमा गरेर तिनीहरूलाई धर्मी ठहर्‍याउने आधार उहाँलाई अभि खाँचो परेको थियो। यसो गर्नलाई प्रभु येशूले एउटा धार्मिक आधारको प्रबन्ध गर्नुपरेको थियो; यसका निम्ति उहाँ अभि क्रसमा मर्नु थियो।

प्रभु येशूले शिक्षा दिनुहुन्थ्यो र सुसमाचार प्रचार गर्नुहुन्थ्यो, अनि हर प्रकारका रोगहरू निको पार्नुहुन्थ्यो। मसीहको पहिलो आगमनलाई चिनाउने लक्षणहरू यी अचम्मका कामहरू थिए, जो उहाँले नम्र भई

अनुग्रहसाथ देखाउनुभयो; उहाँको दोस्रो आगमनमा पनि अचम्मका कामहरूले उहाँलाई चिनाउनेछन्, तर त्यति बेला उहाँले तिनलाई पूरा शक्ति र ठूलो महिमाको साथ देखाउनुहुनेछ। हिब्रू ६:५ पदले यसलाई भन्छ: 'आउँदो युगका सामर्थ्यहरूको स्वाद'।

मत्ती ९:३६: जब प्रभु येशूले क्लान्त र असहाय इस्राएली जातिका भीडका मानिसहरूमाथि नजर लगाउनुभयो, तब उहाँले तिनीहरूलाई गोठाला नभएका भेडाहरूलाई भैं देख्नुभयो। उहाँको विशाल हृदयभरिको दयाको प्रवाह तिनीहरूतिर बगेर गयो। अहो, हराइरहेका र मरिरहेका आत्माहरूको आत्मिक अवस्था देखेर हामीलाई कहिल्यै ऐया आत्था लाग्ला, कहिल्यै तिनीहरूको भलाइका निम्ति हामीमा बोभ आउला, कहिल्यै हाम्रो मनमा ढाडस जाग्ला? हामी निरान्तर निम्न प्रार्थना गर्नुपर्छ:

‘मेरा प्रभुले गर्नुभएभैं म पनि मेरा आँखाहरू आँसुले धुँधला नपर्नुजेल,
भीडैभीडका मानिसहरूमाथि नजर लगाइराखूँ !
बरालिएका ती भेडाहरूलाई टिठ्याउने दृष्टिले हेर्न पाऊँ !
र प्रभुलाई प्रेम गरेकोले उहाँकै प्रेमले तिनीहरूलाई प्रेम गर्न सकूँ !’

मत्ती ९:३७: आत्मिक फसल काट्ने ठूलो काम गर्नु छ; तर खेतालाहरू थोरै छन्। आजको दिनसम्म यही समस्या भइरहेको छ। हुन सक्छ, खाँचो सधैं कामदारीहरूरूपी प्रभुको फौजले गर्न सक्ने क्षमता-भन्दा ठूलो देखिन्छ।

मत्ती ९:३८: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई प्रार्थना गर्ने आदेश दिएर भन्नुभयो: ‘फसलका प्रभुलाई, उहाँले आफ्नो फसलमा खेतालाहरू पठाइदिऊन् भनी प्रार्थना गर!’ याद गर्नुहोस्: खाँचो र बोलावट एउटै कुरा होइन। खेतालाहरूलाई नपठाएसम्म तिनीहरू जानुहुँदैन।

प्रभु येशू, परमेश्वरका पुत्रले मलाई घोर अन्धकारले छाया परेका देशहरूमा पठाउनुभएको हो;
मेरो यो महान् नियुक्त उहाँले गर्नुभयो, जसका हातहरूमा कीलाहरू ठोकिएका थिए।
गेर्हार्ड टेस्टेगन्

३) जब्दीका छोरा याकूब । पछि राजा हेरोदले उनलाई मारे (प्रेरित १२:२) । बाहजनामध्ये पहिलो शहीद उनी नै भए ।

४) याकूबका भाइ यूहन्ना । तिनी पनि जब्दीका छोरा थिए । तिनी त्यही चेला थिए, जसलाई येशूले प्रेम गर्नुहुन्थ्यो । तिनले यूहन्नाको सुसमाचार, यूहन्नाका तीनवटा पत्रहरू र प्रकाशको पुस्तक लेखे ।

५) फिलिप । यिनी बेथसैदाका थिए । यिनले नथनएललाई प्रभुकहाँ ल्याए । नयाँ नियममा दुईजना फिलिप छन्; प्रेरितको पुस्तकको फिलिप, जो सुसमाचारको प्रचारक थिए, उनी अर्को फिलिप हुन् ।

६) बार्थोलोमाइ । जनविश्वासअनुसार तिनी नथनएल थिए, जसमा प्रभु येशूले कुनै छल पाउनुभएन (यूहन्ना १:४७) ।

७) थोमा । तिनको उपनाम 'दिदिमस' थियो, जसको अर्थ 'जुम्ल्याहा' हो । तिनलाई 'शङ्का गर्ने थोमा'को नाममा पनि चिनिन्छ; किनकि प्रभु येशूको पुनरुत्थान भएको कुरामा शङ्का गर्ने तिनी हुन् । तर तिनको शङ्का हटेपछि तिनले प्रभु येशूलाई 'मेरा प्रभु, मेरा परमेश्वर!' भनेर स्वीकार गरे (यूहन्ना २०:२८) ।

८) मत्ती । तिनी महसूल उठाउने कर्मचारी थिए, जसले पछि मत्तीको सुसमाचार लेखे ।

९) अल्फयसका छोरा याकूब । उनको विषयमा हामी अरू केही निश्चित जान्दैनौं ।

१०) थेद्देयस उपनाम भएका लेब्बेयस । तिनको अर्को नाम याकूबका भाइ यहूदा हो (लूका ६:१६) । यूहन्ना १४:२२ पदमा तिनले भनेका शब्दहरूको एकमात्र बयान लेखिएको छ ।

११) शिमोन कनानी । उनलाई जेलोतेस भनिने शिमोनको नाम पनि दिइन्थ्यो (लूका ६:१५) । जेलोतेसको अर्थ 'जोशिलो' हो ।

१२) यहूदा इस्करियोती । तिनले हाम्रा प्रभुलाई विश्वासघात गरेर सुम्पिदिए ।

प्रभुको बोलावट पाएको समयमा यी चेलाहरूको उमेर शायद बीस-तीस वर्षभित्रको थियो। उनीहरू किसिम-किसिमका कामधन्धाका मानिसहरू थिए; यी जवानहरूसँग सामान्य क्षमता थियो। उनीहरूको खास महानता प्रभु येशूसित रहिरहेको सम्बन्धमा निर्भर थियो।

ग) इस्राएली जातिको बीचको सुसमाचार प्रचार धावा

(मत्ती १०:५-३३)

मत्ती १०:५-६: यहाँ प्रचार गर्ने विशेष धावाको सम्बन्धमा चेलाहरूलाई दिनुभएका शिक्षाहरू प्रस्तुत गरिएका छन्। यो घटना र सत्तरीजनालाई पठाइएको कुरा (लूका १०:१), अनि मत्ती २८:१९-२० मा दिइएको महान् आज्ञा अलग-अलग कुराहरू हुन्। तिनको खिचडी गर्नुहुँदैन। यहाँको चाहिँ एउटा अल्पकालीन प्रचार-धावा थियो। यसको विशेष उद्देश्य स्वर्गको राज्य नजिकै आइसकेको सूचना दिनु थियो। हुन त हो: यस अध्यायमा दिइका कति नियमहरू सबै युगमा जिउने परमेश्वरका जनहरूका निम्ति मूल्यवान् छन्, र लागू हुन्छन् भने कति नियमहरू प्रभु येशूले पछिबाट खारिज गर्नुभयो (लूका २२:३५-३६)। यसर्थ ती नियमहरू अस्थाही थिए।

पहिले, कुन बाटो भएर जानुपर्ने हो, सो उनीहरूलाई बताइयो। उनीहरू अन्यजातिहरूकहाँ जानुहुँदैनथियो, न ता सामरीहरूकहाँ जानु थियो। सामरीहरूचाहिँ यहूदीहरूद्वारा घृणा गरिएको मिश्रित जाति थिए। त्यस बेला उनीहरूको सेवाक्षेत्र इस्राएलको घरानाका हराएका भेडाहरूमा सीमित थियो।

मत्ती १०:७: उनीहरूको सन्देशचाहिँ 'स्वर्गको राज्य नजिकै आएको' घोषणा थियो। इस्राएल जातिले सन्देश ग्रहण गरेन, तर इन्कार गर्‍यो भने तिनीहरूको कुनै बहाना रहनेछैन; किनकि यो राजकीय घोषणा विशेष गरी तिनीहरूकहाँ आएको थियो। परमेश्वरको राज्य कुन हिसाबले नजिकै आएको थियो? मसीह राजा आउनुभएको थियो। इस्राएलको घरानाका मानिसहरूले निर्णय गर्नुपर्थ्यो: उहाँलाई ग्रहण गरौं कि नगरौं?

मत्ती १०:८: उनीहरूको सन्देश पुष्टि गर्ने सिफारिस केले गर्ने ? उनीहरूलाई अधिकार दिइयो: उनीहरूले बिरामीहरूलाई निको पार्ने, कोरीहरूलाई शुद्ध पार्ने, मरेकाहरूलाई बिउँताउने^१ र दुष्ट आत्माहरू निकाल्ने आदेश पाए। यहूदीहरूको माग चिन्हहरू थियो (१ कोरिन्थी १:२२); यसैले परमेश्वरले तिनीहरूलाई चिन्हहरू दिनुभयो। उहाँ आफ्नो अनुग्रहमा तिनीहरूको माग पूरा गर्न भुक्नुभयो।

पारिश्रमिकको विषयमा प्रभुको शिक्षा यस प्रकारको थियो: चेलाहरू प्रभुका प्रतिनिधिहरू भएका नाताले उनीहरूले आफ्नो सेवाका निम्ति कुनै दाम लिनुहुँदैनथियो। उनीहरूलाई यी आशिषहरूका निम्ति कुनै दाम परेन; यसैले उनीहरूले यी आशिषहरू कुनै मूल्यविना, सित्तैमा दिनुपर्थ्यो।

मत्ती १०:९-१०: यात्राका निम्ति उनीहरूले अघि कुनै प्रबन्ध गर्नुपर्दैनथियो। उनीहरू आफूचाहिँ यहूदी थिए; उनीहरू यहूदी मानिसहरूकहाँ प्रचार गर्न गइरहेका थिए। खेताला आफ्नो भोजनको योग्य हुन्छ भन्ने सिद्धान्त यहूदीहरूको बीचमा चल्यो थियो। यसैले उनीहरूले सुन, चाँदी, तामा, अनि भोला, दुईवटा दौरा, जुत्ताहरू वा लौराहरू आदि बोक्ने आवश्यकता परेन। 'जुत्ताहरू' र 'लौराहरू' भनेको अर्थ शायद आफूले लगाइराखेका जुत्ताबाहेक फाल्नु जुत्ता नबोक्नु भनेको थियो होला; अनि आफूसित एउटा लौरा छ भने त्यही नै बोक्नु भन्न खोजेको होला (मर्कूस ६:८)। यसो भन्दाखेरि प्रभुको विचार के थियो भने, उनीहरूको खाँचो जसरी दिनहुँ उनीहरूमाथि आइपर्थ्यो, त्यसरी नै दिन प्रतिदिन उनीहरूको खाँचो पूरा गरिन्थ्यो।

मत्ती १०:११: वास बस्नलाई उनीहरूको प्रबन्ध के थियो ? जब उनीहरू कुनै शहर वा गाउँमा पस्ने, तब उनीहरूले यस्ता योग्य व्यक्तिलाई खोज्नुपर्थ्यो, जसले उनीहरूलाई प्रभु येशूका चेलाहरूको नाममा ग्रहण गरेर उनीहरूको अतिथि-सत्कार गर्नेथिए र खुला हृदयले उनीहरूको सन्देश सुन्नेथिए। जुन बेला उनीहरूले यस्ता योग्य व्यक्तिलाई भेट्टाउँथे, त्यस बेलादेखि त्यस शहरमा रहनुजेल उनीहरू

तिनीसँग बस्नुपथ्यो, र कतै त्यसभन्दा सुविधा भएको ठाउँ भेट्टाउँदाखेरि पनि उनीहरूले त्यहाँबाट बसाइ सार्नुहुँदैनथियो ।

मत्ती १०:१२-१४: कुनै घरका मानिसहरूले प्रभुका चेलाहरूलाई स्वागत गरे भने उनीहरूले त्यस परिवारलाई अभिवादन गर्नु थियो । अभिवादन गर्नुको अर्थ भद्र भई सत्कार गरिएकोमा आफ्नो आभार प्रकट गर्नु हो । अर्कातिर, जुन घरका मानिसहरूले उनीहरूलाई प्रभुका सन्देशवाहकको रूपमा स्वागत गरेनन्, तिनीहरूका निम्ति उनीहरूले 'तिमीहरूमाथि परमेश्वरको शान्ति आओस्' भनेर प्रार्थना गर्नुपर्दैनथियो, अर्थात् त्यस परिवारका निम्ति मङ्गलकामना रूपी आशीर्वादको वचन घोषणा गर्नुपर्दैनथियो । यति मात्र होइन, उनीहरूले आफ्ना पाउका धूला टकटक्याएर तिनीहरूप्रति परमेश्वरको बेखुशी गम्भीर रूपले देखाउनुपथ्यो । जुन परिवारले प्रभुका चेलाहरूलाई ग्रहण गरेनन्, तिनीहरूले प्रभु येशूलाई नै इन्कार गर्नेथिए ।

मत्ती १०:१५: यस्तो तिरस्कारको बारेमा प्रभु येशूले चेताउनी दिएर भन्नुभयो: 'न्यायको दिनमा सदोम र गमोराको विकृत दुष्टताको दण्डभन्दा तिरस्कार गर्नेको दण्डचाहिँ सहन नसकिने हुनेछ।' यस भनाइले पुष्टि गर्छ: नरकमा दण्ड फरक-फरक हुनेछ, कम वा बढी हुनेछ; नत्र ता कसैका निम्ति दण्ड सहन सकिने, कसैका निम्ति दण्ड सहन नसकिने, यो कसरी हुन्छ त ?

मत्ती १०:१६: यस खण्डमा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई सल्लाह दिँदै उनीहरूले सतावटको सामना गर्दा कस्तो व्यवहार देखाउनुपर्छ, सो कुरा सिकाउनुभयो । उनीहरू ब्वाँसाहरूको बीचमा भेडाभैं हुनेछन्, अँ, उनीहरू दुष्ट पापी मानिसहरूको घेराउमा पर्नेछन्, जसले उनीहरूलाई नष्ट गर्न खोज्दैछन् । उनीहरू साँपहरूजस्ता चतुर हुनु थियो, अर्थात् उनीहरूले कसैलाई नचाहिँदा बाधाहरू दिनुहुँदैनथियो; अँ, कसैले उनीहरूलाई छल गरेर यस्ता खतरा परिस्थितिहरूमा हाल्न नपाओस्, जहाँ उनीहरूले आफ्नो विश्वासलाई इन्कार गर्नुपर्नेथियो । उनीहरू ढुकुरहरूभैं सोभा हुनु थियो, अर्थात् उनीहरूले धर्मात्माको

चरित्र र निष्कपट विश्वासरूपी हातहतियार धारण गरेर सुरक्षित रहनुपर्थ्यो ।

मत्ती १०:१७: तर उहाँका चेलाहरू विश्वास नगर्ने यहूदी मानिसहरूसँग होशियार बस्नुपर्थ्यो, जसले उनीहरूलाई आदलतहरूमा घिस्स्याएर लैजानेथिए र उनीहरूलाई तिनीहरूका सभाघरहरूमा कोर्ला लाउनेथिए । यसर्थ सरकारको पक्ष र धर्मको पक्ष – दुवै पक्षबाट उनीहरूमाथि हमला आइपर्नेथियो ।

मत्ती १०:१८: प्रभु येशूको खातिर उनीहरू शासकहरू र राजाहरूको सामु घिसारिनेछन् । तर 'मानिसको दुष्टतामाथि परमेश्वरको सफलता' भनेभैं मानिसहरूका सबै दुष्ट युक्तिहरूमाथि परमेश्वरको योजनाको जित हुनेछ । उहाँका चेलाहरूले हार खाएको घडीमा उनीहरूले शासकहरू र अन्यजातिका मानिसहरूको सामु प्रभुको गवाही दिने अनुपम सौभाग्य पाउनेछन् । परमेश्वरले जे पनि गर्नुहुन्छ, त्यो सब भलाइका निम्ति गर्नुहुन्छ । बितेको समयमा सरकारी उच्च पदाधिकारीहरूका हातबाट इसाईहरूले धेरै किसिमको कष्ट सहनुपर्स्यो, तर 'तिमीहरू शासकहरू र राजाहरूको सामु घिसारिनेछौ' भन्ने शिक्षाबाट उच्च अधिकारीवर्गहरूलाई धेरै आत्मिक लाभ भएको छ; प्रभुको अरू कुनै शिक्षाबाट तिनीहरूलाई यति मद्दत भएकै छैन ।

मत्ती १०:१९-२०: उनीहरूको मुद्दाको जाँच गरिएको बेलामा उनीहरूले जवाफमा के भुन्नपर्ने हो, सो पूर्वाभ्यास गर्नुपर्दैन । उत्तर दिनुपर्ने बेलामा परमेश्वरको आत्माले उनीहरूलाई यस्तो दिव्य बुद्धि दिनुहुन्छ कि उनीहरूले प्रभु येशूको महिमा गर्ने किसिमले जवाफ दिनेछन्, जसबाट वादीहरू पूरा विफल हुनेछन्, अँ, अलमल्ल परेर पूरा लज्जित हुनेछन् । १९ पदको व्याख्या गर्दा दुईवटा अचाक्ती गल्ती गर्नुहुँदैन: एक, विश्वासीहरूले प्रवचनको तयारी गर्नुपर्दैन भन्ने भूलधारणा लिनुहुँदैन । दुई, यहाँ, यी पदमा जे बताइएको छ, त्यो अब हाम्रो समयमा लागू हुँदैन भन्ने भूलविचार अपनाउनुहुँदैन । सुअवसरमा उपयुक्त प्रवचन दिन सकूँ भनेर प्रार्थनामा परमेश्वरको उपस्थितिको

खोज गर्नु जुनै प्रचारकका निम्ति उपयोगी र अनिवार्य पनि हो । तर सत्य कुरा के हो भने, आपदविपादमा परेको समयमा सबै विश्वासीहरूले 'परमेश्वरले मलाई बुद्धि दिनुहुन्छ, र म ईश्वरीय प्रेरणाले बोल्न सक्नेछु' भनेर यहाँ उल्लेख गरिएको उहाँको प्रतिज्ञा दाबी गर्न पाउँछन् । उनीहरू परमेश्वर पिताको आत्माका मुख-पात्रहरू बन्नेछन् ।

मत्ती १०:२१: 'तिमीहरूले विश्वासघात र धोकेबाजीको सामुना गर्नुपर्छ' भनेर प्रभु येशूले यसको बारेमा पूर्वसूचना दिँदै आफ्ना चेलाहरूलाई चेताउनी दिनुभयो । भाइले भाइलाई आरोप लगाउनेछ; बुवाले छोरालाई विश्वासघात गरेर सुम्पिदिनेछन्; छोराछोरीहरू बुवाआमाहरूको विरोधमा मुखबिर बन्नेछन्, र तिनीहरूलाई मार्न लाउनेछन् ।

यस सम्बन्धमा श्री जे.सी. म्याकोलेले ठीक भन्छन्:

'संसारका मानिसहरूको घृणा सहनुपर्दाखेरि हामी सत्सङ्गी बन्छौं; ... किनभने हाम्रा प्रभुले शत्रुको हातबाट जुन कुव्यवहार सहनुभयो, प्रभुका दासहरू भएका नाताले हामीले तिनीहरूबाट त्यसभन्दा असल कारवाही पाउने आशा नराख्दा हुन्छ । प्रभु येशूका निम्ति संसारका मानिसहरूले क्रूसभन्दा असल थोक पाएका थिएनन् भने तिनीहरूले उहाँका चेलाहरूका निम्ति शानदार सवारी तयार नपार्लान् । उहाँका निम्ति काँडाहरू थिए भने हाम्रा निम्ति फूलका मालाहरू नहोल्न । ... साँच्चै संसारका मानिसहरूले हामीलाई घृणा गरे भने यो घृणा हामीले केवल 'प्रभु येशूको खातिर' सहनुपरोस्, तर हामीमा हामीलाई घृणा गरिने अरू कुनै कारणले वा हाम्रा प्रभुको नाम लिने प्रतिनिधिहरूमा कुनै अयोग्य कुराले गर्दा नहोस् !' ^४

मत्ती १०:२२-२३: प्रभु येशूका चेलाहरू सबै मानिसहरूद्वारा घृणा गरिनेछन् । 'सबै मानिसहरूद्वारा' भन्नाले एकजनालाई पनि नछोडेर सबका सब भनेको होइन; तर यसको अर्थ 'सबै राष्ट्र, समाज, धर्म र जातिका मानिसहरूद्वारा' हो । 'तर जसले अन्तसम्म सहन्छ, उसको उद्धार हुनेछ ।' सन्दर्भ नहेरीकन यो पद मात्र विचार गर्नु हो भने यसबाट

‘स्थिर भई बस्ने मानिसचाहिँ धैर्य धरेर मुक्ति कमाउन सक्छ’ जस्तो देखिन्छ। तर हामी जान्दछौँ, यसको अर्थ यो हुन सक्दैन; किनभने पवित्र शास्त्रले सफासँग बताउँछ: मुक्ति परमेश्वरको अनुग्रहको वरदान हो, जो विश्वासद्वारा सितैमा पाइन्छ (एफेसी २:८-९)। यस पदको अर्थ प्रभु येशूप्रति विश्वासयोग्य हुनेहरू शरीरको मृत्युबाट बचाइनेछन् भनेको पनि होइन। किनकि यसको अघिल्लो पदले पूर्वसूचना दिएर भनेको छ: प्रभुका कति विश्वासयोग्य चेलाहरूको हत्या हुने नै छ। यहाँ यस पदको सबभन्दा साधारण व्याख्या गरौँ: जसको मुक्तिको अनुभव साँचो छ, उसले विश्वासमा स्थिर रहेर त्यो देखाउँछ। स्थिरताचाहिँ मुक्ति पाएको प्रमाण-चिन्ह हो। ती व्यक्तिहरू जो सतावटका समयमा स्थिर रहन्छन्, उनीहरूले आफ्नो स्थिरताद्वारा आफू ख्रीष्टका सच्चा, खाँटी विश्वासी हौँ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्छन्। मत्ती २४:१३ पदमा हामी यही वचन पाउँछौँ। त्यहाँ त्यसले यी विश्वासयोग्य यहूदीहरूको जगेरालाई सङ्केत गरेको छ, जसले महा सङ्कष्टका दिनहरूमा कुनै हालतमा पनि प्रभु येशूप्रतिको भक्ति बेच्दैनन् र उहाँलाई इन्कार गर्दैनन्। तिनीहरूको स्थिरताले तिनीहरू प्रभुका सच्चा चेलाहरू रहेछन् भन्ने कुरा प्रकट गर्छ।

भविष्यको सम्बन्धमा लेखिएका पवित्र बाइबलका खण्डहरूमा प्रायः परमेश्वरको आत्माले लगत्तै आइहाल्ने भविष्य प्रकट गरेपछि सुदूर भविष्यमा जानुहुँदो रहेछ। कुनै भविष्यवाणीको केही अंश पहिले तत्कालमा पूरा हुन्छ भने धेरै समयपछि त्यो त्यसको सम्पूर्ण रूपमा पूरा हुने अर्थ पनि लाग्छ। उदाहरणका निम्ति, प्रभु येशूको पहिलो आगमन र उहाँको दोस्रो आगमन एउटै पद वा खण्डमा केही स्पष्टीकरणविना एकसाथ मिलेर दिइएको हुन सक्छ: जस्तै यशैया ५२:१४-१५ र मीका ५:२-४। यहाँ मत्ती १०:२२-२३ पदमा हाम्रा प्रभु येशू आफूले पनि यस प्रकारले नजिकको भविष्यको कुरा गरेर सुदूर भविष्यमा आफ्नो कुरा टुङ्गाउनुहुन्छ। यी पदमा उहाँले आफ्ना बाह्र चेलाहरूलाई उनीहरूले प्रभु येशूको खातिर भोग्नुपर्ने दुःखकष्टहरूको विषयमा चेताउनी दिनुहुन्छ।

त्यसपछि उहाँले उनीहरूलाई महा सङ्कष्टको बेलामा जिउने भक्तजन-हरूसँग तुलना गर्नुहुन्छ, जो त्यत्तिखेर यहूदीहरू भएर पनि उहाँका चेलाहरू हुनेछन् । उहाँ पहिलो शताब्दीमा जिउने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका विपत्तिहरूको कुरा गरेर एकै पल्टमा उहाँको दोस्रो आगमनको बेलामा जिउने विश्वासीहरूको विषयमा कुरा गर्न पुग्नुहुन्छ ।

मती १०:२३ पदको अन्तिम भागको '... मानिसका पुत्र नआउन्जेल तिमीहरू कुनै रीतिले पनि इस्राएलका शहरहरू घुमिसकेका हुनेछैनौ' भन्ने वचनले हामीलाई प्रभु येशूको दोस्रो आगमन हुनुभन्दा अधिका दिनहरूमा लगिदिन्छ । प्रभु येशूको पहिलो आगमन भइसकेको हुनाले यो वचन बाह्यना चेलाहरूको तात्कालिक सुसमाचार धावासित सम्बन्धित छैन । कति बाइबल-शिक्षकहरूले यहाँ बताइएको कुरा इस्वी संवत् ७० सालमा यरूशलेमको विनाशसित जोड्न खोज्छन्, तर 'मानिसका पुत्र नआउन्जेल' भन्ने शब्दहरूमा यस्तो सत्यानाशको अर्थ लगाउन बेठीक देखिन्छ । होइन, यो वचन प्रभु येशूको दोस्रो आगमनसित जोड्नु एकदम मिल्छ । महा सङ्कष्टको समयमा यहूदी विश्वासीहरूरूपी प्रभुका भाइहरू राज्यको सुसमाचार लिएर इस्राएलका शहरहरूतिर निस्कनेछन् । उनीहरूचाहिँ सतावट र खेदोमा पर्नेछन् । उनीहरू इस्राएलका सबै शहरहरूमा पुग्नुभन्दा अगाडि प्रभु येशू फर्केर आउनुहुनेछ, आफ्ना शत्रुहरूको न्याय गर्नुहुनेछ र आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ ।

यस २३ पदमा भनिएको कुरा मती २४:१४ पदसित नमिलेको लाग्छ । यहाँको पदमा प्रभुले भन्नुहुन्छ: मानिसका पुत्र नआउन्जेल इस्राएलका सबै शहरहरूमा राज्यको सुसमाचार पुग्नेछैन, तर मती २४:१४ पदमा प्रभुको दोस्रो आगमनभन्दा अघि सारा संसारमा राज्यको सुसमाचार प्रचारिनेछ भनी बताइएको छ । तर यहाँ मेल नखाने कुनै कुरा छैन । सबै जातिका मानिसहरूमा सुसमाचार प्रचारिन्छ, ता पनि हरेक व्यक्तिले सुसमाचार नसुन्ला । सुसमाचारको सन्देशमाथि कठिन बाधाहरू आइपर्नेछन् । इस्राएल देशमा सन्देशवाहकहरूले घोर सतावटको सामना गर्नुपर्नेछ, र सुनाउने काममा ठूलो रोकावट आइपर्नेछ । यसैले राज्यको सुसमाचार इस्राएलका सबै शहरहरूमा पुग्नेछैन ।

मत्ती १०:२४-२५: प्रभु येशूका चेलाहरूले आफूले यस्तो दुर्व्यवहार किन सहनुपर्छ भन्ने विषयमा घरिघरि अचम्म लाग्ने अवसरहरू पाउनेछन् । के प्रभु येशू मसीह राजा हुनुहुन्न ? तब हामी उहाँका अनुयायीहरूले राज्य गर्नुको सट्टामा किन दुःख सहनुपर्छ त ? प्रभु येशूले उनीहरूको खुलदुली जानेर २४ र २५ पदमा यी प्रश्नको उत्तर दिनुहुन्छ: उनीहरूले दुःख भोग्ने मूल कारण उहाँसित उनीहरूको सम्बन्ध हो । उहाँ उनीहरूका गुरु हुनुहुन्थ्यो; उनीहरू उहाँका चेलाहरू थिए । उहाँ उनीहरूका मालिक हुनुहुन्थ्यो; उनीहरू उहाँका दासहरू थिए । उनीहरू उहाँको घरानाका थिए भने उहाँ घरका मालिक हुनुहुन्थ्यो । चेला भन्दैमा गुरुभन्दा उच्च पद पाउने मतलब बुझिँदैन, तर गुरुको पछि लागेर उहाँको देखासिकी गर्ने जिम्मेवारी पो बुझिन्छ । दासहरू हुन् भने उनीहरूले आफ्ना मालिकको भन्दा असल व्यवहार खोज्नुहुँदैन । मानिसहरूले घरका मालिकलाई 'बेल्लेबुल' भन्दछन् भने तिनीहरूले उहाँको घरानाकाहरूमाथि भन् त्यस्तै प्रकारको अपमानपूर्ण निन्दाका शब्दहरू लगाउनेछन् । (बेल्लेबुलको अर्थ 'भिङ्गाका मालिक' हो; एक्रोनीहरूले आफ्नो देवतालाई यही नाम दिन्थे; त्यो नाम यहूदीहरूले शैतानको उपनामको रूपमा प्रयोग गर्थे) । चेला हुनुको अर्थ मालिकको तिरस्कारमा सहभागी हुनु पनि हो ।

मत्ती १०:२६-२७: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई तीन पल्ट 'नडराओ' भन्ने आदेश दिनुभयो (मत्ती १०:२६, २८ र ३१ पदमा) । पहिले, उनीहरूले शत्रुहरूको जय देखेर डराउनुहुँदैन । किनकि आउँदो दिनमा उहाँको मामिलाको महिमित प्रतिशोध हुनेछ; एक दिन उहाँले गर्नुभएको अभिप्राय पूरा हुने नै छ । चेलाहरूको समयमा सुसमाचार केही मात्रामा छोपिएको थियो, र प्रभुका शिक्षाहरू केही हदसम्म लुकिएका थिए । तर अब चाँडै प्रभुका चेलाहरूले साहसको साथ प्रभुको सन्देश प्रचारप्रसार गर्नुपर्नेथियो, जुन सन्देश उनीहरूले त्यस समयसम्म छुट्टै, गुप्त रूपले सुन्ने गर्थे ।

मत्ती १०:२८: दोस्रो, प्रभुका चेलाहरूले मानिसहरूको हत्यारूपी प्रकोपदेखि डराउनुहुँदैन । मानिसले शरीरलाई मार्न सक्छन्; तिनीहरूले गर्न

सक्ने यति हो । ख्रीष्ट-विश्वासीका निम्ति शरीरको मृत्यु त्यत्ति दुःखद घटना होइन । उसका निम्ति मर्नुको मतलब प्रभुको साथमा जानु हो । त्यसभन्दा उत्तम कुरा के छ र? मर्नु भनेको पाप, शोकचिन्ता, रोग, दुःखकष्ट र मृत्युबाट उम्कनु हो; यसको अर्थ अनन्त महिमामा प्रवेश गर्नु हो । तब मानिसहरूले हामीलाई मार्दा के गर्छन्? वास्तवमा, तिनीहरूले हामीलाई गर्न सक्ने त्यो सबभन्दा ठूलो हानिचाहिँ परमेश्वरको छोराछोरीका निम्ति सबभन्दा ठूलो लाभ पो हो ।

उहाँका चेलाहरूले मानिसहरूदेखि डराउनुहुँदैन, तर उनीहरूले परमेश्वरको भय मान्नुपर्छ; किनभने उहाँले आत्मा र शरीर दुवैलाई नरकमा नष्ट गर्न सक्नुहुन्छ । योचाहिँ सबभन्दा ठूलो हानि हो: अनन्त-अनन्तसम्म परमेश्वरबाट अगल, मुक्तिदाताबाट अगल रहेर त्यो आशारहित अवस्था । त्यस आत्मिक मृत्युबाट उठाएको हानि नाज सकिँदैन; त्यस भयानक दण्डदेखि जुनै हालतले हामीले उम्कन खोज्नुपर्छ ।

मत्ती १०:२८ पदमा प्रभु येशूले चलाउनुभएका शब्दहरूले श्री योहानोक्सको सम्झना दिलाएका छन्, जसको चिहानमा लगाइएको समाधि-ढुङ्गामाथि निम्न शब्द लेखिएका छन्: 'यहाँ यस्ता एउटा मानिस सुतिरहेका छन्, जसले परमेश्वरको भय यहाँसम्म मान्थे, कि यिनले कहिल्यै कुनै मानिससँग डराउनुपरेन ।'

मत्ती १०:२९: आगोरूपी परीक्षाहरूको बीचमा पनि उहाँका चेलाहरू दुक्कै रहन सक्छन्; किनभने परमेश्वरले उनीहरूको वास्ता गर्नुहुनेछ । यो कुरा प्रभु येशूले सबै मानिसबाट चिनिएको भँगेराको उदाहरणबाट सिकाउनुभयो । यी दुई, केही नगनिने चरा तामाको एकै पैसामा बिक्री हुन्थे; तर परमेश्वर पिताको इच्छाबिना तीमध्ये एउटा पनि मर्दैन । उहाँको ज्ञान र उहाँको उपस्थितिदेखि बाहिर कुनै कुरा पनि जाँदैन । यसैले कसैले भने: 'परमेश्वर हरेक भँगेराको दफनमा उपस्थित हुनुहुन्छ ।'

मत्ती १०:३१-३२: सानो भँगेरामा चासो राख्नुहुने परमेश्वरले आफ्ना छोराछोरीहरूका शिरका केश एक-एक गरी गन्नुभएको छ, अँ, हरेकका केशको हिसाब राख्नुभएको छ । एउटा भँगेराको तुलनामा एक भुष्पा

केशको मूल्य केही पनि होइन । यसर्थ परमेश्वरका जनहरू उहाँका निम्ति धेरै भंगोराहरूभन्दा बढी मूल्यवान् हुन्छन् । तब उनीहरू किन डराउने ?

मत्ती १०:३२: अघि बताइएका तर्कहरूमा ध्यान राखेर प्रभुका चेलाहरूले उहाँलाई मानिसहरूको सामु निर्भयको साथ स्वीकार गर्ने निष्कर्षमा पुग्नु नै एकमात्र न्यायसंगत/उचित कुरा देखिन्छ । प्रभु येशूको खातिर उनीहरूले भोग्नुपर्ने जुनसुकै अपमान वा निन्दाका निम्ति स्वर्गमा उनीहरूलाई प्रशस्त इनाम दिइनेछ; त्यत्ति बेला प्रभु येशूले उनीहरूलाई आफ्ना पिताको सामु स्वीकार गर्नुहुनेछ । प्रभु येशूलाई स्वीकार गर्नुको मतलब उहाँलाई आफ्नो व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा अपनाउनु हो । यस प्रकारको जीवन समर्पणको माग हो: हामीले आफ्नो मुखले उहाँलाई स्वीकार गर्नुपर्छ र आफ्नो चालचलनले यो अङ्गीकार पुष्टि गर्नुपर्छ । यी बाह्र प्रेरितहरूले यसरी आफ्ना जीवनभरि नै प्रभु येशूलाई स्वीकार गरिरहे, र विश्वासको अङ्गीकारको चरमसीमामा उनीहरू प्रायः सबै शहीद भए ।

मत्ती १०:३३: पृथ्वीमा हामीले प्रभु येशूलाई इन्कार गर्दा भने त्यसको फलस्वरूप स्वर्गमा प्रभुले परमेश्वरको सामु हामीलाई इन्कार गर्नुहुनेछ । यहाँ, प्रभु येशूलाई इन्कार गर्नु भनेको आफ्नो जीवनमाथि उहाँको अधिकार अस्वीकार गर्नु हो । जस-जसले आफ्नो जीवनको बारेमा यसो भन्न खोज्छन्: 'प्रभु, म तपाईंलाई चिन्दैन', तिनीहरूले अन्तमा आफ्नो विषयमा 'म तिमीहरूलाई कहिल्यै चिनेको छैन' भन्ने उहाँको वचन सुन्नपर्ला । पत्रुसले गरेभैं दबाउमा परेर यस्तो अप्ठ्यारो क्षणमा प्रभुलाई इन्कार गरिएको कुरा प्रभु येशूले यहाँ सङ्केत गर्नुभएको होइन, तर यस किसिमको इन्कारको विषयमा यो भन्नभएको हो, जो एक आदत बन्दछ र जसमा कुनै हेरफेर हुँदैन, तर आखिर/अन्तिम हुनेछ ।

घ) प्रभु येशू मिलाप ल्याउन होइन, तर तरवार चलाउन आउनुभएको हो (मत्ती १०:३४-३९)

मत्ती १०:३४: हाम्रा प्रभु येशूका यी शब्दहरू हामीले चित्रको रूपमा बुझ्नुपर्छ । उहाँ यस संसारमा आउनुभयो, र उहाँको यस आगमनले

मानिसहरूमा के-कस्तो प्रतिक्रिया पैदा गर्‍यो, सो कुरा उहाँले यहाँ देखाउन चाहनुभयो । ‘हेर, मेरो आउनुको उद्देश्य यही हो’ भनेर उहाँले छेड हानेर ‘म मिलाप ल्याउन होइन, तर तरवार चलाउन आएको हुँ’ भनेर भन्नुभयो । किनभने वास्तवमा उहाँ मिलाप गराउने उद्देश्यले आउनुभएको हो (एफेसी २:१४-१७) । उहाँद्वारा संसारले मुक्ति पाओस् भनेर नै उहाँ आउनुभयो (यूहन्ना ३:१७) ।

मत्ती १०:३५-३७: तर उहाँले यहाँ भन्न चाहनुभएको तात्पर्यचाहिँ यही हो: जब-जब मानिसहरूले उहाँका चेलाचेली बन्छन्, तब-तब तिनीहरूका परिवारकाहरू तिनीहरूको विरोधमा उठ्छन् । प्रभु येशूकहाँ फर्केर आएका बुवाको विरोधमा तिनको प्रभुमा विश्वास नगर्ने छोरा उठ्छ, अनि ख्रीष्ट-विश्वासी आमाको विरोधमा प्रभुलाई नपाएकी तिनकी छोरी उठ्छे । प्रभुमा नयाँ जन्म पाएकी सासूलाई तिनकी नयाँ जन्म नपाएकी बुहारीले घृणा गर्छे । यसर्थ प्रभु येशू र परिवारको बीचमा कसलाई चाहिँ छान्नु भनेर हामीले निर्णय गर्नुपर्छ । प्रभु येशूको चेलाचेलीलाई स्वभाविक स्नेहरूपी कुनै बन्धनले प्रभुप्रति सारा भक्ति देखाउनदेखि अलिकति पनि फुकाउ ल्याउनुहुँदैन । बुवा, आमा, छोरा वा छोरीलाई भन्दा प्रभु येशूलाई नै पहिलो स्थान दिनुपर्छ । चेला हुने मूल्य चुकाउनुपर्दा आफ्नो परिवारमा तनाउ, वादविवाद र सङ्गत टुटेको जस्तो नमीठो अनुभव गर्नुपर्दछ । जीचनका अन्य क्षेत्रमा आइपर्ने परीक्षाहरूभन्दा तीतो अनुभव आफ्नो परिवारबाट पाइएको बैरभाव हो ।

मत्ती १०:३८: तर आफ्नो परिवारभन्दा प्रभु येशूलाई हाम्रो जीवनमा सर्वोच्च स्थानदेखि वञ्चित पार्न सक्ने अर्को कुरा छ: आफ्नो जीवनलाई बढी माया गर्ने भाव । यसकारण प्रभु येशूले थपेर भन्नुहुन्छ: ‘अनि जो आफ्नो क्रस उठाएर मेरो पछि लाग्दैन, त्यो मेरो योग्यको हुँदैन ।’ याद रहोस्: क्रसचाहिँ मृत्युदण्ड दिनलाई चलाउने साधन थियो । क्रस उठाएर प्रभु येशूको पछि लाग्नु भनेको उहाँका निम्ति जुनै पनि कुरा त्याग्ने समर्पणको साथ बलिदानको जीवन जिउनु हो । प्रभुका निम्ति मर्नुपरे पनि उनीहरूलाई त्यो मूल्य ज्यादा लाग्दैन । प्रभु येशूका सबै चेलाहरू उहाँका निम्ति मर्नुपर्दैन, तर

उनीहरू सबैले आफ्नो जीवनलाई बहुमूल्य नठानीकन उहाँलाई नै आफ्नो सबभन्दा मूल्यवान् वस्तु गन्नुपर्छ/मान्नुपर्छ ।

मती १०:३९: ख्रीष्टको प्रेमले हामीमा आफूलाई जोगाउने त्यो स्वार्थी भावनालाई जित्नुपर्छ । 'जसले आफ्नो प्राण प्राप्त गर्छ, त्यसले त्यो गुमाउनेछ; अनि जसले मेरो कारणले आफ्नो प्राण गुमाउँछ, त्यसले त्यो प्राप्त गर्नेछ ।' आफ्नो जीवनलाई प्रेमले अङ्गालो मारेर पूरा समर्पणको जीवनको साथमा आइपर्ने दुःख र हानि उठाउनदेखि उम्कन खोज्ने हरेक कोशिश एक गम्भीर परीक्षा हुन जान्छ । तर यसरी स्वार्थसिद्धिका निम्ति जिउने मानिसले आफ्नो जीवनमा सबभन्दा ठूलो हानि उठाउँछ । तर आफ्नो जीवनको सबैभन्दा सदुपयोग गर्नु हो भने हामीले त्यसलाई प्रभुको सेवामा खर्च गर्नुपर्छ । जुन व्यक्तिले सेवानिष्ठ भई आफ्नो जीवन प्रभुका निम्ति गुमाउँछ, उसैले भरपूरीको साथमा जीवनको वास्तविक अर्थ र उद्देश्य प्राप्त गर्नेछ ।

ङ) एक कचौरा चिसो पानी (मती १०:४०-४२)

मती १०:४: सबै मानिसहरूले प्रभुका चेलाहरूले प्रचार गरेको सन्देश इन्कार गर्दैनन् । कतिले ता उनीहरूलाई मसीहका प्रतिनिधि भनेर चिन्नेछन् र उनीहरूलाई धन्यवादसाथ स्वागत गर्नेछन् । तर चेलाहरूसँग यस्ता मानिसहरूलाई आफूप्रति देखाइएको उपकारको साटफेर गर्ने क्षमता कम हुन्छ । उनीहरूले यसको केही परवाह मान्नुपर्दैन; किनकि उनीहरूलाई गरिएको जुनसुकै उपकार प्रभुलाई गरिएको ठहरिनेछ, र यी उपकारकहरूलाई यस प्रकारको इनाम मिल्नेछ ।

प्रभुका चेलाहरूलाई स्वागत गर्ने मानिसले प्रभुलाई स्वागत गरेको बराबर काम गर्छ । अनि प्रभुलाई स्वागत गर्नुको मतलब उहाँका पितालाई स्वागत गर्नु हो, जसले उहाँलाई पठाउनुभएको हो । किनभने पठाइएको व्यक्तिले पठाउनेको प्रतिनिधि गर्छन् । एउटा राजदूतले आफ्नो राष्ट्रको नियुक्ति पाएर त्यसैको अधिकारमा कुनै अन्य ठाउँमा आफ्नो राष्ट्रको प्रतिनिधि गर्छन् । ती राजदूतलाई जसले स्वागत गर्छ, त्यस व्यक्तिले तिनको देशसित राजनीतिक सम्बन्ध गाँसेर त्यसको उपभोग गर्छ ।

मती १०:४१: 'जसले भविष्यवक्तालाई भविष्यवक्ताको नाममा ग्रहण गर्छ, त्यसले भविष्यवक्ताको इनाम पाउनेछ।' यसको व्याख्या गर्दा श्री ए. टी. पियर्सनले यसो भन्छन्:

'यहूदीहरूको विचारअनुसार भविष्यवक्ताको इनाम सबैभन्दा ठूलो इनाम गनियो। किनकि राजाहरूले परमप्रभुको नाममा राज्य गरे ता पनि, अनि पूजाहारीहरूले परमप्रभुको नाममा सेवा गरे ता पनि भविष्यवक्ताचाहिँ परमप्रभुको तर्फबाट राजा र पूजाहारीहरूकहाँ तिनीहरूलाई शिक्षा दिन भनी पठाइन्थ्यो। प्रभु येशूले यहाँ के भन्नुभयो भने, हामीले एउटा भविष्यवक्तालाई भविष्यवक्ताको नाममा ग्रहण गर्छौं, र त्यसभन्दा बढ्ता केही गरेनौं भने हामीले भविष्यवक्तालाई जे इनाम दिइन्छ, त्यही इनाम पाउनेछौं; किनकि हामीले भविष्यवक्तालाई सहायता गरेका छौं। प्रभुको नाममा प्रवचन दिने वक्ताको अवगुण गर्न लाग्ने बेलामा यस कुराको विचार गरौं! हामीले तिनलाई परमेश्वरका निम्ति बोल्ने काममा सहायता पुर्‍यायौं र तिनलाई यसमा उत्साह दियौं भने हामी तिनको इनाममा सहभागी हुनेछौं। तर हामीले तिनको काममा बाधा दियौं र तिनलाई अप्ठ्यारोमा पार्छौं भने हामीले आफ्नो इनाम गुमाउनेछौं। अरूको भलाई गर्न खोज्ने मानिसमा सहायता पुर्‍याउनु ठूलो कुरा रहेछ। प्रभुको दासको पहिरन, तिनको मनको मुद्रा, तिनको शिष्टता वा तिनको बोलीमा ध्यान दिनुहुँदैन। यस्ता कुराहरू पछाडि छोडेर हामीले आफूमा भन्नुपर्छ: मेरा निम्ति यो परमेश्वरको सन्देश हो। के यो सन्देश बोल्ने मानिस परमेश्वरबाट मेरो आत्मिक उत्थानका निम्ति पठाइएका होइनन् र? तब तिनलाई र तिनको वचन ग्रहण किन नगरौं? तिनको प्रवचन र कामको बढाइ गरौं, अनि तिनको इनाममा सहभागी बनौं!'

'जसले धर्मी जनलाई धर्मी जनको नाममा ग्रहण गर्छ, त्यसले धर्मी जनको इनाम पाउनेछ।' जुन मानिसहरूले अरूलाई तिनीहरूको शरीरको सुन्दरता, रूप, रङ, वर्ग वा भौतिक स्तरअनुसार जाँच गर्छन्, ती मानिसहरूले धर्मी मानिसलाई चित्र सक्दैनन्; किनकि उसको विनम्र भेषले धेरैजसो उसको आत्मिकता, उसको नैतिक स्तर छिपाउँछ। यसैकारण हामीले प्रभुको

सबभन्दा सीधासादा चेलासित जुन व्यवहार देखाउँछौं, त्यो त्यही व्यवहार हो, जो हामीले आफ्नो प्रभुसँग गर्दछौं ।

मत्ती १०:४२: प्रभु येशूको कुनै चलालाई देखाइएको उपकार लुक्न सक्दैन, त्यसको ख्याल अवश्य गरिन्छ । जसले चेलाको नाममा प्रभुको कुनै अनुयायीलाई एक कचौरा चिसो पानी दिन्छ, त्यसले ठूलो इनाम पाउनेछ ।

प्रभु येशूले आफ्ना बाह्र प्रेरितहरूलाई यस प्रकारको राजकीय महिमा दिएर नै उनीहरूलाई सुम्पिदिनुभएको विशेष उत्तरदायत्व अन्त्याउनुहुन्छ । हो, उनीहरूलाई विरोध गरिने नै छ, उनीहरूलाई तिरस्कार गरिने नै छ; हो, उनीहरू पक्राउ पर्नेछन्, न्यायमा सुम्पिइनेछन्, भयालखानामा हालिनेछन्, अँ, हुन सक्छ: उनीहरूलाई मार्न सम्भव छ । तर उनीहरूले कहिल्यै बिर्सनुहुँदैन: उनीहरू मसीह राजाका प्रतिनिधि थिए, यसैले उहाँका निम्ति बोल्ने र काम गर्ने महिमित सौभाग्य उनीहरूलाई दिइएको थियो ।

७) मत्ती ११-१२: विरोध बढ्दै गएको र मसीह तिरस्कार हुनुभएको

क) बप्तिस्मा दिने यूहन्ना भयालखानामा हालिए

(मत्ती ११:१-१९)

मत्ती ११:१: प्रभु येशूले आफ्ना बाह्रजना प्रेरितहरूलाई अल्प कालिक सुसमाचार प्रचारको विशेष धावामा इस्त्राएलको घरानाकहाँ पठाउनुभएपछि उहाँ ती गालीलका शहरहरूमा शिक्षा दिन र प्रचार गर्न त्यहाँबाट हिँड्नुभयो, जहाँ उहाँका चेलाहरू पहिले बसेका थिए ।

मत्ती ११:२-३: यति बेलासम्म बप्तिस्मा दिने यूहन्ना भयालखानामा हालिइसकेका थिए । यो हेरोद एन्टिपासको काम थियो । यसरी एकलै जेलमा बसेर तिनी निराश भए । तिनी प्रभु येशूको सम्बन्धमा दोधारमा परिरहेका थिए । 'साँच्ची नै प्रभु येशूचाहिँ मसीह हुनुहुन्छ भने उहाँले मलाई, उहाँको अग्रदूतलाई, यसरी भयालखानामा क्षीण अवस्थामा छोडिदिनुहुन्छ त?' परमेश्वरका ठूला-ठूला दासहरूमध्ये धेरैको जीवनमा भएभैं केही

समयका निम्ति तिनको विश्वासमा भुकभुक आएको थियो । यसैले तिनले आफ्ना दुईजना चेलाहरूलाई पठाएर प्रभु येशूलाई सोध्न लाए: 'के तपाईं भविष्यवक्ताहरूले पूर्वसूचना दिएका मसीह हुनुहुन्छ? कि के हामी अभै पनि परमेश्वरका अभिषिक्त जनको बाटो हेरिरहौं?'

मत्ती ११:४-५: प्रभु येशूले यूहन्नालाई प्रश्नको जवाफ दिएर मसीहको सम्बन्धमा उहाँले जुन आश्चर्य कर्महरू गर्नुहुनेछ भनी भविष्यवाणी गरिएको थियो, ती आश्चर्य कर्महरू उहाँ स्वयम्ले गर्दै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा तिनलाई याद दिलाउनुभयो । आन्धाहरूले दृष्टि पाउँछन् (यशैया ३५:५), लङ्गडाहरू हिँड्छन् (यशैया ३५:६), कोरीहरू शुद्ध पारिन्छन् (यशैया ५३:४ र मत्ती ८:१६-१७ पद तुलना गर्नुहोला), बहिराहरूले सुन्छन् (यशैया ३५:५) र मुर्दाहरू बिउँताइन्छन् (यो कुरा मसीहको विषयमा भविष्यवाणी गरिएको थिएन, तर यस कुराले भविष्यवाणी गरिएका सबै आश्चर्य कर्महरूलाई नाघ्यो) । प्रभु येशूले यूहन्नालाई अभै के सम्भ्राइदिनुभयो भने, गरिबहरूलाई सुसमाचार सुनाइन्छ; यशैया ६१:१ पदमा मसीहको विषयमा भविष्यवाणी गरिएको यो कुरा पनि पूरा हुँदै आएको हो । धर्मका सामान्य नेताहरूको ध्यान प्रायः धनवान् र कुलीन मानिसहरूमा केन्द्रित रहन्छ, तर मसीहले चाहिँ गरिबहरूकहाँ सुसमाचार ल्याउनुभयो ।

मत्ती ११:६: त्यसपछि प्रभुले थपेर भन्नुभयो: 'अनि जसले ममा ठेस खाँदैनन्, तिनी धन्य हुन् !' अरू कसैको मुखबाट यस्ता शब्द सुन्दा त्यो परम अभिमानीको सेखी हो जस्तै लाग्छ; तर प्रभु येशूको मुखमा यी शब्द सुहाउँछन्; किनकि उहाँ सिद्ध चरित्र हुनुभएको व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो । प्रभु येशूले जङ्गी सेनापतिको रवाफिलो भेष धारण गर्नुभएन, तर विनम्र सिकर्माको रूप लिनुभयो । उहाँको भद्र, दीन र नम्र चरित्र अनि प्रचलनअनुसार युद्धकारी मसीहको बीचमा कुनै कुराले पनि मेल खाँदैनथियो । शारीरिक कुराहरूमा मात्र ध्यान दिने मानिसहरूले प्रभु येशूमा मसीह भई राज्य गर्ने अधिकार दाबी गर्न सक्ने कुनै लक्षण नदेख्दै उहाँको विषयमा दोधारमा पर्लान् । तर जस-जसको आत्मिक समझ खोलिएको छ,

उनीहरूले नासरतको येशूमा प्रतिज्ञा गरिएका मसीह राजालाई देख्छन् ।
उनीहरू परमेश्वरको आशिषका पात्र भई धन्यका हुन्छन् ।

पद ६ को कुरा बप्तिस्मा दिने यूहन्नाका निम्ति प्रभुको हप्की भनेर बुझ्नुहुँदैन; किनभने हामी हरकको विश्वास पनि बेला-बेलामा बोलियो र सुद्ध पार्नु आवश्यक छ । आफ्नो विश्वासमा अल्पकालिक भुकभुक आउनु एउटा कुरा हो, तर हाम्रा प्रभु येशूलाई साँचो हिसाबले नचिनेर उहाँमा ठेस खाईकन विश्वासबाट सधैंका निम्ति पछि हट्नुचाहिँ अर्को कुरा हो । मानिसको जीवनरूपी कथा एकै अध्यायमा टुङ्गा हुँदैन । बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको जीवन शुरुदेखि अन्तसम्म नियाल्दाखेरि हामी यसमा विश्वास-योग्यता र संलग्नता पाउँछौं । पवित्र बाइबलको वर्णन यिनको साक्षी हो ।

मती ११:७-८ : बप्तिस्मा दिने यूहन्नाका चेलाहरूले प्रभु येशूबाट यी आश्वासन दिने वचनहरू लिएर गइसकेपछि उहाँले भीडका मानिसहरूको सामु प्रफुल्ल शब्द चलाएर यूहन्नाको तारिफ गर्नुभयो । ती मानिसहरू उजाडस्थानमा गएर यूहन्नाको प्रचार सुन्न धुइरो लाएका थिए । तिनीहरूले किन यसो गरे ? के तिनीहरू जनसाधारणहरूको क्षिणिक रायरूपी प्रत्येक हावाले हल्लिने निगालोतुल्य कमजोर मानिसलाई हेर्न निस्के ? अहँ, कदापि होइन । बप्तिस्मा दिने यूहन्ना कसैसँग नडराउने वीर प्रचारक थिए; तिनी एक निपुण सचेतक थिए । परमेश्वरका निम्ति बोल्दा तिनले दःख भोग्नु परे ता पनि तिनी चुप लाग्न सक्दैनथे; तिनी भूट बोल्नभन्दा बरु मर्न तयार थिए । के तिनीहरू मुलायम लुगा पहिरिने एउटा दरबारियालाई हेर्न निस्के, जसले सुखचैनमा भोगविलास गरिरहेका थिए ? अहँ, कदापि होइन नि ! यूहन्ना एक साधारण मानिस थिए, तिनी परमेश्वरका जन थिए । तिनको अति संयमी जीवनले मानिसहरूको बीचमा प्रचलित बृहत सांसारिकतालाई हप्की दिन्थ्यो ।

मती ११:९: के तिनीहरू एउटा भविष्यवक्तालाई हेर्न निस्के ? हो, बप्तिस्मा दिने यूहन्ना एक भविष्यवक्ता थिए; वास्तवमा तिनी सबै भविष्यवक्ताहरूभन्दा ठूला भविष्यवक्ता थिए । यूहन्नाको बडोपनचाहिँ तिनको चरित्रमा, तिनको बोल्ने वा विश्वास दिलाउने क्षमतामा थिएन, तर

मसीह राजाका अग्रदूत भएका हुनाले तिनी यही विशेष स्थान पाएकाले महान् भएका थिए ।

मत्ती ११:१०: यही पदले यो कुरा स्पष्ट पार्दछ । मलाकी ३:१ पदमा भएको भविष्यवाणी यूहन्नाको जीवनमा पूरा भयो । बप्तिस्मा दिने यूहन्ना यी अग्रदूत थिए, जो मसीह आउनुभन्दा अघि आएका थिए, जसले मानिसहरूलाई प्रभुको आगमनका निम्ति तयार पार्थे । अरू भविष्य-वक्ताहरूले मसीहको आगमनको विषयमा ईश्वरीय वाणी बोलेका थिए, तर परमेश्वरले मसीहको उपस्थिति प्रस्तुत गर्ने घोषणा गर्न बप्तिस्मा दिने यूहन्नालाई छान्नुभयो । यो भनिएको कुरा मलाई असल लागेको छ: यूहन्नाले मसीहका निम्ति बाटो खुला पारे, त्यसपछि तिनले मसीहका निम्ति बाटो छोडिदिए ।

मत्ती ११:११: ‘... तरै पनि स्वर्गको राज्यमा जो सबैभन्दा सानो छ, त्यो यिनीभन्दा ठूलो हुन्छ’ भनेर प्रभुले यूहन्नाको चरित्रको कुरा गर्नुभएको होइन, तर तिनको विशेष स्थानको सौभाग्यको कुरा गर्नुभएको हो; यस कथनले यो कुरा पुष्टि गर्छ । स्वर्गको राज्यमा सबैभन्दा सानो व्यक्तिको गुण विशेष यूहन्नाको भन्दा श्रेष्ठ नहोला, तर उसको सौभाग्य ठूलो हुँदो रहेछ । किनकि स्वर्गको राज्य नजिकै आएको छ भन्ने घोषणा गर्ने व्यक्तिको भन्दा स्वर्गको राज्यको नागरिककै सौभाग्य ठूलो हुन्छ । प्रभु येशूको सामु बाटो तयार पार्ने यूहन्नाको सौभाग्य ठूलो थियो; तर तिनले परमेश्वरको राज्यका आशिषहरू उपभोग गर्न पाएनन् ।

मत्ती ११:१२: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको सेवकाइको पूरा समयभरि शुरुदेखि हालै भयालखानामा हालिएको बेलासम्म स्वर्गको राज्यले बलमिचाइ सहेको थियो । किनभने फरिसीहरू र शास्त्रीहरूले त्यसको घोर विरोध गरिरहे । परमेश्वरको राज्यलाई धक्का दिनुमा राजा हेरोद एन्टिपासको पनि हात थियो; किनभने उनले यूहन्नालाई त्यसको प्रचारकलाई पक्रेका थिए ।

‘... अनि बलजफती गर्नेहरूले जबरजस्तसँग यसलाई लिन्छन् ।’ यस व्याक्यका दुईवटा अर्थ हुन सक्छन् । पहिलो अर्थ: स्वर्गको राज्यका

विरोधीहरूले त्यस राज्यलाई कब्जा गरेर त्यसलाई नाश गर्ने सकभर प्रयास गरे । तिनीहरूले यूहन्नालाई रद्द गरे; यसर्थ तिनीहरूले मसीह राजालाई, अं, त्यस राज्यलाई समेत इन्कार गर्नेछन् भन्ने पूर्वलक्षण यो पनि थियो । तर यस व्याक्यको दोस्रो अर्थ यो पनि हुन सक्छ: स्वर्गको राज्य आइरहेको छ भन्ने घोषणा सुन्नासाथ जो-जो मसीह राजाको आगमनका निम्ति तयार भए, तिनीहरूको प्रतिक्रिया सकारात्मक थियो । तिनीहरूले उमङ्गको साथ त्यसलाई स्वागत गरे, र हर तरहले बल लगाई त्यसभित्र पस्ने प्रयत्न गरे । लूका १६:१६ पदको अर्थ यही हो: **‘व्यवस्था र भविष्यवक्ताहरू यूहन्नासम्म रहे; त्यस समयदेखि परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार प्रचार भएको छ, र हरेक मानिस यसभित्र जोर लगाएर पस्दछ ।’** यस पदमा परमेश्वरको राज्य एउटा मोर्चा बाँधिएको/घेरा हालिएको शहरको चित्रण गरिएको छ । सबै किसिमका मानिसहरूले बाहिरबाट त्यस शहरभित्र पस्नलाई त्यसको पर्खाल तोड्न ठोकिरहे । यसबाट के बुझिन्छ: परमेश्वरको राज्यभित्र पस्न केही न केही आत्मिक बल चाहिँदो रहेछ । यी दुईमा कुनचाहिँ अर्थ सठीक लागे पनि एउटा कुरा स्पष्ट बुझिन्छ: यूहन्नाको प्रचारमा बलजफती प्रतिक्रिया हुन्थ्यो, जसको प्रभाव व्यापक र गहिरो थियो ।

मती ११:१३: **‘किनकि सबै भविष्यवक्ताहरू र व्यवस्थाले यूहन्नासम्म भविष्यवाणी गरे;’** उत्पत्तिको पुस्तकदेखि लिएर मलाकीको पुस्तकसम्म सम्पूर्ण पुरानो नियमभरि नै मसीहको आगमनको बारेमा भविष्यवाणीहरू आएका थिए । जब बप्तिस्मा दिने यूहन्ना इतिहासरूपी मञ्चमा चढे, तब तिनको भूमिका केवल भविष्यवाणी कहनु थिएन । तर तिनको अद्वितीय कर्तव्यचाहिँ मसीहको पहिलो आगमनको सम्बन्धमा जति भविष्यवाणीहरू आएका थिए, ती सबै अब पूरा हुँदैछन् भन्ने घोषणा गर्नु पनि थियो ।

मती ११:१४: अगमवक्ता मलाकीले मसीह देखा पर्नुभन्दा अघि एलिया अग्रदूतको रूपमा आउनेछन् भन्ने कुरा भविष्यवाणी गरे (मलाकी ४:५) । मानिसहरूले मसीहलाई मात्र वा ग्रहण गर्न तयार भएको भएदेखि बप्तिस्मा दिने यूहन्नाचाहिँ एलियाको भूमिका खेल्नेथिए । यूहन्ना एलियाको अवतार थिएनन् । किनकि यूहन्ना १:२१ पदमा **‘के तिमि एलिया हौं’** भनेर

सोध्दा तिनले 'म होइनँ' भनेर जवाफ दिए। तर तिनी एलियाको आत्मा र शक्तिमा मसीहको अधि-अधि गए।

मत्ती ११:१५: सबै मानिसहरूले बप्तिस्मा दिने यूहन्नालाई मन पराएनन्, न ता तिनको सेवकाइको गहिरो अर्थ बुझे। यसकारण प्रभु येशूले थपेर भन्नुभयो: 'जसका सुन्ने कानहरू छन्, त्यसले सुनोस्!' जसको अर्थ हो: 'ध्यान देओ! तिमीहरूले सुनिरहेका शब्दको अर्थ र महत्त्व बुझ!' बप्तिस्मा दिने यूहन्नामा एलियाको भविष्यवाणी पूरा भयो भने प्रभु येशू नै प्रतिज्ञा गरिएको मसीह हुनुपर्छ। यूहन्नालाई यस प्रकारले मान्यता दिएर उहाँले 'परमेश्वरको मसीह म नै हुँ' भन्ने दाबी पुष्टि गर्नुभयो। यूहन्नाको विषयमा दिइएको गवाही ग्रहण गर्दा दोस्रो दाबी पनि स्वीकार गरिनुपर्छ।

मत्ती ११:१६-१७: तर जुन पुस्ताका मानिसहरूसँग प्रभु येशूले यो कुरा गर्नुभयो, तिनीहरू न यूहन्नाको विषयमा, न ता येशूको विषयमा गरिएका दाबीहरू ग्रहण गर्न राजी भए। मसीह राजाको आगमन भइरहेको देख्दा-देख्दै यी यहूदीहरूको कत्रो सौभाग्य! तर तिनीहरू न उहाँमा, न ता उहाँको अग्रदूतमा प्रसन्न भए। तिनीहरूको विषयमा प्रभुको अड्को सुन्नुहोस्! तिनीहरू चित्त बुझाउन नसकिने केटाकेटीहरूजस्तै छन्, जो बजारहरूहुँदो बसिरहेका छन्। तिनीहरूलाई कुनै प्रकारको गानाबजानाले खुशी तुल्याउन सकिँदैन। तिनीहरूका साथीहरूले नाँचौं भनेर बाँसुरी बजाए भने तिनीहरूले नाँच मानेनन्; तिनीहरूका साथीहरूले मरौपसौको अभिनय गरे भने तिनीहरूले विलाप गर्न मानेनन्।

मत्ती ११:१८-१९: उता बप्तिस्मा दिने यूहन्ना तपसी भएर आए, अनि यहूदीहरूले भने: 'तिनीसँग दुष्ट आत्मा छ।' यता प्रभु येशू मानिसका पुत्र भएर आउनुभयो, अनि मानिसहरूसित सामान्य रूपले खानुभयो र पिउनुभयो। यूहन्नाको तपस्याले पूर्ण जीवनले तिनीहरूमा अशान्ति पैदा गर्‍यो भने त तिनीहरू प्रभु येशूको खाने आदतमा अवश्य खुशी हुनुपर्नेथियो। तर तिनीहरू खुशी भएनन्; तिनीहरूले उल्टा उहाँलाई 'घिचुवा, मतवाला, महसूल उठाउने र पापीहरूको साथी' भन्ने नाम दिए। प्रभु येशूले कहिल्यै चाहिँदो भन्दा बढ्ता खानुभएन, पिउनुभएन। यसमा कुनै शङ्का छैन।

तिनीहरूले उहाँलाई बिनसित्ति आरोप लगाए। तिनीहरूको दोष बिलकुलै बनावटी थियो। हो, उहाँ महसूल उठाउने र पापीहरूको साथी हुनुहुन्थ्यो, तर तिनीहरूले सोचेभैं त होइन। उहाँ पापी मानिसहरूका मित्र हुनुभएको उद्देश्य तिनीहरूलाई तिनीहरूका पापबाट बचाउनु थियो। उहाँ कहिल्यै तिनीहरूको पापमा सहभागी हुनुहुन्नथियो, न ता कहिल्यै तिनीहरूका पापहरू बेवास्ता गरेर तिनीहरूका कुकर्मको समर्थन गर्नुभयो।

‘तर बुद्धि आफ्ना सन्तानद्वारा सत्य ठहरिन्छ।’ त्यो बुद्धि प्रभु येशू नै हुनुहुन्थ्यो (१ कोरिन्थी १:३०)। विश्वास नगर्ने मानिसहरूले उहाँलाई जत्ति निन्दा किन नगरून्, उहाँ आफ्ना कामहरूद्वारा र आफ्ना चेलाहरूका जीवनद्वारा सत्य ठहरिनुभएको छ। यहूदीहरूले बहुसङ्ख्यामा उहाँलाई मसीह राजाको रूपमा मात्र नचाहेर उहाँलाई स्वीकार गरेनन्; ता पनि उहाँका आश्चर्य कर्महरूले, साथै उहाँका भक्त चेलाहरूको आत्मिक जीवनको परिवर्तनले उहाँका दाबीहरू पुष्टि गरेर ती बिलकुल सत्य हुन् भनी प्रमाणित गरे।

ख) गालीलका ती शहरहरूका मानिसहरूलाई हाय, जसले पश्चात्ताप गरेनन् (मत्ती ११:२०-२४)

मत्ती ११:२०: ठूलो सौभाग्यको साथ ठूलो जिम्मेवारी आउँछ। खोराजिन, बेथसैदा र कपर्नहुम – यी शहरहरूको सौभाग्य सबैभन्दा ठूलो थियो; यी शहरका मानिसहरूले भन्दा ठूलो सौभाग्य अरू कसैले पाएन। किनकि ती शहरहरूका धूलोले भरिएका सडकहरूमा देहधारी परमेश्वरका पुत्र हिँड्नुहुन्थ्यो; उहाँले तिनका प्रतिष्ठा मानिसहरूलाई शिक्षा दिनुहुन्थ्यो, र तिनका पर्खालको घेराभित्र प्रायः धेरै सामर्थ्यका कामहरू गर्नुभयो। तिनीहरूका आँखाको सामु यी सबै स्पष्ट गवाहीहरू भइरहे ता पनि ढीठ भएर तिनीहरूले पश्चात्ताप गरेनन्। तब प्रभु येशूले तिनीहरूले पाउनुपर्ने दण्ड सहन नसकिने, अपार ठहस्याउनुभएकोमा को अचम्म मान्दछ र ?

मत्ती ११:२१: प्रभुले खोराजिन र बेथसैदाबाट धिक्कार्ने काम शुरु गर्नुभयो। यी शहरका मानिसहरूले आफ्ना मुक्तिदाता परमेश्वरका अनुग्रही

आह्वानहरू सुने, तर जानी-बुझी उहाँलाई पन्साए। उहाँको सम्भनामा टायर र सिडोनका शहरहरू आइरहे, जो आफ्ना मूर्तिपूजा र दुष्टचाइँको कारणले परमेश्वरको न्यायमा परेका थिए। यी शहरका मानिसहरूले प्रभु येशूका अचम्मका कामहरू देखे सौभाग्य पाएका भए तिनीहरूले पूरा पश्चात्तापी भई आफैलाई नम्र तुल्याउनेथिए। यसैले न्यायको दिनमा खोराजिन र बेथसैदाको भन्दा टायर र सिडोनको हालत बढी सहन सकिने हुनेछ।

मत्ती ११:२२: 'न्यायको दिनमा टायर र सोडोनको दशाचाहिँ तिमिहरूको भन्दा बढी सहन सक्ने हुनेछ' भन्ने शब्दहरूबाट नरकमा भोग्नुपर्ने दण्डचाहिँ बेसी-कम्ती हुँदो रहेछ भनी बुझिन्छ, जसरी स्वर्गमा पाउने इनाम पनि ठूलो-सानो हुनेछ (१ कोरिन्थी ३:१२-१५)। प्रभु येशूको हातमा आफूलाई विश्वासको साथ सुम्पन नचाहेर मानिसले त्यही एउटा पाप गर्छ, जसले त्यसलाई नरकमा पुऱ्याउँछ (यूहन्ना ३:३६)। तर नरकमा मानिसले सहनुपर्ने कष्टको परिणामचाहिँ त्यसले आफ्नो जीवनकालमा परमेश्वरले दिनुभएका कति सौभाग्यहरू लत्याएको छ र कति पापहरू पूरा गरेर रस थुपारेको छ, सो कुरामा निर्भर रहन्छ।

मत्ती ११:२३-२४: कपर्नहुम शहरले पाएभैं परमेश्वरको ठूलो कृपादृष्टि अरू कुनचाहिँ शहरका मानिसहरूले पाउन सके त? मलाई भन्नुहोस्! नासरतका मानिसहरूले प्रभु येशूलाई तिरस्कार गरेपछि कपर्नहुम नै उहाँको घर र सेवा-केन्द्र बन्यो (मत्ती ४:१३ को टिप्पणी, अनि मत्ती ९:१ र मर्कूस २:१-१२)। त्यस शहरमा प्रभु येशूले आफ्ना कतिपय अतुलनीय आश्चर्य कर्महरू गर्नुभयो, जसले उहाँ नै मसीह हुनुहुँदो रहेछ भन्ने अकाट्य प्रमाणहरू दिन्थे। पुरुषगामीहरूको केन्द्रको रूपमा चिनिने सदोमजस्तो भ्रष्ट र नीच शहरका मानिसहरूले कपर्नहुमको सौभाग्य पाएका भए तिनीहरूले पश्चात्ताप गर्नेथिए, र परमेश्वरले तिनीहरूलाई जोगाउनुहुनेथियो। कपर्नहुमको सौभाग्य कत्रो थियो, विचार गर्नुहोस्! त्यसका मानिसहरूले पश्चात्ताप गरेर खुशीसाथ प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्नुपर्नेथियो। तर कपर्नहुमले आफ्नो यो सुअवसर गुमाइपठायो। सदोमका मानिसहरूले गरेको

भ्रष्टाचारको पाप ठूलो थियो, तर कपर्नहुमको पाप भन् ठूलो थियो । त्यसका मानिसहरूले परमेश्वरका पवित्र पुत्रलाई तिरस्कार गरे; यसभन्दा ठूलो पाप हुँदैन । यसकारण न्यायको दिनमा सदोमका मानिसहरूले कपर्नहुमका मानिसहरूको भन्दा कम सजाय पाउनेछन् । स्वर्गसम्म उचालिने सौभाग्य पाएको कपर्नहुम न्यायमा नरकसम्म खलालिनेछ । कपर्नहुम शहरमा यो कुरा सत्य ठहरिनेछ भने ती ठाउँहरूका मानिसहरूको विषयमा केकसो, जहाँ पवित्र बाइबलका पुस्तकहरू प्रशस्त मात्रामा उपलब्ध हुन्छन्, जहाँ ख्रीष्टको सुसमाचारको प्रचार भइरहन्छ र जहाँ प्रायः कुनै व्यक्ति छैन, जसले मैले सुनेको छैन भन्ने बहाना गर्न सक्छ ?

प्रभु येशूको समयमा गालीलमा चार विशिष्ट शहरहरू थिए: खोराजिन, बेथसैदा, कपर्नहुम र तिबेरियास । प्रभु येशूले पहिलेका तीन शहरहरूलाई धिक्कार्नुभयो, तर तिबेरियासलाई छोड्नुभयो । यसको नजिता के भयो त ? खोराजिन र बेथसैदाको सर्वनाश यति पूर्ण छ, कि यी शहरको अवस्थिति कहाँ थियो, सो पत्ता भएकै छैन । कपर्नहुमको स्थिति पनि यस्तै छ । तर तिबेरियास आजको दिनसम्म रहेको छ । यसरी नै प्रभुको श्रापरूपी भविष्यवाणी अद्भुत रीतिले पूरा भयो; अनि यसरी प्रभु येशू सर्वज्ञानी, अन्तर्यामी हुनुहुँदो रहेछ, र पवित्र शास्त्र बाइबल परमेश्वरको प्रेरणाले दिइएको अद्वितीय दिव्य पुस्तक हुँदो रहेछ भन्ने कुरा पुष्टि गर्ने प्रमाणहरूमा एउटा थपियो ।

ग) तिरस्कार हुनुभएको प्रभु येशूको प्रतिक्रिया

(मत्ती ११:२५-३०)

मत्ती ११:२५-२६: गालीलका यी तीनवटा शहरका मानिसहरूका न परमेश्वरका मसीहलाई चिन्ने आँखाहरू थिए, न उहाँलाई प्रेम गर्ने हृदय थियो; प्रभुलाई थाह थियो: तिनीहरूले अहिले प्रकट गरेको यस तिरस्कारको व्यवहारले आउँदा दिनहरूको पूर्ण इन्कारको पूर्वअनुभव थियो । तिनीहरूको पश्चात्ताप नगर्ने क्रियाको प्रतिक्रियामा प्रभुले के गर्नुभयो ? के तीतो हुनुभएर उहाँले छेड हानेर आफूलाई निर्दोष ठहर्‍याउनुभयो ? होइन । तर उहाँले उच्च

सोरले परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाउनुभयो; किनकि कुनै कुराले पनि र कसैले पनि परमेश्वरको प्रभुत्वमा निर्भर रहेका उद्देश्य र योजनाहरू रोक्न सक्दैनथियो । यसैले उहाँले यसरी धन्यवाद दिनुभयो: 'हे पिता, स्वर्ग र पृथ्वीका परमप्रभु, म तपाईंलाई धन्यवाद चढाउँछु, किनकि तपाईंले यी कुराहरू बुद्धिमान् र समभदारहरूबाट छिपाउनुभएको छ, र यिनलाई बालकहरूकहाँ प्रकट गर्नुभएको छ ।'

उपरोक्त कुराको सम्बन्धमा हामीले कुरा बुझ्नमा दुईवटा गल्ती गर्नुहुँदैन । एक, प्रभु येशूले यहाँ गालीलका यी शहरहरूमाथि परमेश्वरको न्याय अनिवार्य रूपले आइपर्नेछ भन्ने कुरामा खुशी हुनुभएको हामीले सोच्नुहुँदैन । दोस्रो, परमेश्वरले बुद्धिमान् र समभदार मानिसहरूबाट आत्मिक प्रकाश लुकाउनुभएको पनि होइन । प्रभुले यहाँ यस प्रकारको मनमानी गरेको सङ्केत गर्नुभएको होइन ।

वास्तवमा यी शहरका मानिसहरूले प्रभु येशूलाई स्वागत गर्ने प्रशस्त मौकाहरू पाएका थिए । तर तिनीहरूले आफूलाई उहाँको अधीनमा सुम्पिदिन चाहेनन् । जब तिनीहरू दिव्य प्रकाशलाई इन्कार गरे, तब परमेश्वरले तिनीहरूबाट यो प्रकाश लुकाउनुभयो । तर परमेश्वरका पूर्वयोजनाहरू विफल हुँदैनन्, तर पूरा हुने नै छन् । बुद्धिजीवीहरूले विश्वास गर्दैनन् भने परमेश्वरले प्रभु येशूलाई नम्र हृदय भएकाहरूकहाँ प्रकट गर्नुहुन्छ । लूका १:५३ पदअनुसार उहाँले भोकाएकाहरूलाई असल थोकहरूले तृप्त पार्नुहुन्छ, र धनवान्हरूलाई रिक्तै पठाउनुहुन्छ ।

जति जनाले आफूलाई यहाँसम्म बुद्धिमान् र समभदार ठान्छन्, कि तिनीहरूलाई प्रभु येशूको खाँचो हुँदैन, तिनीहरूको समभशक्ति अन्धा पारिन्छ । तर जसले आफ्नो बुद्धिको अभाव परमेश्वरको सामु मानिलिन्छन्, उनीहरूले उहाँकै प्रकाश पाउँछन्, 'जसमा बुद्धि र ज्ञानका सम्पूर्ण सम्पत्तिहरू लुकेका छन्' (कलस्सी २:३) । प्रभु येशूले परमेश्वर पितालाई धन्यवाद किन चढाउनुभयो ? किनभने कतिले प्रभुलाई इन्कार गरे ता पनि अरूले उहाँलाई ग्रहण गर्ने नै छन् भन्ने कुरा उहाँले निश्चय गर्नुभयो । यति घोर अविश्वासको सामना गर्नुपरेको समयमा प्रभु येशूले परमेश्वरको सर्वेसर्वा योजना र उद्देश्यमा सान्त्वना पाउनुभयो ।

मत्ती ११:२७: 'मेरा पिताबाट सबै कुराहरू मलाई सुम्पिइएका छन्;' अरू कसैको मुखबाट यी शब्द सनेका भए हामीलाई कत्रो आडम्बर गरेको लाग्थ्यो; तर प्रभु येशूको मुखमा यी शब्द बिलकुल सत्य हुन्छन्। प्रभु येशूको विरोध बढिरहेको त्यस घडीमा सबै कुरा उहाँको नियन्त्रणमा भएको जस्तै देखिँदैन; ता पनि यो कुरा सत्य थियो। उहाँको जीवन ईश्वरीय योजनाअनुसार क्रमिक रूपले र विनारोकावट लगातार अधि बढिरहेको थियो, र अन्त्यमा महिमित विजयमा टुङ्ग्यायो।

'पिताले बाहेक अरू कसैले पुत्रलाई चिन्दैन'; प्रभु येशूको सम्बन्धमा हामीले कहिल्यै बुझ्न नसक्ने अगम्य रहस्यहरू बाँकी रहेछन्। हामीजस्तो सीमित समझ भएका मानिसहरूका निम्ति प्रभु येशूमा दुवै व्यक्तित्व – ईश्वरको र मानिसको – एकसाथ मिलेर बसेको कुरा बुझ्न गाह्रो पर्छ, र यस कुराले हाम्रो दिमागलाई आनेकाने पार्ने समस्याहरू सृजना गर्छ। उदारणका निम्ति, उहाँको मृत्युले एउटा समस्या खडा गर्छ। परमेश्वर कहिल्यै मर्नुहुन्न नै। प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ; रपनि मर्नुभयो। यसो भए पनि उहाँमा ईश्वरीय गुण र मानवीय गुण दुवै कहिल्यै नछुट्टिने गरी सधैं एकसाथ रहिरहे। हो, हामी प्रभु येशूलाई व्यक्तिगत रूपले चिन्छौं, उहाँलाई प्रेम गर्छौं र उहाँमाथि विश्वास गर्छौं; ता पनि पिता परमेश्वरले मात्र उहाँलाई पूर्ण रूपले चिन्नुहुन्छ र उहाँको विषयमा सबै कुरा बुझ्नुहुन्छ।

*'तर हे त्रीएक परमेश्वर, तपाईंको नामका सर्वोच्च अपार रहस्यहरू तपाईंले सृष्टि गर्नुभएको कुनै प्राणीले कहिल्यै बुझ्न सक्दैन;
यस वचनको महिमित दाबीअनुसार पिताले मात्र पुत्रलाई चिन्नुहुन्छ।
हे परमेश्वरका पाठो/थुमा ! तपाईंको सामु हरेक घुडा टेक्नुपर्छ; तपाईं यसको योग्य हुनुहुन्छ।'*

जोशिया कोन्डर

'न ता पुत्रले बाहेक अरू कसैले पितालाई चिन्दैन, साथै उसले चिन्छ, जसकहाँ पुत्रले पितालाई प्रकट गरिदिने इच्छा गर्नुहुन्छ।' परमेश्वर पितालाई पनि सम्पूर्ण रूपले चिन्न असम्भव छ। अन्तिम आएर परमेश्वरले मात्र आफूलाई आफ्नो महानतामा चिन्न र बुझ्न सक्नुहुन्छ। मानिसले उहाँलाई

आफ्नो बलले र आफ्नो समझले ठम्याउन सक्दै सक्दैन । तर प्रभु येशूले परमेश्वर पितालाई प्रकट गर्न सक्नुहुन्छ र उनीहरूकहाँ उहाँलाई प्रकट गर्नुहुन्छ, जस-जसलाई उहाँले चुन्नुहुन्छ, र जस-जसकहाँ पितालाई प्रकट गर्न उहाँ इच्छा गर्नुहुन्छ । हरेक जसले प्रभु येशूमा परमेश्वरका पुत्रलाई चिन्छ, उसैले पिता परमेश्वरलाई पनि चिन्छ (यूहन्ना १४:७) ।

यति भनिसके ता पनि हामीले मानिलिनुपर्छ: २७ पदको व्याख्या गर्दा- गर्दै हामीलाई के महसुस हुन्छ भने, हामीले परमेश्वरको अपार सत्यमा डेढअक्कल पो लगाउन खोजिरहेका हौं कि ? हामीले ऐनामा देखेभैं कुरा धमिलो देखिरहेछौं । परमेश्वरको महानता ठम्याउन र प्रभु येशू देहधारी हुनुभएको रहस्य पूरा बुझ्नका निम्ति अनन्त काल पनि हामीजस्तो सीमित समझशक्ति भएका मानिसहरूलाई पर्याप्त हुनेछैन ।

‘... साथै उसले चिन्छ, जसकहाँ पुत्रले पितालाई प्रकट गरिदिने इच्छा गर्नुहुन्छ’ भन्ने व्याक्य पढ्दा हामीलाई के लाग्न सक्छ भने, ‘अरे ! कसैकहाँ पितालाई प्रकट गर्ने र कसैकाँ पितालाई प्रकट नगर्ने – प्रभु येशूले यस्तो मनपरी गरेर कुनै न कुनै चानिएका व्यक्तिहरूलाई मात्र कसरी छान्न सक्नुहुन्छ?’ तर २८ पद पढ्नुहोस्, तब प्रभुका शब्दमा यस प्रकारको अर्थ लगाउन असम्भव छ । किनकि प्रभु येशूले त्यहाँ सारा संसारका मानिसहरूलाई, विशेष गरी सबै थाकेका र बोभले लादिएका व्यक्तिहरूलाई उहाँकहाँ/आफूकहाँ आएर विश्राम पाउने निम्तो दिनुहुन्छ । अरू शब्दहरूमा भन्नु हो भने, पिता परमेश्वरलाई प्रकट गर्नका निम्ति जुन-जुन मानिसहरूलाई प्रभु येशूले चुन्नुहुन्छ, उनीहरू अरू कोहो होइनन्, तर ती हुन्, जसले उहाँको नाममाथि विश्वास गरेर उहाँलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्छन् । अब हामी उहाँको अति कोमल र करुणामय निम्तोको बारेमा विचार गर्न लाग्दा यो कुरा नबिसर्गै: गालीलका शहरका यी कृपा पाएका मानिसहरूले उहाँलाई बिभाउने तिरस्कार गर्ने बित्तिकै उहाँको यो प्रेममय निम्तो आएको/ भएको हो । मानिसहरूका घृणा र हठीपनले उहाँको प्रेम र निगाह निभाउन सकेनन् ।

श्री ए.जे. माक्क्लेनले भनेका छन्:

‘इसाएलीहरू जातिको हिसाबले परमेश्वरको न्यायरूपी परीक्षामा पर्न अघि बढिरहेका छन्; ता पनि मानिसहरूले व्यक्तिगत रूपले मुक्ति पाऊन् भन्ने हेतुले मसीह राजाले आफ्नो अन्तिम वचनमा यहाँ मुक्तिको ढोका उदाङ्गो पारेर पूरा खोलिदिनुभएको छ। यसो गर्दा तिनीहरू न्यायको मुखमा पुगे ता पनि उहाँले आफूचाहिँ अनुग्रही परमेश्वर हुनुहुँदो रहेछ भन्ने प्रमाण दिनुभएको छ।’^४

मत्ती ११:२८: ‘हे सबै परिश्रम गर्ने र बोभले लादिएकाहरूहो, मकहाँ आओ ! म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु।’

क) ‘हे सबै परिश्रम गर्ने र बोभले लादिएकाहरूहो !’

कोही मानिस साँच्चो गरी प्रभु येशूकहाँ आउनुभन्दा अघि उसले ‘म पापको बोभाले लादिएको मानिस हुँ’ भनी मान्नुपर्छ। पापमा हराएको आफ्नो आत्मिक अवस्था स्वीकार गर्ने मानिसले मात्र मुक्ति पाउन सक्छ। प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नु अघि मानिसको कायल/साबित भएको मन परमेश्वरकहाँ फर्किनुपर्छ।

ख) ‘... मकहाँ ...’

प्रभु येशूमा मुक्ति छ – कुनै चर्च/मण्डलीमा होइन, कुनै विश्वासको सारमा होइन, कुनै पाष्टर, प्रचारक, पादरी वा पोपमा पनि होइन। प्रभु येशू जीवित हुनुहुन्छ। अनि मुक्ति उहाँमा सुरक्षित राखिएको छ। जति जनाले प्रभु येशूमा मुक्ति पाएका छन्, उनीहरू परमेश्वरमा सम्पूर्ण तवरले सुरक्षित छन्।

ग) ‘... आओ !’

प्रभु येशूकहाँ आउनुको अर्थ उहाँमाथि विश्वास गर्नु हो (प्रेरित १६:३१), प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्नु हो (यूहन्ना १:१२), उहाँलाई खानु (यूहन्ना ६:३५) वा पिउनु हो (यूहन्ना ६:३७)। प्रभुकहाँ आउनुको मतलबचाहिँ उहाँलाई हेर्नु (यशैया ४५:२२), उहाँलाई स्वीकार्नु (१ यूहन्ना ४:२), उहाँको वचनरूपी सोर सुनु (यूहन्ना ५:२४-२५), ढोकाबाट भित्र पस्नु (यूहन्ना १०:९), हृदयरूपी ढोका खोलिदिनु (प्रकाश ३:२०) र उहाँको वस्त्रको किनार छुनु पनि हो (मत्ती ९:२०-२१); प्रभु येशू ख्रीष्टकहाँ आएर हामी विश्वासले उहाँमा अनन्त जीवन परमेश्वरको अनुग्रहको वरदान/उपहारको रूपमा ग्रहण गर्छौं।

घ) '... म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु ।'

याद गर्नुहोस्: विश्राम कमाउने कुरा होइन; हामी कहिल्यै विश्राम पाउन योग्यका हुँदैनौं; यो विश्रामचाहिँ परमेश्वरको वरदान हो । यो विश्राम मुक्तिको फल हो । 'प्रभु येशूले कलभरी क्रूसमा हाम्रा निम्ति मुक्ति ल्याउने अनुग्रह कमाउनुभएको छ । मुक्तिको कार्य क्रूसमा सिद्धिएको छ'; जसले यो कुरा बुझेको छ, ऊ यस विश्राममा प्रवेश गर्छ, र ख्रीष्टमा बिसाउन पाउँछ । विवेकका निम्ति पनि यहाँ विश्राम छ; 'मेरा पापहरूको ऋण सधैंका निम्ति चुक्त गर्नलाई प्रभुको बलिदानले पूरा दाम चुकाएको र यसका निम्ति पूरा दाम तिरिसकेको छ; यसर्थ परमेश्वरले पाप-क्षमा गर्ने दाम दोस्रो पल्ट लिनुहुन्न, अँ, उहाँले यो मबाट फेरि लिन खोज्नुहुन्न;' जसले यो कुरा बुझेको र अपनाएको छ, उसको विवेकले उसलाई दोष्याउन छोड्छ, र चुप रहन्छ ।

मती ११:२९: २८ पददेखि २९-३० पदमा आउंदाखेरि प्रभु येशूले मुक्ति पाउने निम्तो छोडेर सेवाका निम्ति निम्तो दिनुहुन्छ ।

'मेरो जुवा आफूमाथि राख !'

यस आज्ञाको मतलब यही हो: जसले प्रभुको जुवा आफूमाथि राख्छ, उसले आफ्नो जीवन प्रभुको हातमा सुम्पिदिन्छ; अब उसो ऊ आफ्नो जीवनको मालिक हुँदैन, तर प्रभुको अधीनमा आएर र उहाँको इच्छा शिरोपर गरेर उसले उहाँको प्रभुत्व स्वीकार गर्छ (रोमी १२:१-२) ।

'... र मबाट सिक !'

जब हामी आफ्नो जीवनको हर क्षेत्रमा उहाँको प्रभुत्व स्वीकार गर्छौं, तब उहाँले हामीलाई उहाँका मार्गहरू सिकाउनुहुन्छ, र हामीलाई तालिम दिनुहुन्छ ।

'... ; किनकि म नम्र र हृदयमा दीन छु;'

फरिसीहरू निष्ठुर थिए, घमण्डी थिए; तर हाम्रा प्रभु येशू साँचो शिक्षक/गुरु कति फरक हुनुहुन्थ्यो; उहाँ नम्र र विनयी हुनुहुन्थ्यो । जतिले उहाँको जुवा उठाउँछन्, उनीहरूले सबभन्दा तल्लो स्थान लिन/ओगट्न सिक्छन् ।

'... अनि तिमीहरूले आ-आफ्नो मनमा विश्राम पाउनेछौ ।'

यहाँ प्रभुले विवेकमा आएको विश्रामको कुरा होइन (पद २८), तर मनको शान्तिको कुरा गर्नुभएको हो । जसले परमेश्वर र मानिसहरूको सामु

सबभन्दा तल्लो स्थान लिन्छ, उसैले यो विश्राम पाउँछ। यो विश्राम उसैले पनि अनुभव गर्छ, जसले प्रभुको सेवामा आफै ठूलो हुन खोज्ने कोशिश छोड्छ।

मत्ती ११:३०: 'किनकि मेरो जुवा सजिलो, र मेरो भारी हलुका छ।'

फरिसीहरूको तुलनामा यहाँ आकाश र पातलको भिन्नता छ। किनभने प्रभु येशूले फरिसीहरूको बारेमा यसो भन्नुभयो: 'किनकि तिनीहरूले गर्हौं र बोक्न कठिन पर्ने भारीहरू बाँध्छन् र तिनलाई मानिसहरूका काँधहरूमाथि राखिदिन्छन्; तर तिनीहरू आफैले चाहिँ तिनलाई आफ्नो औंलीले पनि सार्न चाहँदैनन्' (मत्ती २३:४)। प्रभु येशूको जुवा सजिलो छ; त्यसले रगडेर पिल्सियाउँदैन। यसको सम्बन्धमा एकजनाको विचार के थियो भने, नासरतमा प्रभु येशूको सिकर्मा दोकान-बाहिर एउटा साइनबोर्ड हुँदो हो ता त्यसमा 'यहाँ बनेका जुवाहरू बडा राम्रोसँग मिल्दा रहेछन्' लेख्नुपर्थ्यो।

प्रभुले लदाउने भारी हलुका छ। यसैले इसाई जीवन जिउँदा कुनै समस्या वा परीक्षा आउँदैन, त्यसमा कुनै परिश्रम गर्नुपर्दैन वा पीरमर्क हुँदैन भन्ने कुरा सोच्नु ठूलो भूल हो। हामीले बोक्नुपर्ने भारी हलुका छ; किनभने हामी एकलैले त्यो भारी बोक्नुपर्दैन। हामी प्रभुसित जुवामा नारिएका हौं, जसले हामीलाई हर खाँचो र हर परिस्थितिका निम्ति प्रशस्त/पर्याप्त अनुग्रह दिनुहुन्छ। प्रभुको सेवा हामीले बन्धन सम्भन्हुँदैन, किनकि उहाँको सेवामा पूरा स्वतन्त्रता छ।

श्री जे. एच. जोवेटले यसो भन्छन्:

'जुवामा नारिएर आफ्नो जीवनरूपी भार एकलैले तान्न खोज्ने विश्वासीले ठूलो भूल गर्छ। मानिसले आफ्नो भार एकलै बोकोस् - यो कहिल्यै परमेश्वरको इच्छा होइन। यसैले प्रभु येशूले हामीसित व्यवहार गर्नुहुँदा हामीसँग जुवाको सम्बन्ध राख्नुहुन्छ। यसर्थ जुवा दुईजनाको काँधमाथि हालिने साधन हो; प्रभु दाहिने, हामी छैँ देब्रे; प्रभु येशू हामीसित एउटै जुवामा आएर हामीसँगै हाग्रे भारी बोक्न चाहनुहुन्छ; यो उहाँको माग हो। उहाँ हाग्रे जुनै काममा - चाहे त्यो सजिलो होस्, चाहे गाह्रो किन नहोस् - हामीलाई साथ दिन र त्यो सँगै बोकेर पूरा गर्न चाहनुहुन्छ। इसाई जीवनमा शान्ति र विजय प्राप्त गर्ने रहस्य यसैमा छ: आफ्नो

काँधबाट 'म आफैले सक्छु' भन्ने जुवा हटाउनुहोस्, र तपाईंको जीवनका स्वामीको जुवा स्वीकार गर्नुहोस्, जो आरामदायक हो !'^७

घ) प्रभु येशू विश्राम-दिनका प्रभु हुनुहुन्छ

(मत्ती १२:१-८)

मत्ती १२:१: बाह्र अध्यायमा प्रभु येशूप्रतिको तिरस्कार चरमबिन्दुमा पुग्यो । फरिसीहरूको बीचमा उहाँको विरोधमा दुस्मनी र ईर्ष्या यति साह्रै बढेर आयो कि अब एकै क्षणमा त्यो भरिएर पोखिएला जस्तै भयो । विश्राम-दिनको सम्बन्धमा उठेको प्रश्नले त्यस द्वेषको बाढ-द्वार खोलिदिन्छ ।

उक्त विश्राम-दिन प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूसँग अन्नका बारीहरूबाट भएर जानुभयो । उहाँका चेलाहरूले अन्नका बाला टिप्न र खान लागे । आफ्नो छिमेकीको बारीमा हँसिया नलगाएर, तर हातले बाला टिप्ने अनुमति व्यवस्थाले तिनीहरूलाई दिएको थियो (व्यवस्था २३:२५) ।

मत्ती १२:२: तर अर्काको आडको जुम्रा केलाउने विधिवादी फरिसीहरूले उहाँका चेलाहरूलाई विश्राम-दिन भङ्ग गरेको आरोप लगाए । तिनीहरूले लगाएको आरोपका खास बुँदाहरू उल्लेख गरिएनन्; तर हामी यसको बारेमा अनुमान गरेर भन्न सक्छौं: तिनीहरूले प्रभुका चेलाहरूलाई निम्न कुरामा दोष लगाए: **क)** अन्न टिपेर कटनी गरेको, **ख)** हातले माडेर अन्न भाँटेको, अनि **ग)** अन्न र भुस छुट्ट्याउँदा निफन्ने काम गरेको दोष ।

मत्ती १२:३-४: तिनीहरूको हाँसोउठ्ठो सिकायत लिएर प्रभु येशूले जवाफ दिनुहुँदा तिनीहरूलाई राजा दाऊदको जीवनमा घटेको एउटा घटनाको याद दिलाउनुभयो । निर्वास गरिएको समयमा उनी र उनका मानिसहरूले भेटीका रोटीहरू खाए (१ शमूएल २१:१-६) । यी सम्भना दिलाउने बाह्र पवित्र रोटीहरू पूजाहारीहरूले बाहेक अरु कसैले खानुहुँदैनथियो । दाऊद पूजाहारी थिएनन्, न ता उनका मानिसहरू पूजाहारीहरू थिए । तर परमेश्वरले उनीहरूमा ती पवित्र रोटी खाएकोमा कुनै दोष पाउनुभएन । किन होला ?

यसको कारण यसमा छ: परमेश्वरको व्यवस्था, त्यसले उहाँका भक्त जनहरूलाई कष्ट दिओस् भनेर दिइएको होइन । दाऊद देशनिकाला भए, तर

यसमा उनकै गल्ती थिएन । उनका पापी इस्राएली जातिले उनलाई तिरस्कार गरेको थियो । उनलाई उनले पाउनुपर्ने अधिकारको स्थान दिइएको भए उनले र उनीसित भएका मानिसहरूले ती भेटीका रोटीहरू कहिल्यै खानुपर्नेथिएन । इस्राएल जातिमा पाप थियो; यसैले परमेश्वरले यो निषेध गरिएको कार्य सहेर यसमा दोष भेटाउनुभएन ।

दाऊदको जीवनमा घटेको घटनामा र हालैमा भइरहेको कुराको बीचमा प्रभुले के समानता देख्नुभयो, सो स्पष्ट छ । प्रभु येशू इस्राएल देशका मसीह राजा हुनुहुन्थ्यो; योचाहिँ उहाँले पाउनुपर्ने अधिकारको स्थान थियो । तर इस्राएल जातिले उहाँलाई राजाको रूपमा स्विकार्न चाहेन । उहाँलाई उहाँले पाउनुपर्ने आदरको स्थान दिइएको भए उहाँका चेलाहरूले – विश्राम-दिनमा होस्, वा अरू कुनै दिनमा होस् – कहिल्यै अन्नका बाला टिपेर खाने बाध्यतामा पर्नेथिएन नै । इतिहास दोहोरियो । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई हप्काउनुभएन; किनकि उनीहरूमा कुनै दोष थिएन ।

मत्ती १२:५: प्रभु येशूले फरिसीहरूलाई अभि याद दिलाउनुभयो, कि पूजाहारीहरूले विश्राम-दिनमा बलिका पशुहरूलाई मारेर तिनलाई बलि चढाउँदा र अन्य सेवाकार्य गर्दा विश्राम-दिनलाई अपवित्र तुल्याउँदा रहेछन् (गन्ती २८:९-१०), र पनि निर्दोष ठहरिँदा रहेछन्; किनभने उनीहरूले परमेश्वरको सेवा गरिरहेका छन् ।

मत्ती १२:६: फरिसीहरूलाई थाहै थियो: पूजाहारीहरूले हरेक विश्राम-दिनमा मन्दिरमा सेवाको काम गर्दथिए, र पनि विश्राम-दिनलाई अपवित्र पाउँदथिए । तब तिनीहरूले उहाँका चेलाहरूमा किन गल्ती भेटाउन खोजे होलान्, जब मन्दिरभन्दा महान् व्यक्ति यहाँ उपस्थित हुनुहुन्थ्यो, जसको सामु चेलाहरूले यो सब काम गरिरहेका थिए । यस पदको अर्थअनुसार मन्दिरभन्दा महान् अरू के हुन सक्थ्यो ? परमेश्वरको राज्यचाहिँ मन्दिरभन्दा महान् कुरा हो; अनि यस महान् राज्यका मसीह राजा उपस्थित हुनुहुन्थ्यो ।

मत्ती १२:७: फरिसीहरूले परमेश्वरको मन कहिल्यै बुझेनन् । होशे ६:६ पदमा परमप्रभुले भन्नुभयो: **‘म दया चाहन्छु, बलिदान होइन ।’**

परमेश्वरले दयालाई पहिलो स्थान दिनुभएको छ, रीतिविधिहरूलाई होइन । विश्राम-दिनमा आफ्नो भोक मेटाउनलाई उहाँका जनहरूले अन्नका बाला टिपेर खाएको कुरा उहाँले आफ्नो दयामा सहनुहुन्छ, तर विश्राम-दिन यति कठोर तरिकाले मानेर आफूलाई र अरू मानिसहरूलाई शारीरिक कष्ट दिने कुरा उहाँ हेर्न सक्नुहुन्न । फरिसीहरूले यो कुरा महसुस गरेका भए तिनीहरूले उहाँका चेलाहरूलाई दोष लगाउनेथिएनन् । मानिसहरूको कल्याण गर्नुभन्दा तिनीहरूले बरु रिवाजका बाहिरी सानातिना नियमहरू निको मान्दथिए ।

मत्ती १२:८ : तब हाम्रा प्रभुले थपेर भन्नुभयो: **‘किनकि मानिसको पुत्र विश्राम-दिनको पनि प्रभु हुन् ।’** पहिलो कुरा: उहाँले मोशाको व्यवस्था दिनुभयो; दोस्रो कुरा: यसैले उहाँ आफूले दिनुभएको आफ्नै व्यवस्थाको सठीक अर्थ लगाउने व्यक्ति पनि हुनुहुन्छ । उहाँ यसो गर्न अति योग्य हुनुहुन्छ । श्री ई. डब्ल्यू. रोजेर्सले के भन्छन् भने:

‘मलाई के लाग्छ भने: यहाँ, यस अध्यायमा पवित्र आत्माको अगुवाइअनुसार प्रेरित मत्तीले प्रभु येशूका कतिपय नाम र पदहरू छोटकरीमा दोहोर्चाउँदै लान्छन्, जस्तै मानिसका पुत्र, विश्राम-दिनका प्रभु, मेरा सेवक, मेरा प्रिय जन, दाऊदका पुत्र, अनि एकजना जो मन्दिरभन्दा महान्, योनाभन्दा महान्, अँ, सुलेमानभन्दा महान् हुनुहुन्छ । उनले किन यसो गरे होलान् ? प्रभु येशूलाई ग्रहण नगर्दा र उहाँलाई दिनुपर्ने स्थान, सम्मान र अधिकार नदिँदा हामीले कत्रो महाँ पाप गर्छौं, सो कुरा स्पष्ट पार्न मत्तीले यसो गरेका हुन् ।’^१

अब प्रभु येशूले विश्राम-दिनमा सुकेको हात भएको मानिसलाई कसरी निको पार्नुहुन्छ भन्ने अर्को घटनामा ध्यान दिनुभन्दा अघि हामी यहाँ, एक क्षण लिएर पवित्र शास्त्रले विश्राम-दिनको विषयमा के सिकाउँछ, सो छोटकरीमा दिन चाहन्छौं ।

विश्रामको दिन

सृष्टिको शुरुदेखि नै विश्राम-दिन सधैं हप्ताको सातौं दिन अर्थात् शनिबार हुन्थ्यो, र सदा-सर्वदा शनिबार भइरहने नै छ ।

परमेश्वरले छ दिनभित्र सबै थोकहरू सृष्टि गर्नुभएपछि सातौं दिनमा विश्राम लिनुभयो (उत्पत्ति २:२) । त्यस समय उहाँले मानिसलाई विश्राम-

दिन मात्रपछि बन्ने आज्ञा दिनुभएन; तर हुन सक्छ, उहाँले हरेक सातामा एक दिन विश्राम लिने नियम पालन गरेको चाहनुभएको होला ।

इसाएली जातिलाई दस आज्ञा दिँदाखेरि उनीहरूले विश्राम दिन पवित्र मात्रे आदेश पाएका थिए (प्रस्थान २०:८-११) । विश्राम-दिन मात्रे आज्ञाचाहिँ अरु नौ आज्ञाहरूभन्दा फरक छ । अरु नौ आज्ञा सबै नैतिक आज्ञाहरू हुन्, तर विश्राम-दिन मात्रचाहिँ विधिवत् नियम हो । विश्राम-दिनमा किन काम गर्नुहुँदैन ? किनभने परमेश्वरले यसो भन्नुभएको हो; अरु कुनै कारणले होइन । अरु नौ आज्ञाहरू हर तरहले, हर दृष्टिकोण र परिस्थितिमा गलत हुन् ।

विश्राम-दिनमा कुनै काम गर्नुहुँदैन भन्ने रोकमा निम्न कुराहरू समावेश थिएनन् र छैनन्: परमेश्वरलाई गरिने सेवा (मत्ती १२:५); आफ्ना आवश्यकताहरू पूरा गर्न गरेका कामहरू (मत्ती १२:३-४); अनि कसैको उपकार गर्ने कार्यहरू (मत्ती १२:११-१२) । नयाँ नियमको पुस्तकमा दस आज्ञाहरूमध्ये नौवटा उल्लेख गरिएका छन् । तर यी आज्ञाहरू व्यवस्थाको रूपमा होइन, तर अनुग्रहको करार अन्तर्गत उत्तम इसाई जीवन जिउनलाई दिइएका अर्तीउपदेशको रूपमा मात्र दिइएका हुन् । विश्राम-दिन मात्रपछि भनेर ख्रीष्टचानहरूलाई कहिल्यै आज्ञा गरिएको छैन । दस आज्ञाहरूमध्ये योचाहिँ आदेश नयाँ नियमभरि पाइँदैन । यति मात्र होइन, प्रेरित पावलले के भन्छन् भने: विश्राम-दिन नमानेकोमा कसैले हामीलाई दोष्याउन पाउँदैन (कलस्सी २:१६) ।

इसाईहरूको विशेष दिन ता हप्ताको पहिलो दिन हो । प्रभु येशू त्यही दिनमा मरेकाहरूबाट बौरैर उठ्नुभयो (यूहन्ना २०:१) । उहाँको यस बौरिउठाइले मुक्तिको काम पूरा भएको र परमेश्वरले यो कार्य समर्थन गर्नुभएको प्रमाण दिन्छ । प्रभु येशू बौरिउठ्नुभएको आइतबारपछिका दुई आइतबारहरूमा उहाँ आफ्ना चेलाहरूसित भेट हुनुभयो (यूहन्ना २०:१९ र २६) । त्यस दिनलाई 'प्रभुको दिन' भनिन्छ । पवित्र आत्मा पनि हप्ताको पहिलो दिनमा दिइनुभयो (प्रेरित २:१ र लूका २३:१५-१६ तुलना गर्नुहोला) । प्रभुका पहिला चेलाहरू त्यही दिनमा भेला हुन्थे, र प्रभुको

मृत्युको प्रचार गर्दै उनीहरूले प्रभुभोज खान्थे (प्रेरित २०:७) । हप्ताको पहिलो दिनमा हरेक इसाईले प्रभुको कामका निम्ति भेटी छुट्ट्याउनुपर्छ भन्ने आदेशअनुसार यसो गर्न यो दिन परमेश्वरद्वारा ठहराइएको हो (१ कोरिन्थी १६:१-२) ।

विश्राम-दिन अर्थात् हप्ताको सातौं दिनचाहिँ छ दिन परिश्रम गरेको अन्ततिर पर्छ, तर प्रभुको दिनचाहिँ अर्थात् हप्ताको पहिलो दिन, आइतबारको दिनचाहिँ हप्ताको शुरुमा पर्छ, जब हप्ता नयाँ हुन्छ, र मुक्ति दिने कार्य सिद्धिएको छ भन्ने ज्ञानले हामीलाई बिसाउन दिन्छ । विश्राम-दिनले पहिलो सृष्टिको सम्भना दिलाउँछ भने प्रभुको दिनचाहिँ नयाँ सृष्टिसित सम्बन्धित छ । विश्राम-दिनको साथ मात्रपर्ने धेरै कुराहरू हुन्छन्, तर प्रभुको दिनमा सौभाग्यको रूपमा उपभोग गर्ने धेरै आशिषहरू हुन्छन् ।

इसाईहरूले प्रभुको दिन 'पालन' गर्दैनन्; न ता यो दिन मुक्ति कमाउने उपाय, न पवित्रता प्राप्त गरिदिने माध्यमको रूपमा मान्छन्, साथै प्रभुको दिन नमानेपछि दण्ड पाइन्छ भन्ने डरले पनि मान्दैनन् । तर उनीहरूले यो दिन किन अलग गर्छन् त ? उनीहरूले आफ्ना प्रभुलाई प्रेम गर्छन् र उहाँलाई श्रद्धाभक्ति चढाउन यसो गर्छन्; किनभने उहाँले उनीहरूलाई प्रेम गरी आफूलाई उनीहरूका निम्ति अर्पण गर्नुभयो । यस दिनमा छुट्टी पाएकोले गर्दा हामी आफ्नो जीवनका दैनिक कामकाज र सांसारिक कुराहरूदेखि अलग रहेर यो दिन परमेश्वरको आराधना र ख्रीष्टको सेवा गर्ने विशेष दिनको रूपमा मान्छौं ।

विश्राम-दिनचाहिँ प्रभुको दिनमा बदलेको छ भन्न गलत हो; किनकि विश्रामको दिन शनिबार हो, र प्रभुको दिन आइतबार पर्छ । विश्राम-दिन ती कुराहरूको एक छाया मात्र हो, जसको वास्तविकता ख्रीष्ट येशू हुनुहुन्छ (कलस्सी २:१६) । प्रभुको बौरिउठाइसित एउटा नयाँ युग शुरु भएको छ, अनि प्रभुको दिनले यो नयाँ शुरुआतलाई सङ्केत गर्छ ।

(फरिसीहरूले प्रभु येशूलाई विश्राम-दिन भङ्ग गर्नुभएको अनेक आरोप लगाए ता पनि उहाँ विश्वासी यहूदी भई व्यवस्थाको अधीनमा रहेर उहाँले विश्राम-दिन मान्नुभएको थियो । तर विश्राम-दिनका प्रभु हुनुभएको

हुनाले उहाँले त्यस दिनलाई त्यो दिन सिँगारपटार गर्न खोज्ने भूटा रीति-
विधिहरूबाट मुक्त गर्नुभयो ।

ङ) प्रभु येशू विश्राम-दिनमा निको पार्ने काम गर्नुहुन्छ
(मत्ती १२:९-१४)

मत्ती १२:९: अन्नका बारीहरू छोडेर प्रभु येशू यहूदीहरूको एउटा
सभाघरमा जानुभयो । लूकाको सुसमाचारअनुसार शास्त्री र फरिसीहरूले
चाहिँ उहाँको विरोधमा दोष भेट्टाऔं भनेर त्यहाँ उहाँको चेवा गरेका थिए
(लूका ६:६-७) ।

मत्ती १२:१०: त्यस सभाघरमा सुकेको हात भएको मानिस थियो –
उसलाई सहायता गर्न फरिसीहरू कति शक्तिहीन् छन् भन्ने कुरा जनाउने मौन
साक्षीको रूपमा । त्यस बेलासम्म तिनीहरूले रूखा भएर उसलाई बेवास्ता
गरेका थिए । तर अहिले हेर्नुहोस्, अचानक ऊ तिनीहरूका निम्ति उपयोगी
भएको, प्रभु येशूलाई फसाउने पासो पो बन्न पुग्यो; किनकि प्रभु येशूले
मानिसको दुःख हेर्न नसकी दुःख हरण गर्न सधैं तत्पर हुनुभएको कुरा
तिनीहरूलाई थाहा थियो । प्रभुले विश्राम-दिनमा निको पार्ने काम गर्नुभयो
भने उहाँ दण्डको योग्य काम गर्नुहुन्छ, र हामीले उहाँलाई पक्राउ पार्न
सक्नेछौं भन्ने तिनीहरूको विचार थियो । यसैले तिनीहरूले वाक्छल गरेर
उहाँलाई यो प्रश्न सोधे: ‘के विश्राम-दिनमा निको पार्नु उचित छ?’

मत्ती १२:११: तिनीहरूलाई उत्तर दिँदा प्रभुले तिनीहरूलाई पनि एउटा
प्रश्न गर्नुभयो: के विश्राम-दिनमा खाइलमा परेको आफ्नो भेडा निकाल्नु
हुन्छ कि हुँदैन? त्यो भेडा पक्का पनि निकालिन्थ्यो । तर कुन आधारमा
यसो गर्न मिल्छ त? हो, दयाको कारणले यसो गरिन्छ होला, तर शायद यो
विचार ठीक होला: भेडाको दाम सम्भेर कसैले त्यसको हानि उठाउन
चाहँदैनथियो, विश्रामको दिनमा पनि हानि उठाउन हुँदैनथियो ।

मत्ती १२:१२: प्रभु येशूले तिनीहरूलाई के सम्भना दिलाउनुभयो भने,
मानिसको मूल्य भेडाको भन्दा धेरै हो । एउटा पशुप्रति दयाको काम गर्नु
उचित छ भने विश्राम-दिनमा मानिसको उपकार गर्नु भन् न्यायसँगत कुरा
हुनुपर्छ, होइन र?

मत्ती १२:१३-१४: प्रभुले यी यहूदी अगुवाहरूलाई तिनीहरूको लोभमा पक्रनुभयो । अब उहाँले त्यो सुकेको हात निको पार्नुहुन्छ । ‘**तिम्रो हात पसार**’ भन्ने आदेश दिएर उहाँले त्यस रोगीको विश्वास र निको हुने इच्छा चलाउने प्रेरणा गर्नुभयो । रोगी आज्ञाकारी भयो, फलस्वरूप ऊ निको भयो । सृष्टिकर्ताको अचम्मको काममा ध्यान दिनुहोस्: त्यो सुकेको हात अर्कोजस्तै पूरा स्वस्थ भइहाल्यो । त्यो मानिस, जसलाई फरिसीहरूले न सहायता गर्न चाहन्थे न निको पार्न सक्थे, त्योचाहिँ अब निको भएकोमा तिनीहरू अवश्य खुशी भएको विचार मनमा उठ्न खोज्छ, तर कहाँ खुशी हुनु र, तिनीहरू रिसले चूर भएर उहाँको विरोधमा उहाँलाई मार्ने मतो रञ्ज लागे । सम्भन्-होस्: हामीमध्ये कसैको हात सुकेको छ भने हप्ताको जुनै दिनमा पनि त्यो निको हुनुमा हामी खुशी हुनेथियौं ।

च) प्रभुको चङ्गाइ सबैका निम्ति हो (मत्ती १२:१५-२१)

मत्ती १२:१५-१६: जब प्रभु येशूले आफ्ना शत्रुहरूको यो दुष्ट विचार थाहा पाउनुभयो, तब उहाँ त्यहाँबाट निस्केर जानुभयो । तर के गर्ने ? उहाँ जहाँ-जहाँ जानुहुन्थ्यो, त्यहाँ-त्यहाँ मानिसहरूको भीड लाग्थ्यो; अनि तिनीहरूमा जोजति बिरामी थिए, उहाँले तिनीहरू सबैलाई निको पार्नुभयो । उहाँले ती निको भएका मानिसहरूलाई तिनीहरूले यी अचम्मका चङ्गाइकार्य प्रचारप्रसार नगर्नु भनेर कडा चेताउनी दिनुभयो । यसो गर्दा उहाँ आफूले खतराबाट बाँच्न खोज्नुभएन, तर तिनीहरूमा कुनै चञ्चल आन्दोलन शुरु नहोस्, र कसैले उहाँलाई प्रख्यात तुल्याएर उहाँ क्रान्तिकारी वीर नबनून् भन्ने हेतुले यसो गर्नुभयो । सबै कुरा परमेश्वरको समय र क्रममा हुनु र गर्नु थियो । उहाँको क्रान्तिको समय आउँदै थियो; अनि त्यस क्रान्तिमा चाहिँ रोमीहरूको रगत होइन, तर येशूकै रगत बगाउनु थियो ।

मत्ती १२:१७-१८: प्रभु येशूको अनुग्रहकारी सेवाकार्यमा यशैया ४२:१-४ पदमा भनिएको भविष्यवाणी पूरा भयो, जहाँ भविष्यवक्ता यशैयाले मसीहलाई एक विनम्र विजेताको रूपमा देखे । उनले आफ्नो भविष्यवाणीमा प्रभु येशूलाई परमेश्वरका सेवकको रूप दिए, जसलाई

परमप्रभु स्वयम्ले छान्नुभयो; अँ, प्रभु येशू ती प्रिय जन हुनुहुन्थ्यो, जससित परमेश्वरको मन प्रसन्न हुन्थ्यो। 'परमेश्वरले उहाँमाथि आफ्नो आत्मा राख्नुहुनेछ'। यो भविष्यवाणी येशूको बप्तिस्मामा पूरा भयो। उहाँको सेवा इस्त्राएली मानिसहरूमा सीमित नरहेर 'अन्यजातिहरूको बीचमा न्यायको प्रचार गर्नुहुनेछ'। इस्त्राएलीहरूले उहाँलाई जति बढी इन्कार गरे, त्यत्ति नै यस अन्तिम कामले प्रमुख स्थान पायो।

मत्ती १२:१९: भविष्यवक्ता यशैयाले आफ्नो भविष्यवाणीमा अभ्र के भन्छन् भने: 'उनले भगडा गर्नेछैनन्, नता चिच्याउनेछन्, न सडकहरूहुँदा कसैले उनको सोर सुन्नेछ।' अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, जनतालाई उत्तेजित पार्ने किसिमको भाषण छाँट्ने राजनैतिक वक्ताजस्तै उहाँ हुनुहुन्नथियो।

श्री म्याक-क्लेनले यसो लेख्छन्:

'ती राजाले, जो परमेश्वरका सेवक हुनुहुन्छ, कुनै सामान्य तरिकाले अर्थात् शारीरिक बल वा राजनैतिक नेतागिरी प्रयोग गरेर आफ्नो अधिकारको स्थान लिनुहुनेछैन नै; अँ, यसो गर्नका निम्ति उहाँले आफ्नो हुकुम मात्रै स्वर्गीय सेनाहरूलाई पनि चलाउनुहुनेछैन।' ^५

मत्ती १२:२०: यस भविष्यवाणीमा अभ्र बताइएको छ: 'किच्याइएको निगालो उनले भाँचेछैनन्, र धूवाँ निस्किरहेको सलेतो उनले निभाउनेछैनन्।' यसर्थ उहाँले आफूले लक्ष्य राखेका स्थानमा पुग्नका निम्ति आफ्नो अधिकारबाट वञ्चित भएका मानिसहरूको टाउकोमा टेक्नुहुनेछैन, न शोषित व्यक्तिहरूबाट फाइदा उठाउनुहुनेछ। होइन, उहाँले ता मन भाँचिएका र तनाउले पि्लिएकाहरूलाई उत्साह दिनुहुन्छ र बलियो तुल्याउनुहुन्छ। उहाँले कसैको विश्वास, त्यो आगोको भिल्लाजति सानो किन नहोस्, हम्काएर आगोको ज्वाला तुल्याउनुहुन्छ। उहाँको सेवकाइ तबसम्म चलिरहनेछ, जबसम्म उहाँले न्यायलाई विजयमा ल्याइपुर्खाउनुहुन्न। मानिसहरूको घृणाले पूर्ण र आभाररहित व्यवहारले कहिल्यै उहाँमा मानिसप्रतिको त्यो प्रेम र विनम्र वास्ता निभाउन सक्दैन।

मत्ती १२:२१: 'अनि उनकै नाममा अन्यजातिहरूले आशा राखेछन्।' यशैयाको पुस्तकमा हेर्दा भने त्यहाँ यसो लेखिएको छ: 'अनि टापुहरूले

तिनको व्यवस्थाको आशा गर्नेछन् ।’ शब्दहरू फरक भए पनि यी दुई खण्डको अर्थ एउटै हो । किनकि टापुहरूको अर्थचाहिँ अन्यजातिहरू बुझिन्छ । तिनीहरूले यस खण्डमा उहाँको शासनको बाटो हेर्नेहरूको रूप लिएका छन्, जसले आफूलाई उहाँको अधीनमा सुम्पेर उहाँ विश्वासी प्रजा हुनेछन् । श्री क्लैस्ट र लिल्लीले यशैयाको पुस्तकबाट उद्धृत गरिएको खण्डलाई निम्न शब्दमा प्रशंसा गरेका छन्:

‘सुसमाचारभित्र पाइने रत्नहरूमा एउटाचाहिँ यही हो: ख्रीष्टको परम सुन्दरता, जसको चित्र भविष्यवक्ता यशैयाले दिएका छन्, जब यहाँ उनले अन्यजातिहरूलाई शिक्षा दिने प्रेषण/मिशनमा परमेश्वर पितासँग ख्रीष्टको एकता, पिडित मानिसहरूको दुःख हरण गर्ने काममा उहाँको कोमलता र उहाँको आखिरी विजयको चित्रण कोर्दछन् । हुन पनि हो, उहाँको नाममा मात्र संसारका निम्ति आशा छ, नत्र आशा कहीं छैन; किनकि ख्रीष्ट संसारको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ । उनले यो कुरा कुनै रस नभएका शब्दहरूले, विद्वानका शैलीले होइन, तर गहकिलो, पूर्वदेशी साहित्यको चमकदार चित्रहरूले पूर्ण भाषाले व्यक्त गरेका छन् ।’^{१५}

छ) पवित्र आत्माको निन्दाचाहिँ क्षमा नहुने पाप हो

(मत्ती १२:२२-३२)

मत्ती १२:२२-२४: जब प्रभु येशूले एकजना दुष्ट आत्मा लागेको, अन्धा र गुँगा मानिसलाई निको पार्नुभयो, तब साधारण मानिसहरू उहाँको विषयमा गम्भीर हुन थाले र शायद दाऊदका पुत्र ‘ख्रीष्ट’ अर्थात् इस्राएलका मसीह उहाँ नै हुनुहुन्छ होला भनेर सोच लागे । यस कुराले फरिसीहरूको रिस उठायो । येशूलाई समर्थन दिने अरू कुनै वचन सुन्न नसकेर तिनीहरू बम्किए: ‘दुष्ट आत्माहरूको शासक बेलजेबुलद्वारा बाहेक यस मानिसले दुष्ट आत्माहरू निकाल्न सक्दैन ।’ यसरी तिनीहरूले यस अचम्मको काममा दोष लगाए । प्रथम चोटि फरिसीहरूले प्रभु येशूलाई शैतानिक हो भन्ने चोट पार्ने दोषद्वारा खुला रूपले आरोप लगाए ।

मत्ती १२:२५-२६: तिनीहरूका विचारहरू थाहा पाएर येशूले यसो भन्दै तिनीहरूको मूर्खता भन्डाफोर गरिदिनुभयो: ‘आपसमा फाटो भएको

कुनै राज्य, शहर वा घर टेक्नेछैन ।’ उहाँले शैतानको शक्ति प्रयोग गरेर शैतानका दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो भने शैतानले आफ्नै विरोधमा काम गरेको हुनुपर्छ, अनि यो अर्थहीन हुन्छ ।

मत्ती १२:२७: हाम्रा प्रभुले फरिसीहरूलाई यस सम्बन्धमा तिनीहरूको तर्कको सर्वनाश गर्ने दोस्रो जवाफ दिनुहुन्छ: तिनीहरूको यहूदी समाजका दाजुभाइहरूमा कुनैले दुष्ट आत्मा निकाल्ने काम गर्थे, र आफूसँग भूतप्रेत धपाउने शक्ति छ भन्ने दाबी गर्थे । प्रभु येशूले तिनीहरूको यस दाबीको बारेमा यो कुरा पुष्टि दिने वा यो कुरा इन्कार गर्ने केही भन्नुभएन, तर तिनीहरूको उदाहरण तर्कको रूपमा प्रयोग गर्नुभयो: उहाँले बेल्जेबुलद्वारा दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो भने फरिसीहरूका छोरा नाम गरेका भूतप्रेत धपाउनेहरूले पनि त्यही किसिमले यसो गर्थे । तर फरिसीहरूले यो कुरा कहिल्यै मानिलिन तयार थिएनन्, तर प्रभुको यस तर्कको प्रभावबाट उम्कन सकेनन् । किनकि यो कुरा स्वीकार गरेमा तिनीहरूको समाजका दाजुभाइहरूले तिनीहरूलाई ‘तिमीहरूले हामीलाई शैतानका सहकर्मी तुल्याएका छौ, कसरी?’ भनेर दोष लानेथिए ।

श्री स्कोफिल्डले भन्छन्:

‘फरिसीहरू आफ्नो विषयमा र आफ्ना छोराहरूको सम्बन्धमा शैतानिक शक्ति प्रयोग गरेको दोष एक क्षण पनि टेक्न नदिएर तत्कालै इन्कार गर्न तयार थिए । तर तिनीहरूले अपनाएको तर्कले अर्थात् प्रभु येशूले बेल्जेबुलको सहायता लिएर दुष्ट आत्माहरू धपाउनुभएको कुराले तिनीहरूलाई कहाँसम्म पुऱ्यायो, सो तिनीहरूलाई थाहा भएन: तिनीहरूका छोराहरूले तिनीहरूलाई न्याय गरेर तिनीहरूलाई तिनीहरूको तर्क असंगत, अँ, पक्षपातले पूर्ण छ भन्ने दोष लग्थ्यो । किनभने कुरा स्पष्ट छ: दुष्ट आत्मा निकाल्ने शक्ति शैतानिक हो भने यो शक्ति प्रयोग गर्ने हरेक व्यक्ति - त्यो जोसुकै होस् - त्यस शक्तिको श्रोतसँग अर्थात् शैतानसँग सम्बन्धित भएको ठहर्छ ।’^५

यसैले यो कुरा बुझौं: जसले दुष्ट आत्मा निकालेको त्यो एउटा कार्य विभिन्न श्रोतहरूबाटको हो भनेर भन्छ, त्यसको तर्क न्यायसंगत होइन ।

मत्ती १२:२८: वास्तवमा, प्रभु येशूले परमेश्वरको आत्माद्वारा दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो । यस संसारमा मानिसको रूपमा जिएर येशू सम्पूर्ण

जीवनभरि नै पवित्र आत्माको शक्तिले आफ्नो जीवन जिउनुभयो । भविष्यवक्ता यशैयाले पहिल्यै भविष्यवाणी गरेका आत्माको भरपूरी भएको मसीह उहाँ हुनुहुन्थ्यो (यशैया ११:२, ४२:१, ६१:१-३) । यसैले उहाँले फरिसीहरूलाई यसो भन्नुभयो: ‘परमेश्वरको आत्माद्वारा म दुष्ट आत्माहरू निकाल्छु भने ता अवश्य परमेश्वरको राज्य तिमीहरूकहाँ आएको हुनुपर्छ ।’ पक्का पनि यो सूचनारूपी वचन तिनीहरूका निम्ति हार खुवाउने प्रहार भयो । तिनीहरूले आफ्नो ईश्वरी ज्ञानको सम्बन्धमा घमण्ड गर्थे । तर दुःखको कुरा, तिनीहरूको माभ्रमा मसीह राजा आउनुभएको थियो; यसैले परमेश्वरको राज्य पनि तिनीहरूकहाँ आएको थियो; तर उहाँको उपस्थितिमा तिनीहरूले यो कुरा चालै पाएनन् ।

मत्ती १२:२९: प्रभु येशूले शैतानसित सम्बन्ध राख्नुभएको कुरा पर जाओस्, उहाँले शैतानलाई जित्नुभयो । उहाँ त्यसलाई जित्ने विजेता हुनुहुन्छ । यो कुरा स्पष्ट पार्नलाई उहाँले बलियो मान्छेको कथा भन्नुभयो । त्यो बलियो मान्छे शैतान हो । त्यसको घर त्यसको अधिकार जमाउने क्षेत्र हो । त्यसको सम्पत्तिरूपी मालसामानचाहिँ त्यसका दुष्ट आत्माहरू हुन् । येशू प्रभुले त्यस बलियो मान्छेलाई बाँध्नुभयो, त्यसपछि त्यसको घरभित्र पसेर त्यसका मालसामान लुट्नुभयो । यो कुरा साँचो हो: शैतानलाई बाँध्ने काम क्रमिक हुन्छ । त्यो शैतानलाई बाँध्ने कामचाहिँ प्रभु येशूको सेवकाइबाट शुरु भएको थियो भने, अनि उहाँको मृत्यु र बौरिउठाइद्वारा ईश्वरीय निर्णय-अनुसार निश्चित/पक्का ठहरियो । मसीह राजाको एक हजार वर्षको शासनकालमा शैतानको बन्धन अझ कसिलो हुनेछ (प्रकाश २०:२) । अन्तमा शैतान आगोको भीलभित्र फ्याँकिनेछ, तब त्यो बाँध्ने काम सिद्धिनेछ, अँ, अनन्तसम्म सत्य ठहरिनेछ (प्रकाश २०:१०) । हालैमा शैतान बाँधिएको जस्तो देखिँदैन; किनकि त्यसले अझ निक्कै शक्ति चलाउँछ । तर त्यसको अन्त्य आइसकेको छ, त्यसको समय धेरै छैन ।

मत्ती १२:३०: तब प्रभु येशूले यसो भन्नुभयो: ‘जो मसँग छैन, त्यो मेरो विरोधमा छ; अनि जसले मसँग बटुल्दैन, त्यसले छरपुस्ट पार्छ ।’ ती फरिसीहरूको येशूलाई निन्दा गर्ने व्यवहारले तिनीहरू उहाँसँग छैनन् भन्ने

प्रमाण दियो । यसर्थ तिनीहरू उहाँको विरोधमा थिए । तिनीहरूले उहाँसँग फसल बटुलेनन्, यसैले तिनीहरूले भित्र्याएका अन्न छरपुस्ट पारे । तिनीहरूले येशूलाई उहाँले शैतानको शक्तिले दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुहुन्छ भन्ने आरोप लगाए; तर वास्तवमा तिनीहरू नै शैतानका सहकर्मी थिए, जसले परमेश्वरको काम विफल पार्न चाहे ।

मर्कस ९:४० पदमा प्रभु येशूले भन्नुभयो: **‘जो हाम्रो विरोधमा छैन, त्यो हाम्रो पक्षमा छ।’** यस कुराले मत्ती १२:३० पदमा उहाँले भन्नुभएको वचनसित कुनै पनि मेल नखाएको देखिन्छ । यो समस्या तब समाधान हुन्छ, जब हामी मत्तिले लेखेको मुक्तिको सन्दर्भ र मर्कसले लेखेको सेवाको सन्दर्भको बीचमा छुट्ट्याउँछौं । मुक्तिको सम्बन्धमा बीचमा उभिने ठाउँ रहँदैन, हामीले ख्रीष्टको पक्ष लिनैपर्छ, नत्र हामी उहाँको विरोधमा छौं । तर सेवाको सम्बन्धमा भनी भन्ने ख्रीष्टका चेलाहरूको बीचमा प्रशस्त भिन्नताहरू छन्, जस्तै स्थानीय मण्डलीको सेवा र प्रशासन, प्रभुको काम गर्ने तरिकाहरू र प्रभुको शिक्षामा बेग्ला-बेग्लै अर्थ लगाएको विषयमा । तर यसमा लगाउनुपर्ने नियम यही हो: जो प्रभुको विरोधमा छैन, त्यो ता उहाँसँग छ । यसैले हामीले त्यस्तालाई यसरी नै आदर गर्नुपर्छ ।

मत्ती १२:३१-३२: यी पदहरूमा इस्त्राएली नेताहरूसँग प्रभुका वार्तालाप र व्यवहार बिग्रेर शोचनीय स्थितिमा पुगेका देखिन्छ; किनकि उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूले पवित्र आत्माको निन्दा गरेर क्षमा नहुने पाप गरेको दोष लगाउनुभयो । पवित्र आत्माको निन्दा कसरी भयो ? पवित्र आत्माको शक्तिले होइन, तर शैतानको शक्तिद्वारा प्रभुले यी अचम्मका कामहरू गर्नुभयो भन्नु नै क्षमा नहुने पाप हो । वास्तवमा तिनीहरूले पवित्र आत्मालाई दुष्ट आत्माहरूको शासक बेल्जेबुल तुल्याए ।

अनेक किसिमका पापहरू र ईश्वर-निन्दाका निम्ति पाप-क्षमा पाउन सकिन्छ । कसैले मानिसका पुत्रको विरोधमा बोल्छ, र त्यसलाई त्यो पाप क्षमा गरिन्छ । तर पवित्र आत्माको विरोधमा गरिने निन्दाचाहिँ यस्तो एउटा पाप हो, जसको क्षमा यस संसारमा र आउने युगमा अर्थात् ख्रीष्टको हजार वर्षको राज्यमा गरिनेछैन । जब यस संसार/युगमा प्रभुले भन्नुभयो, तब उहाँले

संसारमा आफ्नो सेवकाइको समयको कुरा गर्नुभयो । आजभोलि कसैले कहिल्यै क्षमा हुने पाप गर्न सक्छ भन्ने विषयमा सङ्कोच मात्र सकिन्छ; किनकि अचम्मका कामहरू गर्दै गर्नुभएको प्रभु वर्तमान समयमा शारीरिक रूपले यस पृथ्वीमा उपस्थित हुनुहुन्न ।

सुसमाचारको वचन अस्वीकार गर्नु र क्षमा नहुने पाप गर्नु एउटै कुरा होइन । किनभने कुनै मानिसले वसीसम्म आफ्नो मुक्तिदातालाई लत्याएपछि पश्चात्ताप गर्न सक्छ, विश्वास गरेर मुक्ति पाउन सक्छ । (निस्सन्देह, त्यो मानिस आफ्नो अविश्वासी अवस्थामा मर्चो भने त्यसलाई क्षमा हुँदैन ।) विश्वासबाट पछि हट्नु र क्षमा नहुने पाप पनि एउटै कुरा होइन । किनकि एउटा विश्वासी भड्किएर प्रभुबाट टाढा, एक दम टाढै पुग्न सक्छ, रपनि पापको क्षमा पाई परमेश्वरको परिवारमा फर्केर तिनीहरूको सङ्गतिमा ग्रहण गरिन्छ ।

धेरै मानिसहरूले 'लौ, मैले ता क्षमा नहुने पाप गरे-गरे' भनेर चिन्ता गर्छन् । यस्तो पाप अचेल गर्न सकिँदैन भन्ने कुरा एकक्षण पन्साएर पनि यसमा कुरा स्पष्ट छ: जुन मानिसले आफूले गरेको पापको बारेमा चिन्ता गर्छ, उसले क्षमा नहुने पाप गरेकै हुँदैन । उसको चिन्ता यसको प्रमाण हो । जस-जसले यो क्षमा नहुने पाप गरे, तिनीहरू सबैको मन कडा/कठोर थियो, र तिनीहरूले येशू प्रभुको विरोध गर्ने विषयमा कहिल्यै पछुताएनन् । पवित्र आत्माको निन्दा गरेर तिनीहरूलाई कहिल्यै अफसोस लागेन । प्रभु येशूको हत्याको युक्ति रचेर तिनीहरूलाई कहिल्यै हिचकिच भएन । तिनीहरूले कहिल्यै अफसोस देखाएनन्, तिनीहरूले कहिल्यै पश्चात्ताप गरेनन् ।

ज) रूखलाई त्यसको फलबाट चिनिन्छ

(मत्ती १२:३३-३७)

मत्ती १२:३३: दुष्ट आत्माहरू निकालेर प्रभु येशूले एउटा असल काम गर्नुभएको कुरा फरिसीहरूले पनि स्वीकार गर्नुपर्नेथियो । तर तिनीहरूले उहाँलाई खराब काम गर्नुभएको आरोप लगाए । यस खण्डमा उहाँले तिनीहरूको न्यायसँगत नभएको दोषको भूल प्रकट गरेर खास गरी यसो

भन्नुभयो: अब तिमीहरूले निर्णय गर ! कि त रूख असल र त्यसको फल पनि असल हुन्छ । फल असल हुँदा रूख पनि असल हुनुपर्छ । रूखको फलचाहिँ त्यस फल उत्पादन गर्ने रूखको गुण बताउँछ । प्रभुको सेवकाइको फल असल थियो । उहाँले बिरामीहरूलाई निको पार्नुभयो; उहाँले अन्धा, गुँगा, बहिरालाई चङ्गाइ गर्नुभयो; उहाँले दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो; उहाँले मरेकाहरूलाई फेरि जीवित पार्नुभयो । के कुनै खराब रूखले यस्ता असल-असल फलहरू फलाउन सक्थ्यो र ? कदापि होइन । तब किन, अँ, किन तिनीहरू उहाँलाई आफ्नो प्रभु नअपनाएर त्यति ढीठ भइरहे ?

मत्ती १२:३४-३५: तिनीहरू विषालु सर्पका सन्तानहरू थिए; प्रभुलाई नमान्ने मूल कारण यही हो । मानिसका पुत्रको विरोधमा गरेको तिनीहरूको दुष्टचाईले, तिनीहरूको मुखबाट निस्केका विषले पूर्ण शब्दहरूले के कुरा प्रमाणित गरे ? यो त तिनीहरूको दुष्ट हृदयबाट ^१ निस्केको दुषित भेल/बाढरूपी फल हो । जुन हृदय भलाइले भरिएको हुन्छ, त्यसले त्यो कुरा आफ्नो अनुग्रही शब्दहरूले र धार्मिक/असल कामहरूले देखाउँछ । एउटा दुष्ट हृदयले निन्दा, तीतोपन र दुर्व्यवहारले आफूलाई चिनाउँछ ।

मत्ती १२:३६: प्रभु येशूले चेताउनी दिएर तिनीहरूलाई भन्नुभयो, र हामीलाई पनि भन्नुहुन्छ: 'हरेक व्यर्थको कुरा, जो मानिसहरूले बोल्छन्, न्यायको दिनमा तिनीहरूले लेखा दिनेछन् ।' मानिसहरूले बोलेका शब्दहरू तिनीहरूको जीवन जाँचे अचूक कसी ठहरिएका छन् । तिनीहरूका शब्दहरूचाहिँ दोष-आरोपण लाउने वा निर्दोष ठहराउने सठीक आधार हुन् । विचार गर्नुहोस्, ती फरिसीहरूले परमेश्वरका पवित्र पुत्रको विरोधमा बोलेका, यी घृणा र निन्दाले पूर्ण नीच शब्दहरूले तिनीहरूका निम्ति कति ठूलो दण्ड कमाए होला ?

मत्ती १२:३७: 'तिमी आफ्नै शब्दहरूद्वारा धर्मी ठहरिनेछौ र आफ्नै वचनहरूले दोषी ठहरिनेछौ ।' विश्वासीहरूको कुरा गरौं: लापरवाहीमा बोलेका उनीहरूका शब्दहरूका दण्ड प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युले प्रायश्चित्त गरेको छ । यसो भए पनि हाम्रो लापरवाही बोलीवचनहरूका कारणले, हामीले तिनलाई मानिलिँदैौ र तिनको क्षमा हामीले पाएँौ भने, ख्रीष्टको

न्याय-आसनको सामु उभिँदै आफ्नो जीवनको लेखा दिँदा हामीले आफ्नो इनाम गुमाउनेछौं ।

भ) भविष्यवक्ता योनाको चिन्ह (मत्ती १२:३८-४२)

मत्ती १२:३८: प्रभु येशूले गर्नुभएका सबै अचम्म कामहरू देख्दा-देख्दै पनि शास्त्री र फरिसीहरूमा उहाँलाई 'गुरुज्यू, हामी तपाईंबाट एउटा चिन्ह देख्न चाहन्छौं' भन्ने दुःसाहस कहाँबाट आयो होला ? यस प्रश्नको मतलब यो थियो: 'प्रभु, तपाईंले हामीलाई आफ्नो विषयमा तपाईं साँच्चै मसीह हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिनुभएको भए हामीले तपाईंमाथि विश्वास गर्नेथियौं।' तर तिनीहरूको यो कपट छर्लङ्गै प्रकट भयो। यति धेरै अचम्मका कामहरू देखेर पनि विश्वास नगर्ने तिनीहरू हुन्; तिनीहरूलाई एउटा थप चिन्हले के प्रभाव पार्थ्यो ? चिन्हहरू देखेपछि म विश्वास गर्छु भन्ने सर्त राख्ने मानिसको त्यस मनोभावनासित परमेश्वर खुशी हुनुहुन्न। प्रभु येशूले आफ्नो चेला थोमालाई भन्नुभयो: 'उनीहरू धन्य हुन्, जसले देखेका छैनन्, ता पनि विश्वास गर्छन्' (यूहन्ना २०:२९)। परमेश्वरको व्यवस्था यस्तो छ: विश्वास गरेपछि मात्र देख्न पाइन्छ।

मत्ती १२:३९: यस पदमा प्रभु येशूले ती मानिसहरूलाई दुष्ट र व्यभिचारी पुस्ता भनेर सम्बोधन गर्नुभयो। तिनीहरू दुष्ट, किन ? किनभने तिनीहरूले आफ्ना मसीहलाई चित्र नचाहेर जानी-जानी आफ्ना आँखाहरू छोपे। तिनीहरू व्यभिचारी, किन ? किनभने तिनीहरू आत्मिक हिसाबले आफ्ना परमेश्वरप्रति अविश्वासी भए। तिनीहरूको सृष्टिकर्ता स्वयम् ती व्यक्तिको रूपमा तिनीहरूको माभ्रमा खडा हुनुहुन्थ्यो र तिनीहरूसित बोल्नुहुन्थ्यो, जसमा दुवै कुरा, सम्पूर्ण ईश्वरत्व र पूरा मानवत्व एकसाथ जोडिएका थिए। र पनि तिनीहरूले उहाँबाट एउटा चिन्ह मागे, कत्रो दुःसाहस !

मत्ती १२:४०: उहाँले तिनीहरूलाई छोटकरीमा यसो भन्नभयो: 'तिमीहरूलाई भविष्यवक्ता योनाको चिन्हबाहेक अरु कुनै चिन्ह दिइनेछैन।' योनाको चिन्हले उहाँको मृत्यु, उहाँको गडाइ र उहाँको बौरिउठाइको

पूर्वसङ्केत गर्छ । विशाल माछाले योनालाई निल्यो, र तीन दिनपछि तिनलाई उकेल्यो (योना १:१७ र २:१०) । योनाको यस अनुभवमा प्रभु येशूको दुःख र बौरिउठाइले एक पूर्वरूप लिएका छन् । प्रभु येशू मरेकाहरूबाट बैर उठ्नु थियो । योचाहिँ इस्त्राएल जातिका निम्ति गरिने उहाँको सेवकाइको अन्तिम चरमबिन्दुरूपी चिन्ह थियो ।

जसरी योना ठूलो माछाको पेटभित्र तीन दिन र तीन रात थिए, त्यसरी नै हाम्रा प्रभु, ती मानिसका पुत्र, पनि पृथ्वीको पेटभित्र तीन दिन र तीन रात हुनुहुनेछ । उहाँको भविष्यवाणी यस्तो थियो, अनि यसले हामीलाई एउटा समस्या दिन्छ । किनकि जनविश्वासअनुसार प्रभु येशू शुक्रबार-साँभभन्दा अघि गाडिनुभयो र आइतबार बिहानै फेरि बौर उठ्नुभयो; तब उहाँ तीन दिन र तीन रात चिहानमा रहनुभएको कुरा कसरी हुन सक्छ ? यसको उत्तर हामी यसैमा पाउँछौं: यहूदीहरूले दिनहरू कुन हिसाबले गात्रे गर्छन् ? तिनहरूको विचारमा, कुनै दिनको वा रातको जुनै पनि भाग पूरै एक दिन वा पूरा एक रात गनिन्छ । एउटा यहूदी उक्ति छ: एक 'ओना'मा एक दिन र एक रात हुन्छ; अनि 'ओना'को जुनै भागचाहिँ एक पूरा 'ओना' गनिन्छ ।'

मत्ती १२:४१: प्रभु येशूले यहूदी नेताहरूको गल्ती केमा छ, सो देखाउनलाई दुई असमान कुरा लिनुभयो । एक, निनवेका अन्यजातिका मानिसहरूको भाग्य यहूदीहरूको सौभाग्यभन्दा धेरै कम थियो; रपनि जब तिनीहरूले भविष्यवक्ता योनाको प्रचार सुने, तब शोकले आकुल हुँदै तिनीहरूले पश्चात्ताप गरे । 'न्याय हुँदा निनवेका मानिसहरू येशूको समयमा जिउने पुस्तासँग खडा हुनेछन्, र यसलाई दोषी ठहराउनेछन्;' किनकि यिनीहरूले योनाभन्दा महान् व्यक्तिलाई ग्रहण गरेनन् । ती महान् व्यक्तिचाहिँ मानिसको चोला लिएर आउनुभएको परमेश्वरका एकमात्र पुत्र हुनुहुन्थ्यो ।

मत्ती १२:४२: असमान भएको दोस्रो कुरा: दक्षिणकी रानी, जो एउटी अन्यजातिकी स्त्री थिइन्, र यहूदीहरूलाई मात्र मिल्ने सौभाग्यदेखि बाहिर हुन्थिन्; ठूलो कष्ट उठाएर र धेरै खर्चा गरेर तिनी राजा सुलेमानलाई भेट्न पृथ्वीका छेउदेखि आइन् । प्रभु येशूलाई देख्न त्यस बेलाका यहूदीहरूले यात्रा गर्नुपरेको थिएन; किनभने तिनीहरूका मसीह राजा हुनलाई उहाँले स्वर्ग

छोडेर तिनीहरूकहाँ आउनुभएको थियो । यसो भए ता पनि तिनीहरूको जीवनमा उहाँले कुनै ठाउँ पाउनुभएन; अँ, उहाँका निम्ति ठाउँ थिएन, जो सुलेमानभन्दा अति नै महान् हुनुहुन्थ्यो । न्याय हुँदा ती अन्यजातिकी रानीले तिनीहरूलाई दोषी ठहराउनेछिन्; किनकि तिनीहरूले येशूसित बिनसिति साह्रै लापरवाही गरे ।

यही अध्यायमा प्रभु येशू मन्दिरभन्दा महान् हुनुहुन्छ (पद ६), योनाभन्दा महान् हुनुहुन्छ (पद ४१) र सुलेमानभन्दा महान् हुनुहुन्छ भनेर प्रस्तुत गरियो । प्रभु येशू सबै महान् व्यक्तिहरूभन्दा अझ महान्, अँ, सर्वोच्च हुनुहुन्छ; उहाँ सबै उत्तम व्यक्तिहरूभन्दा अझ उत्तम, अँ, सर्वोत्तम हुनुहुन्छ ।

ज) अशुद्ध दुष्ट आत्मा फर्केर आउँछ

(मत्ती १२:४३-४५)

मत्ती १२:४३-४४: प्रभु येशूले यहाँ एउटा दृष्टान्त लिएर उहाँमाथि विश्वास नगर्ने इस्राएली जातिको भूतकाल, वर्तमान समय र भविष्यको छोटो सारांश दिनुभएको छ । यस दृष्टान्तमा भनिएको मानिसचाहिँ इस्राएली जाति हो; अशुद्ध आत्माचाहिँ तिनीहरूको मूर्तिपूजा हो, जुन पाप तिनीहरूले मिस्र-देशको बन्धनमा परेको समयदेखि लिएर बेबिलोनमा लिएको र त्यहाँ तिनीहरू कैदी रहेको बेलासम्म गरिरहेका थिए । (यस कैदको अवस्थाले इस्राएलीहरूबाट त्यो मूर्तिपूजाको पाप निकालेको थियो, तर केही समयका निम्ति मात्र तिनीहरू आफ्नो त्यस पापबाट मुक्त भए); अशुद्ध आत्माले त्यस मानिसलाई छोडेको जस्तै । बेबिलोनमा लिएको कैदको अवस्थादेखि आजको दिनसम्म यहूदीहरू मूर्तिपूजा गर्दैनथे । तिनीहरू त्यस घरजस्तै हुन्, जुन घरचाहिँ रित्तो, बढारिएको र सजाइएको छ ।

उनाइस सय वर्षहरूभन्दा पहिले येशू प्रभुले त्यस रित्तो घरभित्र प्रवेश गर्न खोज्नुभयो; किनकि उहाँ नै त्यस घरमा बहालवाला अधिकारी, अँ, त्यस घरका मालिक हुनुहुन्थ्यो, र हुनुहुन्छ । तर मानिसहरूले उहाँलाई पटकै भित्र पस्न दिएनन् । तिनीहरूले मूर्तिहरू पूजा गर्ने काम त छोडे, तर तिनीहरूले सत्य परमेश्वरलाई चाहिँ पुज्नु चाहेनन् ।

रित्तो घरः त्यस रित्तो घरले मानिसहरूमा भएको आत्मिक रित्तोपन, त्यो खतरा अवस्था देखाउँछ; यो खोक्रो अवस्था कति खतरा छ, त्यस दृष्टान्तले यसको बारेमा अभि के-के बताउँछ, सो कुरा हेरेर थाहा गर्नुहोस् ! हाम्रो जीवनमा सुधार आएको पुग्दैन; तर हामीले वास्तविक तवरले प्रभु येशूलाई आफ्नै प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नुपर्छ ।

मत्ती १२:४५: भविष्यमा कुनै समयमा त्यस मूर्तिपूजारूपी अशुद्ध आत्माले निस्केको घरमा फर्कने निर्णय गर्नेछ, र साथमा आफूभन्दा बढी दुष्ट अरू सातओटा आत्माहरू ल्याउनेछ । अझ सात सिद्धताको सङ्ख्या हो, र त्यसले पूर्णताको अर्थ दिन्छ । यसैले हामी यहाँ, यसको अर्थ के अनुमान गर्न सक्छौं: मूर्तिपूजा त्यसको पूर्णतामा इस्त्राएलकहाँ फर्केर आउनेछ । त्यस कुराले हामीलाई सङ्कटकालको समयमा ल्याउँछ, जब पतित भएको इस्त्राएली जातिले ख्रीष्ट-विरोधीलाई पुज्नेछ । त्यस पापको पुरुषलाई पुज्नु र पापको स्वरूप लिने त्यस व्यक्तिलाई परमेश्वर भनेर पूजा गर्नुचाहिँ मूर्तिपूजा गर्नुभन्दा खराब हो । यस्तो डरलाग्दो पाप इस्त्राएलीहरूले बितेका समयहरूमा कहिल्यै गर्दैनथे, जब तिनीहरूले मूर्तिपूजा गरेका थिए । अनि यसरी त्यस मानिसको पछिल्लो अवस्थाचाहिँ अघिल्लो दशाभन्दा खराब हुनेछ । महासङ्कष्टमा विश्वास नगर्ने इस्त्राएली जातिले परमेश्वरबाट डरलाग्दा-डरलाग्दा न्यायरूपी दण्डहरू भोग्नेछ, अनि तिनीहरूलाई बेबिलोनमा कैदमा लिएको बेलामा दिइएको कष्टभन्दा तिनीहरूका कष्टहरू ज्यादै हुनेछन् । येशू ख्रीष्टको दोस्रो आगमन हुँदा तिनीहरूमा त्यही भाग पूरा नाश हुनेछ, जो मूर्तिपूजक रहनेछन् ।

‘यस दुष्ट पुस्तालाई पनि यस्तै हुनेछ ।’ यसको अर्थ यही हो: जुन पतित इस्त्राएली जाति, जसले प्रभु येशूलाई उहाँको पहिलो आगमनमा ग्रहण गरेन, तर परमेश्वरका पुत्रलाई इन्कार गर्‍यो, त्यही जातिले उहाँको दोस्रो आगमनमा भयानक दण्ड उठाउनुपर्नेछ ।

ट) प्रभु येशूकी आमा र उहाँका भाइहरू

(मत्ती १२:४६-५०)

यी पदहरूमा प्रभु येशूकी आमा र उहाँका भाइहरू, भनों उहाँको जम्मै परिवार उहाँलाई भेट्न र उहाँसित कुरा गर्न आएको सामान्य कुरा उल्लेख

गरिएको छ। उनीहरू किन आए? मर्कूसको सुसमाचारले हामीलाई यसको रहस्य खोल्छ। 'उहाँको होश ठेगानमा छैन' भन्ने कोही आफन्तहरू थिए (मर्कूस ३:२१ र ३१-३५)। यसैले उहाँको परिवारले उहाँलाई त्यहाँबाट सुटुक्कै लैजाने विचारले आएका हुन सक्छ (यूहन्ना ७:५ पद पनि हेर्नुहोला!)। उहाँसित कुरा गर्न उहाँका भाइहरू र उहाँकी आमा आएका छन्, र बाहिर उभिरहेका छन् भन्ने कुरा कसैले भनेपछि प्रभु येशूले जवाफ दिएर भन्नुभयो: 'मेरी आमा, वा मेरा भाइहरू को हुन्?' त्यसपछि आफ्नो हातले आफ्ना चेलाहरूतिर देखाउँदै उहाँले भन्नुभयो: 'हेर, मेरी आमा र मेरा भाइहरू!' अनि थपेर उहाँले भन्नुभयो: 'जसले स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको इच्छा पालन गर्छ, उही मेरो भाइ, बहिनी र आमा हुन्।'

यस वाक्यले खूबै गहन आत्मिक अर्थ बोकेको छ। यहाँ, प्रभु येशूले इस्राएली जातिसितको आफ्नो व्यवहारमा एउटा नयाँ मोड आएको कुरा सङ्केत गर्नुभएको हो। आमा मरियम र तिनका छोराहरूले यस खण्डमा येशूको शारीरिक नाता परेकोले इस्राएली जातिलाई प्रतिनिधि गर्छन्। अहिलेसम्म उहाँले आफ्नो सेवकाइ प्रायः इस्राएलको घरानाका हराएका भेडाहरूमा सीमित राख्नुभयो। तर अब स्पष्ट भयो: उहाँका आफ्नाहरूले उहाँलाई चाहेनन्। आफ्ना मसीहको सामु भुक्ने कुरा परै जाओस्, फरिसीहरूले उहाँलाई उहाँ शैतानको नियन्त्रणमा हुनुभएको आरोप लगाए।

तर अहिले प्रभु येशूले कुराहरूमा हेरफेर आएको र अबदेखि नयाँ क्रम चल्नेछ भन्ने कुरा जनाउनुभयो। अबदेखि उसो उहाँको सेवाकार्य अघि बढ्दै लाँदा इस्राएली जातिसितको यो नाताको सम्बन्ध प्रेरणा दिने मुख्य कारण रहनेछैन। हुन त, उहाँको दयाले भरिएको हृदय लिएर उहाँ अझ आफ्ना सजातीय दाजुभाइहरूसँग प्रेमसाथ आह्वान गर्दै रहनुहुनेछ; ता पनि मत्ती १२ अध्यायले इस्राएल जातिसितको सम्बन्ध विच्छेद हुन गएको कुरा सफासँग सङ्केत गर्छ। यसको परिमाण यही हुनेछ: इस्राएल जातिले उहाँलाई नचाहेको कारणले उहाँ यस्ता मानिसहरूकहाँ जानुहुनेछ, जो उहाँलाई ग्रहण गर्नेछन्। रगतको नाता अब मुख्य भूमिका खेल्दैन; आत्मिक विचारहरू यसको ठाउँ लिन्छन्। परमेश्वरको इच्छा पालन गर्ने सबै पुरुष र स्त्रीहरू, चाहे तिनीहरू

यहूदी होऊन्, चाहे अन्यजातिका मानिसहरू होऊन्, यस आज्ञापालनद्वारा उहाँसित एउटा सजीव र घनिष्ठ सम्बन्धभिन्न गाभिन्छन् ।

यस घटनामाथि ध्यान दिन छोड्नुभन्दा अघि हामीले येशूकी आमा मरियमको विषयमा दुईवटा कुरा भन्नुपर्छ । पहिलो कुरा: यस खण्डबाट स्पष्ट हुन्छ, प्रभुको उपस्थितिमा जान पाउने वा जान नपाउने सम्बन्धमा आमा मरियमले विशेष भूमिका खेलेकी छैनन् रहेछ । दोस्रो कुरा: यहाँ येशूका भाइहरू भएका कुरा उल्लेख गरिएको छ । तब येशूकी आमा मरियम सदा कन्या रहेकी शिक्षा कहाँबाट आयो ? यो खण्ड पढेर यसका निम्ति कुनै ठावै रहनेछैन; किनकि यस खण्डबाट छरलङ्ग बुझिन्छ: मरियमका छोराहरू पक्कै पनि तिनका वास्तविक छोराहरू हुनुपर्छ, र यसैले तिनीहरू हाम्रा प्रभुका भाइहरू हुन् । यो कुरा अरू बाइबलका पदहरूले पुष्टि गर्छन्, जस्तै भजन ६९:८, मत्ती १३:५५, मर्कस ३:३१-३२ र ६:३, यूहन्ना ७:३ र ५, प्रेरित १:१४, १ कोरिन्थी ९:५ र गलाती १:१९ ।

८) मत्ती १३: इस्त्राएलीहरूले मसीह राजालाई तिरस्कार गरे; यसैले अब उहाँले अन्तरिम कालका निम्ति आफ्नो राज्यको रूपान्तर हुन गएको कुरा घोषणा गर्नुभएको

राज्यका दृष्टान्तहरू

मत्तीको सुसमाचारको पुस्तकमा हामी एउटा आपतकालमा, एउटा चरमसीमामा आइपुगेका छौं । अब उसो आत्मिक सम्बन्धहरूले शारीरिक सम्बन्धहरूको ठाउँ लिन्छन् भन्ने कुरा हाम्रा प्रभुले सङ्केत गर्नुभयो । यसैले अब उसो यहूदी भएर जन्मिने कुरा गनिँदैन, तर परमेश्वर पिताको इच्छा पालन गरेको वा नगरेको कुरा गनिन्छ । जब शास्त्री र फरिसीहरूले मसीह राजालाई इन्कार गरे, तब तिनीहरूले जरूरी परमेश्वरको राज्यलाई पनि

इन्कार गरेको हुनुपर्छ । अब दृष्टान्तहरूको यस लहरमा प्रभु येशूले हामीलाई के बताउन चाहनुभयो ? अब जब उहाँको तिरस्कार भएको छ, अहिलेदेखि उहाँ राजाहरूका महाराजा र प्रभुहरूका परमप्रभुको रूपमा प्रकट नहोउन्जेल यही समयका निम्ति परमेश्वरको राज्य एउटा नयाँ रूप लिन्छ । उहाँले हामीलाई यहाँ यसको पूर्वदृष्टि दिनुहुन्छ । यी दृष्टान्तहरूमा छवटाचाहिँ 'स्वर्गको राज्य ... जस्तो हो' भनेर शुरु हुन्छन् ।

यी दृष्टान्तहरू सठीक दृश्यले हेर्नु हो भने हामीले मत्ती ३ अध्यायमा छलफल गरेको कुरातिर फर्कनुपर्छ, र हामी त्यहाँ परमेश्वरको राज्यको विषयमा बताइएका कुराहरू दोहोस्त्राउँ । स्वर्गको राज्य एउटा यस्तो क्षेत्र हो, जहाँ परमेश्वरको शासन र अधिकार मानिन्छ । यसका दुईवटा रूप छन्: यसको सानो भित्री रूप र यसको ठूलो बाहिरी रूप । 'स्वीकार गर्नेहरूको बाहिरी क्षेत्र'मा तिनीहरू सबै छन्, जसले आफू परमेश्वरको शासनको अधीनमा छौं भनी भन्छन् । तर 'वास्तविकताको भित्री क्षेत्र'मा उनीहरू मात्र हुन्छन्, जो परमेश्वरको राज्यभित्र प्रवेश गर्छन्; किनकि उनीहरूको जीवन प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर साँच्चै बदली भएको छ ।

परमेश्वरको राज्यका पाँचवटा अवस्था छन् । पहिलो अवस्था: *भविष्यवाणी गरिएको* । पुरानो नियमको समयमा यसको भविष्यवाणी गरिएको थियो । दोस्रो अवस्था: *नजिक आएको*, जुन बेला मसीह राजा आफैँ उपस्थित हुनुभयो । तेस्रो अवस्था: *अस्थाही, अन्तरिम रूप*; यो मसीह राजाको तिरस्कार भएपछि उहाँ स्वर्गमा फर्कनुभएपछिको समय हो; अनि यसमा यिनीहरू सबै गनिन्छन्, जसले पृथ्वीमा हामी उहाँको प्रजा हौं भन्ने कुरा स्वीकार गर्छन् । चौथो अवस्था: *प्रत्यक्ष रूप* । यो युग एक हजार वर्षको राज्य भनिन्छ । पाँचौँ अवस्था: *अन्तिम अनन्त रूप*, जब परमेश्वरको राज्य अनन्त-अनन्तसम्म भइरहनेछ । परमेश्वरको राज्यको विषयमा सम्पूर्ण बाइबलमा दिइएको एक-एक सन्दर्भ यी पाँच अवस्थामध्ये कुनैसँग मिल्छ नै ।

मत्ती १३ अध्यायमा हामी परमेश्वरको राज्यको यही 'अन्तरिम' तेस्रो अवस्थाको चर्चा गर्छौं । यस युगमा, जो पेन्तेकोष्टको दिनदेखि प्रभुका

जनहरूको उठाइलगिने क्षणसम्म जान्छ, हामी परमेश्वरको राज्यको 'वास्विकताको भित्री क्षेत्र'मा पर्ने मानिसहरू र ख्रीष्टको मण्डलीका सदस्यहरूमा केही भिन्नता पाउँदैनौं, देख्दैनौं; किनभने उनीहरू सबै प्रभुका सच्चा विश्वासीहरू हुन्। यस समयमा परमेश्वरको राज्य र मण्डली एउटै कुरा हुन्। तर यसमा मात्र यी दुई कुराहरू समान हुन्छन्, नत्रभने परमेश्वरको राज्य र मण्डली एउटै कुरा होइनन्। मनमा यही भूमिका/पृष्ठिका/दृष्टिकोण लिएर हामी यी दृष्टान्तहरूमा ध्यान दिऔं।

क) बीउ छर्नेको दृष्टान्त (मत्ती १३:१-९)

मत्ती १३:१: प्रभु येशू त्यस घरबाट निस्कनुभयो, जुन घरमा उहाँले दुष्ट आत्मा लागेको मानिसलाई निको पार्नुभयो; अनि उहाँ 'गालीलको भील/ताल' नामक समुद्रको किनारामा बस्नुभयो। बाइबलका धेरै विद्वानहरूले त्यस घरलाई इस्राएल जाति हो भन्ने सङ्केत र यस समुद्रलाई अन्यजातिहरू हुन् भन्ने अर्थ लगाउँछन्। यसरी प्रभु निस्कनुभयो भन्ने चित्रले उहाँले इस्राएली जातिसँग आफ्नो सम्बन्ध टुटाउनुभयो भन्ने अर्थ दिन्छ। यस अन्तरिम समयमा परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार सबै जातिका मानिसहरूलाई प्रचार गरिनेछ।

मत्ती १३:२: समुद्रको किनारामा ठूला-ठूला भीडहरू उहाँकहाँ भेला भए। उहाँ एउटा डुङ्गामा पस्नुभयो, र बसेर उहाँले ती मानिसहरूलाई दृष्टान्तहरूबाट शिक्षा दिन थाल्नुभयो। दृष्टान्त एउटा यस्तो कथा हो, जसभित्र कुनै आत्मिक वा नैतिक शिक्षा हालिएको हुन्छ, जसको अर्थ तुरुन्तै खुला रूपले देखा नपर्ला। अबका सात दृष्टान्तहरूले हामीलाई प्रभुको पहिलो आगमन र उहाँको दोस्रो आगमनको बीचको समयमा परमेश्वरको राज्य कुन-कुन रूप लिन्छ, सो बताउँछन्।

पहिला चारवटा दृष्टान्तहरू भीडका मानिसहरूलाई, तर अन्तिम तीनवटा दृष्टान्तहरू प्रभुका चेलाहरूलाई बताइएका छन्। प्रभु येशूले पहिलो, दोस्रो र सातौं दृष्टान्तको अर्थ आफ्ना चेलाहरूलाई खोलेर बताउनुभयो। यति भनेपछि खोलेर दिएका अर्थहरूचाहिँ अरू बाँकी

दृष्टान्तहरूको अर्थ खोल्ने चाबीहरू हुन् भनेर उहाँले तिनमा आफैले अर्थ लगाउने काम आफ्ना चेलाहरूलाई (र हामीलाई पनि) सुम्पिदिनुभयो ।

मती १३:३: प्रथम दृष्टान्त बीउ छर्नेको दृष्टान्त हो; बीउ छर्नेले चार किसिमको जमिनमा बीउ छर्‍यो । शुरुमा यति स्पष्ट छ: चार किसिमका जमिनहरूले चार प्रकारका नतिजा दिनेछन् ।

मती १३:४-८ :

जमिन १: बाटोको किनारको कडा, चाम्रो माटो

नतिजा १: बीउ चराहरूले खाइदिए

जमिन २: ढुङ्गेनी माटो

नतिजा २: बीउ भट्टै उम्रे; तर जरा नभएकोले चर्को घामले तिनलाई डढायो, र ती सुकिगए ।

जमिन ३: काँडाहरूको बीचमा

नतिजा ३: बीउ उम्रे; तर काँडाहरूको कारणले, जो बीउ सँगै बढे, तिनैले बीउ निस्सासिदिए, र बीउ राम्ररी बढ्न सकेनन् ।

जमिन ४: असल जमिन

नतिजा ४: बीउ उम्रे, बढे र फल दिए – कतिले सय गुणा, कतिले साठी गुणा, कतिले तीस गुणा ।

मती १३:९: प्रभु येशूले दृष्टान्तको अन्तमा 'जसका सुत्रे कानहरू छन् भने त्यसले सुनोस्' भनेर अर्थपूर्ण अर्ती दिनुभयो । यस दृष्टान्तमा उहाँले भीड़का मानिसहरूलाई एक अर्थपूर्ण सन्देश दिनुभयो, तर आफ्ना चेलाहरूलाई उहाँले यस दृष्टान्तद्वारा अर्को उपदेश दिनुभयो । जे भए पनि, यो दृष्टान्त सुत्रे मानिसहरूमा कसैले पनि उहाँका शब्दहरूको अर्थ नबुझेको हुनुहुँदैन ।

प्रभु येशू स्वयम्ले १८ पददेखि २३ पदसम्म यस दृष्टान्तको अर्थ खोल्नुभयो; यसैले हामी त्यस खण्डमा नपुगुन्जेल पर्खौं, र हाम्रो जिज्ञासो त्यति बेलासम्म थामिराखौं ।

ख) यी दृष्टान्तहरूको उद्देश्य (मती १३:१०-१७)

मती १३:१०: प्रभु येशूले दृष्टान्तहरूको अस्पष्ट भाषा प्रयोग गरेर, अर्थमा घुम्टो लगाईकन किन बोल्नुभयो भन्ने कुराले उहाँका चेलाहरूलाई

उल्भाएको छ। यसकारणले उनीहरूले उहाँलाई यस तरिकाको मतलब बुझाउनुहोस् भनी विन्ती गरे।

मत्ती १३:११: उनीहरूलाई उत्तर दिँदा उहाँले भीडका मानिसहरू र चेलाहरूको बीचमा भिन्नता लगाउनुभयो; किनभने भीड विश्वास गर्नेहरू थिएनन्, तर चेलाहरूले उहाँमाथि विश्वास गरेका थिए। यस भीडले चाहिँ यहूदी समाजका किसिम-किसिमका मानिसहरूको प्रतिनिधि गरेको छ, जसले उहाँलाई इन्कार गरिरहेका छन्, तर अहिलेसम्म पूरा रूपले होइन। त्यो तिनीहरूको तिरस्कारचाहिँ क्रूसमा चरमसीमा पुगी पूरा हुनेछ। तिनीहरूलाई परमेश्वरको राज्यका रहस्यहरू बुझ्न दिइएको थिएन। तर उहाँका सच्चा अनुयायीहरूलाई सहायता मिलेछ र यी दृष्टान्तहरूको अर्थ बुझ्ने ज्ञान दिइनेछ।

रहस्य भन्नाले नयाँ नियमभरि के बुझिन्छ भने, रहस्यचाहिँ मानिसहरूले पहिल्यै कहिल्यै नजानेको एउटा सत्यता हो, जो तिनीहरूले दिव्य प्रकाश नपाएसम्म कहिल्यै जान्नेछैनन् र बुझ्नेछैनन्, तर जो अहिले प्रकाशमा आएको छ। परमेश्वरको राज्यका रहस्यहरू अहिलेसम्म लुकि-राखेका कुराहरू, अँ, हालैमा प्रकट भएका यस्ता सत्यताहरू हुन्; ती कुराहरूले हामीलाई यस राज्यको अन्तरिम रूपको दर्शन दिन्छन्। अँ, परमेश्वरको राज्यको अन्तरिम रूप छ भन्ने कुरा यहाँसम्म प्रकट भएकै थिएन। यसैले मसीह राजा अनुपस्थित हुनुभएको समयमा परमेश्वरको राज्य कस्ता-कस्ता रूप लिँदो रहेछ भन्ने उद्देश्यले यी दृष्टान्तहरूले हामीलाई त्यसका केही विशेषताहरूको बयान गर्छन्। यसैकारण कति विद्वानहरूले यिनलाई 'राज्यको रहस्यमय रूप' भन्ने नाम राखेका छन्। उनीहरूले परमेश्वरको राज्य बुझ्न नसकिने रहस्यमय कुरा हो भन्न चाहेका होइन, तर यसको बोध त्यस बेलासम्म मानिसहरूलाई कहिल्यै नदिइएको हो; उनीहरूले 'रहस्यमय रूप' भन्ने संज्ञामा यही अर्थ लगाउन चाहे।

मत्ती १३:१२: भीडका मानिसहरूबाट यी रहस्यहरू छिपाएर आफ्ना चेलाहरूकहाँ मात्र प्रकट गर्ने कुरा सोभो दृष्टिले हेर्दा प्रभु मतलबी हुनुभएको देखा पर्ला। तर प्रभु येशूले यसको कारण यसरी दिनुभयो: 'किनकि जोसँग

छ, त्यसलाई दिइनेछ, र त्योसँग भन् प्रशस्त हुनेछ; तर जोसँग छैन, त्यसबाट त्योसँग जे छ, त्यो पनि लगिनेछ।' उहाँका चेलाहरूसँग प्रभु येशूमाथिको विश्वास थियो; यसैले उनीहरूमा भन् बढी आशिषहरू ग्रहण गर्ने क्षमता अझै पनि बढाइनेछ। उनीहरूले दिव्य प्रकाशरूपी ज्योति ग्रहण गरे; यसैले उनीहरूलाई अझै पनि बढ्ता प्रकाश दिइनेछ। तर यता इस्राएली जातिले प्रभु येशूलाई, संसारका ज्योतिलाई इन्कार गरे। यसैकारण तिनीहरू अझ बढी प्रकाश पाउनदेखि वञ्चित मात्र भएनन्, तर तिनीहरूसँग भएको थोरै दिव्य प्रकाश पनि लगिनेछ। ईश्वरीय प्रकाशलाई इन्कार गर्नुको मतलब आफूलाई अझ दिव्य प्रकाश पाउनदेखि वञ्चित गर्नु हो।

मती १३:१३: श्री हेत्री म्याथ्यूले यी दृष्टान्तहरू त्यस बादल र आगोको खाँबासित तुलना गरेका छन्, जसले यता इस्राएलीहरूलाई उज्यालो दिन्थ्यो, तर उता मिस्रीहरूलाई अलमल्ल पार्थ्यो। सच्चा हृदयले चासो लिनेहरूकहाँ यी दृष्टान्तहरू प्रकाश दिने भए, तर प्रभु येशूको विरोध गर्नेहरूका निम्ति ती दिक्दार तुल्याइदिने कारण मात्र ठहरिने भए।

यसैकारण कुरा सफा छ: प्रभु मतलबी हुनुभएन; तर यहाँ हामी जीवनको हरेक क्षेत्रमा लागू हुने एक आत्मिक नियम पाउँछौं: जसको आत्मिक अन्धोपना आफ्नो राजीखुशी गरेको फल हो, यसको सजायको रूपमा तिनीहरू भन्-भन् अन्धा हुन जानेछन्। यही कारणले प्रभु येशूले यहूदीहरूसित बोल्दा दृष्टान्तहरू चलाउनुभयो। श्री एच. सी. वूडरिङ्गले यो कुरा निम्न शब्द दिएर यसो बताएका छन्: 'तिनीहरूले सत्यतालाई रुचाएनन्; यसैले तिनीहरूले सत्यको प्रकाश पाएनन्।'^४

ईश्वरीय सत्य ज्ञानको सम्बन्धमा सबै कुरा बुझ्नुभैँ तिनीहरूले 'हामी देख्दौंछौं' भनेर आफ्नो विषयमा दाबी गर्थे, तर तिनीहरूकै सामु येशू प्रभुमा सत्यता शारीरिक रूपले उपस्थित हुँदा-हुँदै पनि तिनीहरूले उहाँलाई हेर्न इन्कार गरे; उहाँलाई नदेख्नुमा तिनीहरू दृढ़ रहे। परमेश्वरको वचन हामी सुन्दैछौं भनेर तिनीहरूले भन्ने गर्थे, तर परमेश्वरको देहरूपी जीवित वचन, जो तिनीहरूको बीचमा हुनुहुन्थ्यो, तिनीहरूले मात्र र उहाँप्रति आज्ञाकारी हुन चाहँदैनथे। येशूमा वचन देह हुनुभएको अद्भुत कुरा तिनीहरूले बुझ्न चाहँदैनन्; यसैले तिनीहरूमा भएको बुझ्ने क्षमता तिनीहरूबाट लगियो।

मती १३:१४-१५: यशैया ६:९-१० पदमा उल्लेख गरिएको भविष्यवाणी तिनीहरूमा साक्षात् रूपले पूरा भयो। इस्राएल जातिका मानिहरूको हृदय मोटो भएको थियो, र तिनीहरूका कानहरू परमेश्वरको सोर सुन्नलाई बोधा भएका थिए। जानी-जानी तिनीहरूले आफ्ना आँखाहरू तीसित देख्नु नपरोस् भनेर बन्द गरेका थिए। किनकि यदि तिनीहरूले देखेका, सुनेका र बुझेका भए अनि पश्चात्ताप गरेका भए परमेश्वरले तिनीहरूलाई निको पार्नुहुनेथियो भन्ने कुरा तिनीहरूलाई थाहा थियो। तर तिनीहरूले आफ्ना यस रोगी र खाँचो परेको अवस्थामा उहाँको सहायता लिन चाहेनन्। यसैकारण सुनेर नबुभन्नु र हेरेर नदेख्नुचाहिँ तिनीहरूको सजाय थियो।

मती १३:१६-१७: प्रभुका चेलाहरूको सौभाग्य अति ठूलो थियो; किनभने पहिल्यै कहिल्यै कुनै मानिसले नदेखेको महान् कुरा उनीहरूले देख्न पाए। मसीह राजा संसारमा आउनुभएको बेलामा जिउन पाओँ भनेर पुरानो नियमको समयमा जिएका भविष्यवक्ताहरू र धर्मा जनहरूले खूबै इच्छा गरे, तर उनीहरूको यो इच्छा पूरा भएन। उहाँका चेलाहरूले यस ऐतिहासिक चरमबिन्दुरूपी समयमा जिउने अवसर पाए, जब उनीहरूले मसीहको जीवन देखे, उहाँका अचम्मका कामहरू ध्यानसित हेरे र उहाँको मुखारबिन्दबाट अनुपम शिक्षा दिने शब्दहरू सुने।

ग) बीउ छर्नेको दृष्टान्तको अर्थ (मती १३:१८-२३)

मती १३:१८: दृष्टान्तहरू लिएर बोल्ने आफ्नो मनसाय बुझाउनुभएपछि प्रभु येशूले यहाँ चार किसिमको जमिनको दृष्टान्तको अर्थ खोल्ने काम शुरु गर्नुहुन्छ। उहाँले बीउ छर्ने को थियो, सो बताउनुभएन, तर बीउ छर्नेचाहिँ कि ता उहाँ स्वयम् हुनुहुन्छ (३७ पद), कि ता राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्ने उहाँका प्रतिनिधिहरू हुन् भन्ने कुरामा हामी निश्चित छौं। बीउचाहिँ राज्यको वचन हो (१९ पद)। चार किसिमको जमिनले सुसन्देश सुन्नेहरूको सङ्केत गर्छ।

मती १३:१९: बाटोको कड़ा, चाम्रो माटोले ती मानिसहरूलाई दर्साउँछ, जसले परमेश्वरको सन्देश ग्रहण गर्न चाहँदैनन्। तिनीहरूले

सुसमाचार सुन्न त सुन्छन्, तर बुभदैनन्। तिनीहरू बुभन नसक्ने अबुभ मानिस होइनन्, तर तिनीहरूले बुभनै चाहँदैनन्। चराहरूले शैतानलाई सङ्केत गर्छन्, जसले सन्देश सुन्नेहरूको हृदयबाट वचनरूपी बीउ खोसेर लैजान्छ। तिनीहरूले फल फलाउन चाहेनन्; यसमा शैतानले तिनीहरूलाई साथ दिएको मात्र हो। फरिसीहरू यस किसिमको कड़ा, चाम्रो माटोरूपी मानिसहरू थिए।

मत्ती १२:२०-२१: जब प्रभु येशूले ढुङ्गेनी माटोको कुरा गर्नुभयो, तब उहाँले यस प्रकारको माटोको विषयमा बोल्नुभयो, जहाँ थोरै माटोको तहमनि तलशिला थियो। यस किसिमको हृदय भएका मानिसहरूले वचन सुन्नेबित्तिकै खुशीले वचन ग्रहण गरिहाल्छन्। यसैले वचनको प्रचारक रमाएर उसलाई के लाग्न सक्छ: 'अहो, मैले गरेको प्रचार कति प्रभावशाली र सफल भएछ!' तर थोरै समयभित्र उसले एउटा गम्भीर पाठ सिक्छ: 'वाह! वाह!' गरेर खुशी र मुक्सानको साथ वचन ग्रहण गर्नु राम्रो कुरा होइन रहेछ। पहिले ता मानिसले आफ्ना पापको विषयमा कायल हुनुपर्छ, उसको हृदय चूर्ण हुनुपर्छ र उसले पछुताउनुपर्छ। कल्बरी क्रूसमा बलि हुनुभएको येशूकहाँ आएर मुक्ति खोज्ने मानिस रुँदा-रुँदै प्रभुकहाँ फर्केर आउँछ भने उसका निम्ति आशा छ; तर हल्का हृदय लिएर र उल्लासित भई प्रभुकहाँ आउनेहरूबाट होशियार! गहिरो माटो नभएको जमिनरूपी हृदय भएको मानिसको मुखको स्वीकार पनि त्यस्तै ओछा हुनेछ। त्यसमा न जरा न गहिराइ छ। जब वचनको खातिर कष्ट वा खेदोरूपी घामको पोल्ने चर्को रापले त्यसको मुखको स्वीकारको जाँच गर्छ, तब त्यो पछि हट्छ र येशू प्रभुलाई त्याग्छ। त्यसको प्रभुप्रतिको विश्वास र मुखको स्वीकार कहाँ गयो त ?

मत्ती १३:२२: काँडाहरूले भरिएको जमिनले अर्को यस्तो खलका मानिसहरूलाई दर्साउँछ, जसले वचन सुन्छन्, तर पल्लवग्राही हुन्छन्। तिनीहरू बाहिरी तवरले सकली विश्वासी, अर्थात् राजाको आज्ञा मान्ने उहाँको प्रजाका हुनेहरूजस्ता देखा पर्छन्, तर समय बित्दै जाँदा तिनीहरूको आत्मिक कुरामा भइरहेको चासोचाहिँ संसारको फिक्रीद्वारा र धनसम्पत्तिबाट उठाइएको

आनन्दद्वारा निसासिएको हुन्छ। तिनीहरूको जीवनमा परमेश्वरका निम्ति कुनै फल लाग्दैन। श्री लॉडले धनको साह्रै लोभ गर्ने ठूलो व्यापारीको छोराको उदाहरण दिएर यो कुरा बुझाउँछन्। त्यस व्यापारीको छोराको यवान हुँदा परमेश्वरको वचन सुन्थो, तर पछिबाट व्यापारमा तल्लीन भयो। कहानी यस प्रकारको छ:

‘चाँडै समय आयो, जब त्यस छोराको कि त आफ्ना प्रभुलाई, कि त आफ्ना बुवालाई, यी दुईमा कसलाई चाहिँ खुशी पार्ने हो, सो निर्णय गर्नुपर्छो। यसर्थ के बुझिन्छ: वचनरूपी बीउ छर्दा र उम्रिँदाखेरि त्यस जमिनमा काँडाहरू आइसकेका थिए। यस संसारको फिक्रीचिन्ता र धनको लोभबाट हुने धोकाले त्यसलाई पक्रिसके। त्यसले आफ्नो बुवाको इच्छाको अधीनमा आयो, र व्यापारमा तनमनले आफूलाई पूरा रूपमा दिइहाल्यो। समयमा त्यो छोरा यस इलमको मालिक बन्यो। तर त्यसको जीवन निक्कै बितिसकेपछि त्यसले मैले स्वर्गका कुराहरूमा बेवास्ता गरेको मान्नुपर्छो। त्यसको रिटायर हुने बेलामा त्यसले अब आत्मिक कुरामा बढो दृढतासाथ लाग्ने कुरा गर्छो। तर परमेश्वर यस प्रकारको ठट्टा मन पराउनुहुन्न। त्यो मानिस रिटायर भयो, तर केही महिनाभित्र अचानक त्यसको मृत्यु भयो। त्यसको लाखौंलाख रुपियाँको साथसाथै त्यससँग एउटा आत्मिक हिसाबले खेर फालेको जीवन थियो। यसरी त्यस छोराको जीवनमा काँडाहरूले परमेश्वरको वचनलाई निसाए; वचनले फलै दिएन।’^१

मत्ती १२:२३: असल जमिनले सच्चा विश्वासीलाई सङ्केत गर्छ। उसले वचन ध्यानसित सुन्छ, र त्यसलाई बुझ्छ – उसले सुनेको कुरा पालन गरेर बुझ्छ। सबै विश्वासीहरू बराबर फल फलाउँदैनन्; ता पनि फल फलाएर उनीहरूले आफूभित्र ईश्वरीय जीवन छ भन्ने कुरा देखाउँछन्। यहाँ, यस खण्डमा फल भन्नाले उनीहरूको जीवनमा भएका ईश्वरीय सद्गुणहरू बुझिन्छ, जो ख्रीष्टीय स्वभावको रूपमा उनीहरूमा देखा पर्छन्; यो फलचाहिँ उनीहरूले येशू प्रभुका निम्ति जितेका आत्माहरू बुझिँदैन। किनकि नयाँ नियमभरि जब फल भन्ने शब्द प्रयोग गरिएको छ, तब प्रायः त्यसको अर्थ आत्माको फल हुन्छ (गलाती ५:२२-२३)।

यस बीउ छर्नेको दृष्टान्तले भीडका मानिसहरूलाई के भन्न खोजेको? वचन सुन्न त सुनिन्छ, तर त्यसको पालन नगर्दा स्पष्ट देखा पर्ने खतराको

विषयमा त्यसले तिनीहरूलाई चेताउनी दियो । त्यसले व्यक्ति-व्यक्तिमा साँचो हृदयले इमानदारीसाथ वचन ग्रहण गर्ने र त्यसपछि परमेश्वरका निम्ति फल फलाउँदै आफ्नो जीवनबाट यसको वास्तविकता देखाउने उत्साह दिन खोजेको हो । अनि प्रभुका चेलाहरूचाहिँ के सिक्न सक्छन् ? त्यस दृष्टान्तले यी बाह्य प्ररितहरू र येशूका सबै भावी चेलाहरूलाई सुसन्देश सुन्नेहरूमध्ये कम्ती मानिसहरूमा सकल विश्वास छ, र थोरै जनाले मुक्ति पाउनेछन् भन्ने कुरा देखाएर उनीहरूलाई अधिबाटै यसका निम्ति तयार पार्दै निराश हुन-देखि बचाउन खोजेको छ । त्यसले येशू प्रभुका विश्वासी जनहरूलाई सुसमाचारको वचनको व्यापक प्रचारप्रसारद्वारा हामी सारा संसारका मानिसहरूलाई बचाउन सक्छौं भन्ने भूलबाट बचाउँछ । यस दृष्टान्तमा उहाँका चेलाहरूले सुसमाचारका तीनवटा विरोधीहरू कुन-कुन हुन्, सो विषयमा चेताउनी पाए, अर्थात् क) शैतान – त्यो दुष्ट, जसले चराहरूले भैं वचन खोसेर लैजाने काम गर्छ । ख) शरीर/पापी स्वभाव – त्यो चर्को पोल्ने घाम, त्यो कष्ट र खेदो, जसले वचनलाई जरा हाल्न दिँदैन । ग) संसार – ती काँडाहरू, संसारका ती फिक्रीचिन्ताहरू, त्यो धनसम्पत्तिको माया, जसले वचनलाई निसासिदिन्छन् ।

अन्तमा, यस दृष्टान्तद्वारा प्रभुका चेलाहरूलाई फलको दर्शन मिलेको छः जब उनीहरूले हराएका आत्माहरूका निम्ति लगानी गर्छन्, तब त्यसको प्रतिफल के हुनेछ ? एक प्रशस्त फसल ! तीस गुणा भनेको लगानीको ३'००० प्रतिशत प्रतिफल, साठी गुणा भनेको लगानीको ६'००० प्रतिशत प्रतिफल र सय गुणा भनेको लगानीको १०'००० प्रतिशत प्रतिफल हो । एउटा आत्मा साँचो गरी प्रभुतिर फर्केको मूल्य कति छ ? यसको नतिजाको नापचोख गरेर साध्य हुँदैन । ती अपरिचित सण्डे स्कूलको शिक्षक विचार गर्नुहोस्, जसको नाम कसैलाई थाहै छैन, जसले डी.एल. मूडीको जीवनमा लगानी गरे ! मूडी प्रभुमा आए; उनले अरूलाई प्रभुमा ल्याए, जसले पनि फेरि अरूलाई प्रभुमा ल्याए । यी सण्डे स्कूलको शिक्षकबाट आत्मा बचाउने क्रमरूपी माला/साङ्गो शुरु भयो, जसको टुङ्गो कहिल्यै हुनेछैन ।

घ) गहुँ र सामाको दृष्टान्त (मत्ती १३:२४-३०)

अधिको दृष्टान्तमा हामीले केकस्तो स्पष्ट चित्र देख्यौं भने, स्वर्गको राज्यमा उहाँको सच्चा चेलाहरू मात्र हुँदैनन्, तर मसीह राजाको ओठेविश्वास गर्नेहरू पनि समावेश हुन्छन्। पहिलेका तीनवटा जमिनहरूले परमेश्वरको राज्यको बाहिरी रूप अर्थात् यस ठूलो बाहिरी क्षेत्रलाई सङ्केत गर्छन्, जसभित्र उहाँलाई स्वीकार गर्ने सबै पर्छन्। तर चौथो जमिनले चाहिँ त्यस सानो भित्री क्षेत्रलाई दर्साउँछ, जसमा साँचो गरी प्रभुकहाँ फर्केर आएकाहरूको मात्र गन्ती गरिन्छ।

मत्ती १३:२४-२६: दोस्रो दृष्टान्तमा, जो गहुँ र सामाको बारेमा छ, स्वर्गको राज्यलाई दुई भाग लगाइन्छ: गहुँचाहिँ साँचो विश्वासीहरू हुन् भने सामाचाहिँ मुखले मात्र 'प्रभु, प्रभु' भन्नेहरू हुन्। प्रभु येशूले स्वर्गको राज्य एउटा मानिससित तुलना गर्नुहुन्छ, जसले आफ्नो बारीमा असल बीउ छरे। तर मानिसहरू सुतेको बेलामा उनको शत्रु आयो, जसले गहुँको बीचमा सामा छर्‍यो। श्री मेरिल एफ. अङ्गरले यस दृष्टान्तमा अर्थ लगाएर यसो भन्छन्: 'इस्राएल देशका अन्नबारीहरूमा जताततै पनि पाइरहने सामान्य भारचाहिँ उवाजस्तो देखिने जुँगे डर्नेल/मोचनी हो; यो बिषालु भार जबसम्म बढेर बाला हाल्दैन, तबसम्म गहुँबाट छुट्ट्याउन नसकिने एक किसिमको घाँस हो। तर तिनमा बाला लागेपछि ती दुईलाई सजिलै छुट्ट्याउन सकिन्छ।' ^{१७}

मत्ती १३:२७-२८: जब दासहरूले गहुँको बीचमा सामा मिसिएको देखे, तब तिनीहरूले मालिकलाई सोधे: 'असल बीउ छरेपछि सामाहरू कहाँबाट आए त?' उनले तत्कालै भने: 'यो शत्रुको काम हो।' दासहरू त्यति बेलै सामाहरू उखेल्न तयार भए।

मत्ती १३:२९-३०: तर मालिकले तिनीहरूलाई फसल काट्ने बेलासम्म पर्ख भन्ने आज्ञा दिए। त्यस समय खेतालाहरूले ती दुईलाई अगल-अलग पार्नेछन्। गहुँचाहिँ ढुकुटीमा जम्मा गरिनेछ, तर सामाचाहिँ जलाइनेछ।

मालिकले ती दुईलाई किन तत्कालै अलग-अलग पार्न दिएनन्, तर यो काम पछिको समयमा सार्नुभयो? किनकि गहुँ र सामाका जराहरू माटोभित्र

यति साहै लठारिएका हुन्छन् कि एउटालाई जोगाएर अर्कालाई मात्र उखाल्न असम्भव छ ।

यस दृष्टान्तको अर्थ प्रभु येशूले ३७ पददेखि ४३ पदसम्म खोलेर दिनुहुन्छ । यसैले हामी यस खण्डमा नपुगेसम्म टिप्पणी दिने काम यहाँ राखौं ।

ङ) रायोको बीउको दृष्टान्त (मत्ती १३:३१-३२)

अब प्रभु येशूले स्वर्गको राज्य रायोको बीउसित तुलना गर्नुहुन्छ । उहाँले यो बीउ सबै बीउहरूभन्दा सानो भएको बताउनुहुन्छ । अँ, उहाँको सन्देश सुन्नेहरूको दृष्टिमा पनि रायोको बीउ सबैभन्दा सानो बीउ गनिन्थ्यो होला । तर प्रभुले भन्नुभएको बीउ कसैले रोप्यो भने त्यो बढेर एउटा रूख बन्छ; कत्रो अपूर्व विकास ! प्राकृतिक हिसाबले रायोचाहिँ साग हो, रूखै होइन । यस दृष्टान्तमा चाहिँ यो त यत्रो रूख भयो, कि त्यसको हाँगाहरूमा चराहरूले आएर वास बस्छन्, र गुँड बनाउँछन् ।

रायोको बीउले परमेश्वरको राज्य सानै अवस्थाबाट शुरु हुन्छ भनेर देखाउँछ । त्यसरी नै राज्यको शुरुआत सानो थियो, र सतावटले गर्दा राज्य शुद्ध रहयो । तर सरकारको आश्रय र सुरक्षा पाएर त्यसको असाधारण वृद्धि भयो । रूख बनेपछि चराहरू आएर त्यसमा आ-आफ्ना गुँड बनाए । चराहरू भन्ने शब्द ४ पदमा प्रयोग गरिएको थियो, जसको अर्थ प्रभु येशूले १९ पदमा दिएर दुष्ट हो भनेर भन्नुभयो । रूखरूपी परमेश्वरको राज्यमा शैतान र त्यसका कार्यकर्ताहरूले आ-आफ्ना गुँडहरू बनाउँछन् । अचेल इसाई धर्मको नाममा प्रभु येशू र उहाँको शिक्षालाई इन्कार गर्ने भुण्डाहरू, जस्तै युनिट्यारियन्, क्रिस्टियान् साइन्स्, मर्मन्, जेहोवा विट्नेस र युनिफिकेशन चर्च समेत समावेश गरिएका छन् ।

यहाँ, यस खण्डमा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई पूर्व चेताउनी दिनुभयो, कि उहाँको अनुपस्थितिमा राज्यचाहिँ अति नै बढी वृद्धि गर्छ । वृद्धि सफलताको चिन्ह/प्रतीक हो भनेर सम्झनुहुँदैन, तर बरु हामी होशियार बस्नुपर्छ र धोकामा पर्नुहुँदैन । यस्तो वृद्धि स्वास्थ्यकारक उन्नति होइन ।

मसिनो बीउ बढेर रूख बने पनि त्यो रूखचाहिँ अस्वाभाविक रूख हुनुपर्छ, अनि त्यसको ठूलो अवस्थाको के काम? यो ता 'दुष्ट आत्माहरूको वासस्थान, हरेक अशुद्ध आत्माको कैदखाना र हरेक अशुद्ध र घिनलाग्दो चराको खोर भएको छ' (प्रकाश १८:२) ।

च) खमीरको दृष्टान्त (मत्ती १३:३३)

अब प्रभु येशूले स्वर्गको राज्य खमीरसित तुलना गर्नुहुन्छ । त्यसलाई लगेर एउटी स्त्रीले तीन पाथी पीठोमा लुकाइराखी । अन्तमा सारा ढिको पूरे खमीरी भयो । यस दृष्टान्तको साधारण अर्थ यस प्रकारको हो भनी मानिन्छ: पीठो संसार हो; अनि खमीरचाहिँ सुसमाचारको वचन हो, जसको प्रचारप्रसार त्यस बेलासम्म सारा संसारमा हुनेछ, जबसम्म सबै मानिसहरूले मुक्ति पाउँदैनन् । तर यो दृष्टिकोण गलत हो, र पवित्र शास्त्रसित, मण्डलीको इतिहाससित र हालै भइरहेका परिस्थितिहरूसित मेल खाँदैन ।

पवित्र बाइबलभरि खमीर खराबीको प्रतीक हो । जब परमेश्वरले आफ्नो प्रजालाई 'तिमीहरूका घरहरूबाट खमीर निकाल्नु' भनेर आज्ञा गर्नुभयो, तब मानिसहरूले यो आदेशको अर्थ बुझे (प्रस्थान १२:१५) । अखमिरे रोटीहरूको चाडको पहिलो दिनदेखि सातौं दिनसम्म तिनीहरूमध्ये जसले खमीर हालेको केही खानेकुरा खायो भने त्यस्तोलाई इस्त्राएली समाजबाट निकाल्नुपर्थ्यो । नयाँ नियमको समयमा प्रभु येशूले फरिसी र सदुकीहरूको खमीरबाट, साथै हेरोदको खमीरदेखि होशियार बस भन्ने चेताउनी दिनुभयो (मत्ती १६:६ र मर्कूस ८:१५) । १ कोरिन्थी ५:६-८ पदमा प्रेरित पावलले पनि खमीरलाई द्वेष र दुष्टताको अर्थ दिए । गलाती ५:९ पद हेर्नुभयो भने त्यहाँ पनि यसको अर्थ भूटो शिक्षा नै हो । यसैले खमीरले कि ता भूटो शिक्षाको अर्थ, कि ता दुर्व्यवहारको अर्थ दिन्छ ।

प्रभु येशूले के भन्न चाहनुभयो? उहाँले यस दृष्टान्तमा हामीलाई स्वर्गको राज्यभित्रै खराब काम गर्ने दुष्ट शक्तिको विषयमा चेताउनी दिनुभयो, जुन दुष्ट शक्तिको प्रभाव खमीरभैँ चारैतिर फैलिएर जान्छ । रायोको बीउको दृष्टान्तमा परमेश्वरको राज्यमा दुष्टको प्रभावको बाहिरी रूप

अर्थात् त्यसको असाधारण वृद्धि हेर्‍यो भने यहाँ, यस दृष्टान्तमा हामी त्यस दुष्ट शक्तिले राज्यभित्र भइरहने कत्रो भ्रष्टाचार ल्याउँछ, सो कुरा देख्दछौं ।

हाम्रो विश्वास छ, पीठोचाहिँ परमेश्वरका जनहरूको पवित्र बाइबल-वचनरूपी भोजन हो । अनि खमीरचाहिँ भूटो शिक्षा हो । त्यो स्त्रीचाहिँ त्यो भूटी भविष्यवक्तिनी हो, जसले के-के गलत कुरा सिकाएर परमेश्वरका जनहरूमा भड्काउने काम गर्छ (प्रकाश २:२०) । कति स्त्रीहरू भूटा सम्प्रदायहरूका स्थापक भए, के यो अचम्म मान्ने कुरा होइन र ? तब पवित्र बाइबलमा स्त्रीहरूले मण्डलीमा शिक्षा दिनुहुँदैन भन्ने निषेध उल्लेख हुँदा-हुँदै यी स्त्रीहरूले निर्धक्क भई कसरी प्रभुको यस आज्ञालाई नाघे, र कसरी आफूलाई बाइबलको शिक्षाको सम्बन्धमा एक मुख्य अधिकार हुँ भनी सम्भे । यसो हुँदा आत्मिक विनाश ल्याउने आफ्ना भूटा शिक्षाहरूद्वारा तिनीहरूले परमेश्वरका जनहरूको भोजनमा खोट मिसाएर दूषित पारे ।

यस सम्बन्धमा श्री जे. एच. ब्रक्सले भन्छन्:

‘येशू प्रभुले स्वर्गको राज्य एउटा खराब कुरासित तुलना गर्नुहुन्न नै भनेर कसैले हामीले दिएको यसको अर्थ लगाउमा आफ्नो आपत्ति जनायो भने यसको उत्तरमा हामी यति भन्यौं भने पुग्छ होला: उहाँले स्वर्गको राज्य तुलना गर्नुहुँदा त्यसलाई गहुँ र सामासित, असल र खराब माछाहरूसित, क्षमा नगर्ने एउटा दुष्ट दाससित तुलना गर्नुभयो (मत्ती १८:२३-३२); अँ, विवाह भोजको दृष्टान्तमा त्यसभित्र विवाहको वस्त्र नलगाएको मानिस पसेको, जो बाहिरी अन्धकारमा नाश भयो भनी बताउनुभयो (मत्ती २२:१-१३) ।’^१

छ) दृष्टान्तहरू प्रयोग गरेर प्रभु येशूले भविष्यवाणी पूरा गर्नुभयो (मत्ती १३:३४-३५)

प्रभु येशूले पहिलेका चारवटा दृष्टान्तहरू भीडका मानिसहरूका निम्ति बोल्नुभयो । मसीहले आफ्नो मुख दृष्टान्तहरूमा खोल्नुहुनेछ, संसारको उत्पत्तिदेखि गुप्त राखिएका कुराहरू बोल्नुहुनेछ भनेर आसाफले भजन ७८:२ पदमा गरेको भविष्यवाणी प्रभु येशूले यहाँ आफ्नो सिकाउने काममा दृष्टान्तहरू प्रयोग गरेर पूरा गर्नुभयो । स्वर्गको राज्यको अन्तरिम अवस्थाका

यी विशेषताहरू, जो त्यत्ति बेलासम्म गुप्त राखिएका थिए, अहिले प्रकट गरिएका छन्।

ज) गहुँ र सामाको दृष्टान्तको अर्थ (मत्ती १३:३६-४३)

मत्ती १३:३६: प्रभुको उपदेशको बाँकी भाग उहाँले घरभित्र आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो। हुन सक्छ, उहाँका चेलाहरूले यहाँ, यस खण्डमा इस्राएली जातिको त्यस बाँकी रहेको भागको मानिसहरूको सङ्केत गर्छन्, जसले प्रभुमाथि विश्वास गर्छन्। त्यस घरको कुरा घरिघरि गरिएको छ, यहाँ फेरि पनि त्यसको कुरा गरिएको छ; यसले हामीलाई के याद दिलाउँछ भने, परमेश्वरले आफ्नो प्रजालाई, जसलाई उहाँले अघि नै जानुभएको थियो, सदाका निम्ति त्यागनुभएको रहेनछ।

मत्ती १३:३७: प्रभु येशूले गहुँ र सामाको दृष्टान्तमा अर्थ लगाउनुहुँदा उहाँले बीउ छर्ने मानिसका पुत्र हुन्, अर्थात् म नै हुँ भनेर भन्नुभयो। संसारमा उहाँको सेवकाइको अवधिभित्र उहाँ आफूले बीउ छरिरहेनुहुन्थ्यो भने त्यसपछिका युगहरूमा बीउ छर्नलाई आफ्ना सेवकहरूलाई प्रयोग गर्नुभएको छ।

मत्ती १३:३८: बारीचाहिँ संसार हो। बारीचाहिँ मण्डली होइन, तर संसार नै हो भन्ने कुरामा जोड दिनुपर्छ। असल बीउ भन्नाले परमेश्वरको राज्यका सन्तानहरू बुझिन्छ। जीवित मानिसहरू बीउको रूपमा कसरी जमिनमा छर्न सकिन्छन् भन्ने कुरा अनौठा र न्यायसंगत नभएको देखिन्छ। तर भन्न चाहेको मतलब यही हो: राज्यका सन्तानहरू बीउको रूपमा संसाररूपी बारीमा छरिए। प्रभु येशूले आफ्नो सेवकाइको अवधिभित्र संसारमा आफ्ना चेलाहरूरूपी बीउ छर्नुभयो। उनीहरूचाहिँ राज्यको विश्वासयोग्य प्रजाका मानिसहरू थिए। सामाहरूचाहिँ दुष्टका सन्तान हुन्। शैतानसँग हरेक ईश्वरीय सत्यताको नकल छ। त्यसले संसारमा तिनीहरूलाई छरिदिन्छ, जो प्रभुका चेलाहरूजस्तै देखा पर्छन्, जो उहाँका चेलाहरूले भैं बोल्छन्, र केही मात्रामा येशूका चेलाहरू भएभैं हिँड्छन्। तर तिनीहरू मसीह राजाको पछि लाग्ने सच्चा अनुयायीहरू होइनन्।

मत्ती १३:३९: शत्रुचाहिँ शैतान हो, जो परमेश्वरको शत्रु र परमेश्वरका सबै जनहरूको शत्रु हो। बालीको कटनीचाहिँ संसारको अन्त हो, अर्थात् परमेश्वरको राज्यको अन्तरिम अवस्थाको अन्त पनि हो। त्यत्ति बेला प्रभु येशू स्वर्गबाट ठूलो शक्ति र महिमाको साथ फर्केर आउनुहुनेछ र मसीह राजाको रूपमा शासन गर्नुहुनेछ। प्रभु येशूले यहाँ मण्डलीको अन्त हुन्छ भनेर त्यस युगको कुरा गर्नुभएकै छैन। यहाँ मण्डलीको कुरा गर्दा अलमलमा पार्ने काम मात्र गरिन्छ।

मत्ती १३:४०-४२: फसल काट्नेहरूचाहिँ स्वर्गदूतहरू हुन् (प्रकाश १४:१४-२०)। राज्यको अन्तरिम अवस्था रहने समयभरि नै गहुँ र सामा छुट्ट्याउने कुनै प्रयास गरिनेछैन नै। ती सँगै बढ्न पाउँछन्। तर प्रभु येशूको दोस्रो आगमनमा स्वर्गदूतहरूले सबै ठेस खुवाउने पापका कुराहरू र अधर्म गर्नेहरूलाई बटुल्नेछन्, र तिनीहरूलाई आगोको भट्टीभित्र फालिदिनेछन्; त्यहाँ रुवाबासी र दाहकटाइ हुनेछ।

मत्ती १३:४३: परमेश्वरका धर्मी जनहरू, जो महँ सङ्कष्टको समयमा संसारमा बाँचिरहनेछन्, राज्यको न्यायसंगत प्रजा भई आफ्ना पिताको राज्यभित्र प्रवेश गर्नेछन्, र येशू प्रभुको हजार वर्षको राज्यमा त्यसको आनन्द उठाउनेछन्। त्यहाँ र त्यत्ति बेला उनीहरू सूर्यजस्तै चम्किनेछन्। उनीहरू महिमाले टलटली टल्किरहनेछन्।

प्रभु येशूले फेरि 'जसका सुत्रे कानहरू छन् भने त्यसले सुनोस्' भन्ने अर्थपूर्ण अर्ती दिनुभयो।

कतिको भूल धारणाअनुसार स्थानीय मण्डलीभित्र भक्तिहीन मानिसहरूको दुर्व्यवहार उदार चित्तले सहनुपर्छ भन्ने कुरा यस दृष्टान्तको अर्थ होइन। याद गर्नुहोस्: अन्नको बारीचाहिँ संसार हो, मण्डली होइन। १ कोरिन्थी ५:९-१३ पदअनुसार स्थानीय मण्डलीहरूले प्रभुको आज्ञा शिरोपर गरेर आफ्नो सङ्गतिबाट तिनीहरूलाई हटाउनुपर्छ, जसले त्यहाँ उल्लेख गरिएका पापहरूअनुसार दोषी भएका छन्। परमेश्वरको राज्यको अन्तरिम अवस्थामा अनुग्रहको युगको अन्तसम्म त्यसले आफूभित्र सक्कली र नक्कली दुवैलाई, सच्चा र देखावटी दुवैलाई समावेश गरेको छ भन्ने यस

दृष्टान्तको सरल अर्थ हो। त्यसपछि मात्र परमेश्वरका दूतहरूले प्रभुका सच्चा जनहरूको बीचबाट भूटाहरू/कपटीहरू अलग पार्नेछन्। भूटाहरू न्यायमा लगिनेछन्; तर प्रभुका सच्चा जनहरूले पृथ्वीमा प्रभुको महिमित राज्यको आशिष उपभोग गर्नेछन्।

फ) लुकेको धनको दृष्टान्त (मत्ती १३:४४)

जहाँसम्म सबै दृष्टान्तहरूमा के सिकाइयो भने, स्वर्गको राज्यभित्र असल र खराब दुवै किसिमका मानिसहरू हुन्छन्, अँ, धर्मी जन र अधर्मी जनहरूरूपी प्रजा हुनेछ। तर अबका दुईवटा दृष्टान्तहरूले परमेश्वरको प्रजामा पनि दुई प्रकारका धर्मी जनहरू हुन्छन् भन्ने कुरा देखाउँछन्: क) मण्डलीको युगको अघि-पछि जिउने यहूदीहरू, जसले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छन्। ख) हालै भइरहेको मण्डलीको युगमा जिउने यहूदी र अन्यजातिका मानिसहरू, जसले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छन्।

लुकेको धनको दृष्टान्तमा प्रभु येशूले स्वर्गको राज्य बारीमा लुकाइराखेको धनसित तुलना गर्नुभयो। एउटा मानिसले त्यो भेट्टाउँछ, र त्यसलाई फेरि पनि छोपछाप गर्छ। त्यसपछि खुशी भएर ऊ जान्छ र आफूसँग भएका सबै थोक बेच्छ र त्यो बारी किन्छ।

त्यो मानिस प्रभु येशू हुनुहुन्छ भन्ने हाम्रो सुझाउ हो। ३७ पदमा गहुँ र सामाको दृष्टान्तको अर्थमा उहाँ पनि त्यो बीउ छर्ने मानिस हुनुहुन्थ्यो। लुकेको धनचाहिँ ती बाँकी रहेका यहूदी भक्त जनहरू हुन्, जसले प्रभुमाथि विश्वास गर्छन्। यिनीहरू प्रभु येशूको सेवकाइको समयमा थिए, र फेरि पनि मण्डलीका सबै विश्वासीहरू स्वर्गमा उठाई लिएपछि हुनेछन्। भजन १३५:४ पदमा इस्राएललाई उहाँको निज धन भनिएको छ। यिनीहरू बारीमा लुकिएका छन्, अर्थात् सारा संसारभरि नै छरपुस्ट भएका छन्, र वास्तवमा परमेश्वरले बाहेक अरू कसैले पनि यिनीहरूलाई चिन्दैन। प्रभु येशूले त्यो लुकेको धन भेट्टाउनुभएको दृश्य यस दृष्टान्तले दिन्छ; त्यसपछि क्रूसमा आफूसँग भएको सबै थोक दिएर उहाँले त्यो संसाररूपी बारी किन्नुभयो, जहाँ त्यो धन लुकेको थियो (२ कोरिन्थी ५:१९ र १ यूहन्ना २:२)। मुक्ति पाएका

इस्त्राएलीहरू सधैं लुक्न सक्दैनन्, तर यिनीहरू त्यति बेला प्रकट हुनेछन्, जब सियोनबाट यिनीहरूको उद्धारक आउनुहुनेछ, र यिनीहरूले धेरै समयदेखि बाटो हेरिरहेको मसीहको राज्य स्थापित हुनेछ ।

यस दृष्टान्तको अर्थ कहिलेकहीं त्यस पापी मानिसमा लगाइन्छ, जसले येशू प्रभुलाई, त्यो बहुमूल्य धन, भेट्टाउनका निम्ति सबै थोक दिइहाल्छ । तर यस प्रकारको अर्थ लगाउने मानिसले मुक्तिचाहिँ विश्वासद्वारा अनुग्रहबाट मिल्नेछ भन्ने शिक्षामा ठक्कर खान्छ । अनुग्रहको अर्थमा मुक्तिचाहिँ सित्तैमा, दाम नतिरीकन दानको रूपमा पाइन्छ (यशैया ५५:१ र एफेसी २:८-९) ।

ज) बहुमूल्य मोतीको दृष्टान्त (मत्ती १३: ४५-४६)

फेरि, स्वर्गको राज्य सुन्दर-सुन्दर मोतीहरू खोजिहिँड्ने एउटा व्यापारीसित तुलना गरिएको छ । जब त्यसले एउटा अति मूल्यवान् मोती भेट्टाउँछ, तब त्यसले आफैसँग भएका सबै थोक बेच्छ र त्यो किन्छ ।

एउटा भजनको गीतले यसो भन्दछ: 'मैले अति मूल्यवान् सर्वोत्तम मोती पाएँ ।' यस गीतमा मोती भेट्टाउनेचाहिँ एउटा हामीजस्तै पापी मानिस हो, र मोतीचाहिँ प्रभु येशू हुनुहुन्छ भनी भनिएको छ । तर हामी यस प्रकारको अर्थ लगाएको कुरामा दोष भेट्टाएर विरोध जनाउँछौं; किनभने कुनै पापी मानिसले सबै थोक बेचेर येशू प्रभुलाई किन्नपर्दैन नि ।

तर हाम्रो विश्वास हामी यस प्रकारको व्यक्त गर्छौं: त्यो व्यापारीचाहिँ प्रभु येशू हुनुहुन्छ । अनि त्यो बहुमूल्य मोतीचाहिँ प्रभुको मण्डली हो । त्यो मोती किन्नलाई प्रभु येशूले क्रूसमा सबै थोक बलिदानको रूपमा दिएर तिरिदिनुभयो । जसरी सिपीकीरालाई लागेको चोटको पीडाबाट सिपीभित्र एउटा मोती बनिन्छ, त्यसरी नै छियाछिया छेडिएको र चोटैचोट लागेको हाम्रा प्रभुको घायल शरीरबाट ख्रीष्टको मण्डली बनियो ।

चाखलागदो कुरा के छ भने, लुकेको धनको दृष्टान्तमा स्वर्गको राज्य धनसित तुलना गरिएको छ भने यहाँ यस दृष्टान्तमा राज्य मोतीसित होइन, तर त्यस व्यापारीसित तुलना गरिएको हो । यसमा भिन्नता के छ ?

अघिल्लो दृष्टान्तमा जोड्याचाहिँ त्यस धनमाथि गरियो, जुन धनले मुक्ति पाएका यहूदीहरू सङ्केत गर्छ । यसरी स्वर्गको राज्य इस्त्राएली जातिसित

एउटा नजिकको सम्बन्धमा राखियो; किनकि तिनीहरूलाई नै परमेश्वरको राज्य पहिले प्रस्तुत गरियो, अनि भविष्यमा पनि त्यो राज्य आफ्नो प्रत्यक्ष रूपमा प्रकट हुँदा यहूदीहरू नै त्यसको मुख्य प्रजा हुनेछन् ।

हामीले अघि बताएअनुसार मण्डली र स्वर्गको राज्य एउटै कुरा होइन । ख्रीष्टको मण्डलीका सबै सदस्यहरूको गन्ती अन्तरिम राज्यभित्र गरिन्छ, तर परमेश्वरको राज्यभित्र हुनेहरू सबैचाहिँ मण्डलीमा छैनन् । ख्रीष्टको मण्डली स्वर्गको राज्यको आगामी प्रत्यक्ष रूप हुने नै होइन । तर ख्रीष्टको मण्डलीले नयाँ पृथ्वीमाथि ख्रीष्टको शासन-प्रशासनमा भाग लिनेछ । पछिल्लो दृष्टान्तमा जोड्याँचिँ मसीह राजामाथि नै लगाइएको छ, जसले आफ्नो दुलहीलाई प्रेमले जित्न र प्राप्त गर्नलाई अति ठूलो दाम तिरिदिनुभयो । प्रभु येशूको दोस्रो आगमनमा उहाँकी दुलही उहाँको महिमामा सहभागी हुनेछिन् ।

जसरी मोती समुद्रबाट निकालिन्छ, त्यसरी नै ख्रीष्टको मण्डलीचाहिँ प्रायः समुद्ररूपी अन्यजातिहरूबाट आउँछ, र यसैले ख्रीष्टको अन्यजातीय दुलही भनिन्छ । यसो भन्दाखेरि मण्डलीमा मुक्ति पाएका यहूदीहरू छैनन् भन्न खोजेको होइन; त्यो त हुन्छ हुन्छ । तर अन्यजातीय दुलही भनिएको मण्डलीको मुख्य अंश र प्रमुख कुरा यी मानिसहरू हुन्, जसको बोलावट अन्यजातिहरूबाट भएको हो; तिनीहरूबाट परमेश्वरले आफ्नो नामका निम्ति एउटा जाति निकाल्दै हुनुहुन्छ । वर्तमान् समयमा परमेश्वरको मुख्य उद्देश्य/महान् योजना यही हो भनेर याकूबले प्रेरित १५:१४ पदमा पुष्टि गरेका छन् ।

ट) महाजालको दृष्टान्त (मत्ती १३:४७-५०)

मत्ती १३:४७-४८: यस सिलसिलामा अन्तिम दृष्टान्तले चाहिँ स्वर्गको राज्य समुद्रमा हालिएको एउटा महाजालसित तुलना गर्दछ, जसले हरेक किसिमका माछा बटुल्यो । मछुवाहरूले बसेर असल-असललाई भाँडाहरूभित्र जम्मा गरेर र खराब जत्तिलाई फालिदिएर माछाहरूको छानबिन गरे ।

मत्ती १३:४९-५०: हाम्रा प्रभु आफैले यस दृष्टान्तको अर्थ खोल्नु-हुन्छ । यस दृष्टान्तको समयचाहिँ संसारको अन्त, अर्थात् सङ्कटकालको

समयको अन्त्य हो । यो प्रभु येशूको दोस्रो आगमनको समय हो । मछुवा-हरूचाहिँ स्वर्गदूतहरू हुन् । असल माछाचाहिँ धर्मी जनहरू, अर्थात् दुवै यहूदी र अन्यजातिहरूबाट मुक्ति पाएका मानिसहरू हुन् । खराब माछाचाहिँ अधर्मी मानिसहरू हुन्, जो प्रभुमाथि विश्वास नगर्ने जाति-जातिका मानिसहरू हुन् । अब छानबिन गरीकन छुट्ट्याउने काम हुन्छ, जसरी हामीले गहुँ र सामाको दृष्टान्तमा देखिसक्यौं (मत्ती १३:३०, ३९-४३) । धर्मी जनहरूले आफ्ना पिताको राज्यमा प्रवेश गर्नेछन् भने अधर्मी मानिसहरूको भाग आगोको भट्टीमा हुनेछ, जहाँ रुवाबासी र दाहकटाइ हुनेछ । यहाँ अन्तिम न्यायको कुरा गरिएको छैन है । यहाँको छानबिन हजार वर्षको राज्यको शुरुमै हुनेछ; तर अन्तिम न्यायचाहिँ ख्रीष्टको हजार वर्षको राज्य सिद्धिएपछि हुनेछ (प्रकाश २०:७-१५) ।

श्री गेबेलाइन्ले यस दृष्टान्तको टिप्पणी गर्दा निम्न कुरा गरेका छन्:

‘महाजाल समुद्रमा हालिन्छ; समुद्रको अर्थ अन्यजातिका मानिसहरू हो, जस्तो हामीले अघि हेरिसक्यौं । यस दृष्टान्तले यहाँ महासङ्कष्टको समयमा प्रचारप्रसार हुने अनन्त सुसमाचार धावाको कुरा गरेको छ (प्रकाश १४:६-७) । स्वर्ग-दूतहरूले असल र खराबको बीच छुट्ट्याउनेछन् । यहाँ बताइएको सबै कुराले वर्तमान् समय वा मण्डलीको युगलाई सङ्केत गरेको होइन, तर स्वर्गको राज्य प्रत्यक्ष रूपले स्थापित गर्ने लागेको बेलालाई सङ्केत गरेको हो । परमेश्वरले यस काममा स्वर्गदूतहरूलाई प्रयोग गर्नुहुनेछ, जसरी प्रकाशको पुस्तकमा छर्लङ्गै देखिन्छ । दुष्ट मानिसहरू आगोको भट्टीभित्र फालिनेछन्, तर धर्मी जनहरूचाहिँ हजार वर्षको राज्यको समयसम्म पृथ्वीमाथि रहिरहनेछन् ।’^{३१}

ठ) सत्यताको ढुकुटी (मत्ती १३:५१-५२)

मत्ती १३:५१: जब शिक्षकहरूका महाशिक्षक प्रभु येशूले यी दृष्टान्तहरू बोल्ने र अर्थ लगाउने काम सिद्ध्याउनुभयो, तब उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई सोध्नुभयो: ‘के तिमीहरूले कुरा बुभ्यौ?’ अनि उनीहरूले जवाफ दिएर भने: ‘ज्यू प्रभु!’ उनीहरूको उत्तरमा हामीलाई अचम्म लाग्छ, वा उनीहरूको खातिर हाम्रो मन डाहाले अलिक चस्स भएर दुख्न सक्छ

होला । सायद उनीहरूले जस्तै निश्चित हामी 'ज्यू प्रभु, हामीले कुरा बुभ्यौं' भनेर भन्न सक्दौं ।

मत्ती १३:५२: जसले बुभेको छ, उसले अरूसँग त्यो कुरा बाँड्छु गर्नुपर्छ । प्रभुका चेलाहरू आशिष बग्ने कुलाहरू हुनुपर्छ; आशिष उनीहरूकहाँ आएर उनीहरूमा टुङ्गिनुहुँदैन । यी बाह्र प्रेरितहरू स्वर्गको राज्यको सम्बन्धमा तालिम प्राप्त गरेका शास्त्रीहरू भइसके; उनीहरू सत्यता सिकाउन सक्ने र व्याख्या गर्न सक्ने निपुण शिक्षकहरू भए । उनीहरू ती घरको मालिकजस्ता थिए, जसले आफ्नो ढुकुटीबाट नयाँ र पुराना कुराहरू निकाल्छन् । उनीहरूका निम्ति पुरानो नियमको पुस्तकमा 'पुरानो सत्यता' भन्न सकिने धनरूपी ठूलो भण्डार छँदै थियो । अनि प्रभु येशूले दृष्टान्तहरूद्वारा दिनुभएको शिक्षामा उनीहरूले भर्खर बिलकुलै नयाँ कुरा प्राप्त गरे । यस ज्ञानको विशाल भण्डारबाट उनीहरूले निकालेर अरु मानिसहरूलाई त्यो महिमित सत्यता बाँड्छु गर्नुपर्छ ।

ड) नासरतमा प्रभु येशूको इन्कार (मत्ती १३:५३-५८)

मत्ती १३:५३-५६: यी दृष्टान्तहरू भनिसक्नुभएपछि प्रभु येशूले गालीलको इलाकालाई छोडेर हिँड्नुभयो र अन्तिम चोटि नासरतमा आउनुभयो । उहाँले नासरतका मानिसहरूलाई तिनीहरूको सभाघरमा सिकाउनुभयो; यहाँसम्म कि मानिसहरू उहाँको बुद्धिमा र उहाँका ख्यातिप्राप्त सामर्थ्यका कामहरूमा छक्कै परे । तिनीहरूका निम्ति उहाँ केवल सिकार्माको छोरो हुनुहुन्थ्यो । तिनीहरूले उहाँकी आमा मरियमलाई चिन्थे, उहाँका भाइहरू याकूब, योसेस, शिमोन र यहूदालाई पनि, अँ, उहाँका बहिनीहरूलाई समेत चिन्थे; किनकि यिनीहरू अझै पनि नासरतमै बस्थे । तिनीहरूकै शहरमा हुँकिएका केटाहरूमध्ये एकजना कसरी यति प्रख्यात हुन सक्थ्यो र? अनि उहाँले भन्नुभएको वचन र उहाँले गर्नुभएका कामहरू गर्न सक्थ्यो र? यस कुराले तिनीहरूलाई अलमलमा पार्थ्यो । तर यो वास्तविकता स्वीकार गर्नुभन्दा तिनीहरूलाई अज्ञानतामा अडिग रहनु सजिलो लाग्यो ।

मत्ती १३:५७-५८: तिनीहरूले उहाँमा ठेस खाए। यसैबाट प्रभु येशूले साँचो भविष्यवक्ताले आफ्नो गाउँघरमा भन्दा बरु अन्य ठाउँहरूमा आदर पाउँछन् भन्ने वचन बोल्ने प्रेरणा पाउनुभयो। प्रभुसित अति परिचित भई उहाँकै मुलुकका मानिसहरू र उहाँकै आफन्तहरूले आफ्नो मनमा त्यो तिरस्कार/अपमान उम्रन दिए। मानिसहरूको अविश्वासचाहिँ नासरतमा प्रभुको कामको मुख्य बाधा ठहरियो। त्यहाँ उहाँले केही बिरामीहरूलाई मात्र निको पार्नुभयो, बस केवल यति काम भयो (मर्कूस ६:५)। उहाँमा यी कामहरू गर्ने शक्ति नभएको होइन। किनकि मानिसहरूको दुष्टताले परमेश्वरको शक्तिलाई रोक्न वा सीमित राख्नै सक्दैन। प्रभु येशूले तिनीहरूलाई आशिष दिन तयार हुनुहुन्थ्यो; तर तिनीहरूमा त्यो आशिष पाउने चाहना थिएन। उहाँले तिनीहरूमा भएको खाँचो पूर्ता गर्नुहुनेथियो; तर तिनीहरूले आफ्नो खाँचो बुभेका थिएनन्। उहाँले तिनीहरूको बीचमा बिरामीहरूलाई निको पार्नुहुनेथियो; तर तिनीहरूमध्ये कोही पनि 'म बिमारी छु' भन्न तयार भएन।

९) मत्ती १४:१-१६:१२: बढ्दै गएको विरुद्ध सामना गर्दै मसीह राजाले आफ्नो अपार अनुग्रहको अथक प्रदर्शन गर्दै हुनुहुन्छ

क) बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको हत्या (मत्ती १४:१-१२)

मत्ती १४:१-२: त्यति बेला राजा हेरोद टेट्रआर्खेसले येशूको सेवकाइको बारेमा सुने। हेरोद टेट्रआर्खेसचाहिँ हेरोद डि ग्रेटका कुख्यात पुत्र हुन्, जसलाई हेरोद एन्टिपासको नाममा पनि चिनिन्छ। तिनले नै बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको हत्या गर्ने हुकुम दिए। अब प्रभु येशूका अचम्मका कामहरूको विषयमा सुन्दाखेरि तिनको विवेकले तिनलाई घोच्च थाल्यो। ती भविष्य-वक्ताको आलो सम्भना तिनको सामु भलक्क आयो, जसको टाउको तिनले काटेका थिए। तिनले आफ्ना नोकरहरूलाई भने: 'यिनी बप्तिस्मा दिने

यूहन्ना हुन्; यिनी मरेकाहरूबाट बौरैर उठेछन्; यसैले यी सामर्थ्यका कामहरू हुँदा रहेछन् !'

मत्ती १४:३: तीन पददेखि बाह्र पदसम्म हामीले यस हत्याको वर्णन पढ्छौं; यस्तो वर्णन साहित्यमा 'पूर्वदृश्य' भनिन्छ। मत्तीले आफ्नो वृत्तान्तको क्रम यहाँ एक क्षण रोक्छन्, र यूहन्नाको हत्या कुन परिस्थितिमा र कसरी भएको थियो, सो कुरा दोहोस्त्राउँछन्।

मत्ती १४:४-५: राजा हेरोदले आफ्नी पत्नीलाई त्यागेका थिए, अनि अहिले आफ्नो भाइ फिलिपकी पत्नी हेरोदियाससित वैवाहिक सम्बन्ध राखे, जुन सम्बन्ध कौटुम्बिक व्यभिचार थियो। परमेश्वरको भविष्यवक्ता भएका नाताले यूहन्नाले यस पापको दोष देखाइदिनुपर्‍यो। पापको जलन बोकेर र डरविना यूहन्नाले राजा हेरोदको जीवनमा भएको पाप औँल्याए, र तिनको व्यभिचारको कारणले तिनलाई दोष-आरोप लगाए।

राजा हेरोद रोकिए, र आफ्नो रिसमा यूहन्नालाई मार्न चाहे, तर राजनीतिको हिसाबले त्यो उचित नहोला भैं देखिन्थ्यो। जनताको दृष्टिमा बप्तिस्मा दिने यूहन्ना एक भविष्यवक्ता थिए; अनि तिनीहरूले सायद उनको हत्यामा घोर विरोध जनाउनेथिए, र यसो हुँदा हिंसा हुने सम्भबना हुनेथियो। यसैले ती क्रूर शासकले यूहन्नालाई पक्रेर भ्यालखानामा हाले, र यसरी केही समयका निम्ति तिनको रिस शान्त भयो।

अज्ञात उद्धरण: 'भक्तिहीन मानिसहरूले धर्मलाई केकस्तो मन पराउँछन्, के म भनूँ? तिनीहरूले सिंहहरूलाई कि ता मरेको कि ता थुनिएको अवस्थामा मन पराएभैं धर्मलाई त्यही ढङ्गले मन पराउँछन्। तर जब धर्मले तिनीहरूलाई सताउन र तिनीहरूको विवेकलाई घोचेर तिनीहरूलाई पश्चात्ताप गर्ने आह्वान दिन्छ, तब तिनीहरू धर्मसित डराउन थाल्छन्।' ^{१४}

मत्ती १४:६-११: राजा हेरोदको जन्म-दिनमा हेरोदियासकी छोरी के साह्रै राम्रोसँग नाची; राजा मग्न भए। यसैले तिनले कसम खाएर 'तिमीले जे मागे पनि म तिमीलाई दिनेछु' भन्ने कबुल गरे। उसकी लम्पट आमाले चाहिँ उसलाई सिकाएअनुसार उसले निर्धक्कसाथ 'एउटा थालमा बप्तिस्मा दिने

यूहन्नाको टाउको दिनुहोस्' भनी मागी । त्यस समयसम्म यूहन्नाको विरोधमा हेरोदको रिस निककै सेलेको थियो; हुन सकछ, तिनले भविष्यवक्ताको साहस र इमानदारी/सच्चाइको तारिफ गर्थे होला । जे होस्, राजा दुःखित भए ता पनि तिनलाई आफ्नो कबुल पूरा गर्न करै लाग्यो । तिनले हुकुम गरे; यूहन्नाको टाउको काटियो; त्यस नाच्ने केटीले घिनलाग्दो विन्तीअनुसार उसलाई उसले मागेको कुरा दिइयो ।

मत्ती १४:१२: यूहन्नाका चेलाहरू आएर तिनको मृत शरीर लगे र सम्मानको साथ दफन गरे; त्यसपछि गएर तिनीहरूले येशूलाई सब बताए । तिनीहरूको शोक पोख्न र आफ्नो रिस शान्त पार्न येशूभन्दा उत्तम ठावै थिएन नै । अनि तिनीहरूको यो उदाहरण हाम्रा निम्ति कति उत्तम र स्मर्णीय छ ! सतावट, अत्याचार, दुःखकष्ट र शोकको बेलामा गएर हामीले पनि येशूलाई सब बताउनैपर्छ ।

राजा हेरोदचाहिँ – तिनको अपराध ता सिद्धिएको थियो, तर त्यसको आलो सम्भना भइरहन्थ्यो । किन जब तिनले प्रभु येशूका कामहरूको विषयमा सुने, तब त्यसको जम्मै घटनाको स्मरण फर्केर आयो, र त्यसले तिनलाई सतायो ।

ख) प्रभु येशूले पाँच हजारलाई खुवाउनुभयो

(मत्ती १४:१३-२१)

मत्ती १४:१३-१४: प्रभु येशूको कीर्ति सुनेर राजा हेरोद घबराए भन्ने कुरा सुन्नभएपछि उहाँ एउटा डुङ्गामा चढनुभयो र त्यहाँबाट अलग्गै एउटा एकान्त ठाउँमा जानुभयो । त्यो स्थान गालीलको समुद्रनेर थियो । हामीलाई पक्का थाहा छ: यसो गर्नुहुँदा उहाँलाई हेरोददेखि डर भएको थिएन; किनकि उहाँका निम्ति समय नआएसम्म कसैले उहाँलाई केही पनि गर्न सक्दैन भन्ने कुरा उहाँले जान्नुभएको थियो; तर यस परिस्थितिमा सावधानी हुनुभएकोमा प्रभुले बुद्धि देखाउनुभयो । तब उहाँ किन त्यहाँ जानुभयो ? यसको खास कारण हामीलाई थाहै छैन । उहाँका चेलाहरू भर्खरै एउटा सुसमाचार धावाबाट फर्केर आएका थिए, र उनीहरूलाई बिसाउनु र विश्राम पाउनु खाँचो

थियो – यति हामीलाई यसो गर्नुभएको एउटा मामुली कारणको रूपमा थाहा छ (मर्कस ६:३० र लूका ९:१०) ।

तर के गर्ने ? शहरहरूबाट भीडैभीडका मानिसहरू पैदलै उहाँको पछि लागेछन् । अनि जब उहाँ किनारामा उत्रनुभयो, तब ती मानिसहरूले उहाँका निम्ति पर्खिरहेका थिए । तिनीहरूले उहाँको आराम पाउने उद्देश्य भङ्ग गरेकोमा हाम्रा प्रभु तिनीहरूदेखि चिढिनुभएन, तर दयाले भरिएर उहाँले आफ्नो काम शुरु गर्नुभयो र तिनीहरूको बीचमा भएका बिरामीहरूलाई निको पार्नुभयो ।

मत्ती १४:१५ : साँभ पर्न लाग्यो, अर्थात् समय ३ बजे नाघेको थियो । तब उहाँका चेलाहरूले एउटा ठूलो समस्या देख्न थाले: यति धेरै मानिसहरू, र तिनीहरूको केही खानेकुरा नभएको ! उनीहरूले प्रभुलाई ‘भीडहरूलाई पठाइदिनुहोस्, र यिनीहरूले गाउँहरूहुँदो आफ्ना निम्ति खानेकुरा किनून्’ भनेर विन्ती गरे । उनीहरूले येशू प्रभुको मनको कुरा अलिकति पनि बुझेनन्, न ता उहाँको शक्तिको महानता ख्याल गरे ।

मत्ती १४:१६-१८ : प्रभु येशूले उनीहरूलाई जवाफ दिएर भन्नुभयो: ‘यिनीहरूलाई जानु खाँचो छैन ।’ मानिसहरूले किन उहाँलाई छोडेर अन्त कहीं जाऊन्, जब तिनीहरूको सामु उहाँ हुनुहुन्थ्यो, जसले आफ्नो मुट्टी खोलेर सबै जीवित प्राणीहरूको खाँचो पूरा गर्नुहुन्छ । त्यसपछि उहाँले उनीहरूलाई उनीहरू तयार नरहेको क्षणमा भेट्टाएर भन्नुभयो: ‘तिमीहरूले नै यिनीहरूलाई खान देओ !’ उनीहरू अरकच्च परे; यिनीहरूलाई खान दिनु, कसरी ? ‘हामीसँग पाँच रोटी र दुई माछाबाहेक अरू केही पनि छैन ।’ उनीहरूले प्रभु येशू पनि साथमा हुनुभएको कुरा बिर्सि । धैर्यशाली प्रभुले उनीहरूलाई भन्नुभयो: ‘तिनलाई यहाँ मकहाँ ल्याओ !’ उनीहरूले गर्नुपर्ने कामको भाग यही थियो ।

मत्ती १४:१९-२१ : प्रभु येशूले भीडका मानिसहरूलाई घाँसमाथि बस्ने आज्ञा दिनुभएको दृश्य हामी सजिलोसँग कल्पना गर्न सक्छौं । त्यसपछि उहाँले पाँच रोटी र दुई माछा लिनुभयो, माथि स्वर्गतिर हेरेर आशिष दिनुभयो अनि भाँचेर रोटी चेलाहरूलाई भीडलाई बाँडिदिन भनेर दिनुभयो । सबैका

निम्ति पर्याप्त/प्रशस्त खानेकुरा थियो । जब सबै अघाए, तब उहाँका चेलाहरूले बाह्र डालाभरि उब्रेका टुक्राटुक्रा उठाए । अचम्म, प्रभु येशूले आफ्नो यो काम थोरैबाट शुरु गर्नुभएको थियो, अनि अब यो काम सिद्धिएपछि बेसी/बढी उब्रियो । खिसी गरेर भनौं: यस कार्यमा अल्प विश्वास देखाउने बाह्र चेलाहरूको एक-एकजनाका निम्ति उब्रेका टुक्राले भरिएको एक-एक डाला भयो । खाने मानिसहरूको संख्याको कुरा गरौं भने त्यहाँ दस-पन्ध्र हजार मानिसहरू थिए; पाँच हजार पुरुष, साथै स्त्रीहरू र केटाकेटीहरू पनि ।

प्रभुका चेलाहरूका निम्ति – उनीहरू जुनसुकै पुस्ताका होऊन् – यहाँ, यस अचम्मको कामबाट सिक्नुपर्ने आत्मिक पाठ छ । भोकाएका मानिसहरूको भीड जहिले पनि हुन्छ; अनि प्रभुका चेलाहरूको सानो भुण्डसँग भएको स्रोत सधैं नपुग्ने गरी अति कम/क्षुद्र देखिन्छ । तर यस्तो परिस्थितिमा हाम्रा दयावान् प्रभु पनि सधैं साथमा हुनुहुन्छ । जब हामी उहाँका चेलाहरूले आफूसँग भएको सबै थोक, त्यो जति थोरै किन नहोस्, सुम्पिदिन्छन्, तब उहाँले त्यसलाई बढाएर हजारौं मानिसहरूको खाँचो पूरा गर्नलाई प्रयोग गर्नुहुनेछ । तर ठूलो भिन्नता यहाँ छ: गालीलको समुद्रको छेउमा, यी पाँच हजार पुरुषहरूले अघाएसम्म खाए, र तिनीहरू सबै तृप्त भए; तर तिनीहरूको भोक केही समयका निम्ति मात्र मेट्यो । तर आज, तपाईं जीवित प्रभु येशूकहाँ, यस जीवनको रोटीकहाँ आउनुहोस्, र तपाईं सधैंका निम्ति तृप्त हुनुहुनेछ, र फेरि कहिल्यै भोकाउनुहुनेछैन नै (यूहन्ना ६:३५) ।

ग) प्रभु येशू समुद्रको पानीमाथि-माथि हिँड्नुभयो

(मत्ती १४:२२-३३)

पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउने यस अघिल्लो अचम्मको कामले प्रभुका चेलाहरूलाई निश्चयता दिलायो: अँ, उनीहरूले पछ्याउनुभएको प्रभुचाहिँ उनीहरूका सबै खाँचो पूरा गर्न सक्ने सक्षम प्रबन्धक हुनुहुन्छ । अनि अब उनीहरूले अर्को कुरा सिक्नुपर्छ: उनीहरूका प्रभुले उनीहरूलाई सुरक्षा दिनुहुन्छ, अँ, शक्ति पनि दिनुहुन्छ ।

मत्ती १४:२२-२३: प्रभु येशूले भीड़का मानिसहरूलाई बिदा गर्नुभएको बेलामा आफ्ना चेलाहरूलाई 'एउटा डुङ्गामा चढेर गालीलको समुद्रको पारिपट्टि फर्केर जानू' भन्नुभयो। त्यसपछि उहाँ एउटा डाँडामाथि चढ्नुभयो, र प्रार्थना गर्नुभयो। अब साँभ पस्नो, र घाम अस्तायो; उहाँ त्यहाँ एकलै हुनुहुन्थ्यो। (याद गर्नुहोस्: यहूदीहरूको हिसाबमा साँभ दुई भाग हुने गरी गनिन्थ्यो; पहिलो भागचाहिँ प्रस्थान १२:६ पदमा 'बेलुकीपख' भनिएको छ, जसको बारेमा हामीले मत्ती १४:१५ पदमा पढिसक्यौं, अर्थात् तीन बजेदेखि उताको समय। अनि साँभको दोस्रो भागचाहिँ छ बजेतिर, घाम अस्ताएको समय हो, जसको बारेमा हामी यहाँ, यस पदमा पढ्छौं।)

मत्ती १४:२४-२७: यति बेलासम्म डुङ्गाचाहिँ किनारादेखि टाढा, समुद्रको बीचमा पुगिसकेको थियो, अनि हुत्याँदैथ्यो; किनकि बतास अगाडिपट्टिबाट आइरहेको थियो। छालहरूले चेलाहरूको डुङ्गालाई हानिरहेको र उनीहरूको आपत प्रभुले देख्नुभयो। रातको चौथो पहरमा प्रभु येशू समुद्रको पानीमाथि-माथि हिँड्दै उनीहरूकहाँ आउनुभयो। (रातको चौथो पहर भनेको बिहानको तीन बजेदेखि छ बजेसम्मको समय हो।) उहाँलाई देख्दा 'यो ता भूत हो' भनेर चेलाहरू आत्तिए। तर तुरुन्तै उनीहरूले येशूको सोर, उनीहरूका स्वामी र मित्रको सोर, त्यो सान्त्वना दिने सोर सुने/चिने: 'साहस गर! म हुँ; नडराओ!'

हाम्रो अनुभावसँग के साह्रै मिलेको छ, यो घटना! हामी आँधीबेहरी, भुँवरीभित्र पर्छौं, हामी हैरान हुन्छौं, हामी आत्तिन्छौं। त्यति बेला हाम्रा प्रभु हामीदेखि टाढा हुनुभएको हामीलाई लाग्छ। तर याद गर्नुहोस्: उहाँचाहिँ हाम्रा निम्ति सधैंभरि अन्तर्विन्ती/प्रार्थना गरिरहनुहुन्छ। रातको घोर अन्धकारले हामीलाई छोपेको समयमा उहाँ नजिकै हुनुहुन्छ, हाम्रै नजिकै। आपदविपदमा परेर हामी उहाँलाई चिन्दैनौं; हामी डरले आत्तिन्छौं। तब हामीले उहाँको सोर सुन्छौं – त्यो सान्त्वना दिने सोर। अनि बल्ल हामी बुझ्छौं: हामीमा डरत्रास पैदा गर्ने छालहरू उहाँका पैतालाको अधीनमा रहेछन्।

मत्ती १४:२८: जब पत्रुसले प्रभुको त्यो सोर, त्यो सुपरिचित र अति प्यारो सोर सुने, र चिने, तब उनमा प्रेम जाग्यो, उनमा जोश उर्लेर आयो।

उनले भने: 'प्रभु, तपाईं हुनुहुन्छ भने मलाई पानीमाथि-माथि तपाईंकहाँ आउने आज्ञा दिनुहोस्!' पत्रसले चलाएको 'यदि' भन्ने शब्दमा ध्यान लगाएर उनको सानो विश्वासमा केन्द्रित नरहौं, तर उनको यस विन्तीमा ठूलो साहस र ठूलो भरोसा देखौं। प्रभुको जुनै आज्ञाको साथसाथै उहाँले त्यो आज्ञा पूरा गर्ने शक्ति पनि दिनुहुन्छ भन्ने कुरा पत्रसले आभास गरे। यसैले पत्रसका निम्ति प्रभुको आज्ञा पाउनु र प्रभुबाट आज्ञा पूरा गर्ने शक्ति पाउनु एकै कुरा थियो।

मत्ती १४:२९-३३: प्रभु येशूले 'आऊ' भन्नेबित्तिकै पत्रस तुरुन्तै डुङ्गाबाट उत्रे, र उहाँतिर पानीमाथि-माथि हिँड्न थाले। जबसम्म पत्रसले आफ्ना आँखाहरू प्रभुमा लगाएका थिए, तबसम्म उनले असम्भव कुरा पूरा गर्न सके। तर त्यो क्षण आयो, जब उनले त्यो तेज बतास हेर्न लागे; अनि उनी डुब्न थाले। डरले आत्तिएर उनले चिच्छ्याउँदै पुकारे: 'प्रभु, मलाई बचाउनुहोस्!' तब प्रभु येशूले आफ्नो हात बढाएर पत्रसलाई पक्रनुभयो, उनलाई उनको अल्प विश्वासको खातिर हल्का हप्की दिनुभयो र उनलाई डुङ्गामा ल्याउनुभयो। प्रभु येशू डुङ्गामा चढ्नसाथ बतास थामिहाल्यो। अब त्यही डुङ्गामा आराधना सभा भयो, जब चेलाहरू नजिक आए, र प्रभुलाई दण्डवत् गरेर भने: 'साँच्चै तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ।'।

इसाई जीवन जिउनु पानीमाथि-माथि हिँड्नु बराबर हो; यो मानिसको दृष्टिमा असम्भव कुरा हो। यो ता पवित्र आत्माको शक्तिमा जिउने जीवन हो। जबसम्म हामीले अरू सबै कुराहरूबाट आफ्ना आँखा हटाएर येशूलाई मात्र हेरिरहन्छौं, तबसम्म हामीले एउटा यस्तो जीवन अनुभव गर्छौं, जो मामुली जीवनभन्दा उच्च हुन्छ। तर त्यो क्षण आओस्, जब हामी आफूलाई वा हाम्रो परिस्थिति हेर्न थाल्छौं, तब हामी डुब्न लाग्छौं। तब हामीले येशू प्रभुलाई पुकार्नुपर्छ र उहाँबाट विश्वासमा फेरि दह्रो हुने ईश्वरीय शक्ति माग्नुपर्छ।

घ) गन्नेसरेतमा प्रभु येशूले बिरामीहरूलाई निको पार्नुभयो (मत्ती १४:३४-३६)

गन्नेसरेत भन्ने ठाउँमा उहाँहरू डुङ्गाबाट उत्रनुभयो। गन्नेसरेत गालीलको समुद्रको उत्तर-पश्चिम किनारामा अवस्थित छ। येशूलाई देख्नसाथ त्यस

ठाउँका मानिसहरूले यस इलाकाभरिका सबै बिरामीहरूलाई खोजी-खोजी उहाँकहाँ ल्याए – बिरामीहरूले उहाँको वस्त्रको किनार मात्र भए पनि छुन पाऔं भनेर । अनि जतिले छोए, तिनीहरू सबै पूरा निको भए । त्यस दिन यस इलाकाका सबै डाक्टरवैद्यहरूको छुट्टी भयो; किनकि केही समय-सम्म कहीं कोही बिरामीहरू भएनन् । परमवैद्य तिनीहरूको इलाकामा आउनुभएको हुनाले यस मुलुकका मानिसहरूलाई स्वास्थ्य र चङ्गाइ मिल्यो ।

ड) अशुद्ध हुने कुरा भित्रबाट आउँछ (मत्ती १५:१-२०)

मत्तीले आफ्नो पुस्तक लेख्दा शुरुका अध्यायहरूमा समयको क्रमलाई भङ्ग गरेर लेखे भन्ने कुरा धेरै चल्ती छ । तर १४ अध्यायको शुरुदेखि अन्तसम्म उनले घटनाहरूको विवरण प्रायः जस्तोको त्यस्तै दिएका छन् ।

पन्ध्र अध्याय युगहरूको कालक्रमसित पनि मिल्न जान्छ । प्रथम, फरिसीहरू र शास्त्रीहरूले आफ्नो वातविवाद गर्ने र प्रभुलाई भड्कामा फसाउने काम अघि बढाउँदै लानेछन् (मत्ती १५:१-२०) । यस कुराले इस्राएली जातिद्वारा मसीह राजाको तिरस्कार हुनेछ भन्ने पूर्वअनुमान दिन्छ । दोस्रो, काननी स्त्रीको विश्वासले के सङ्केत गर्छ भने, सुसमाचारको प्रचार अन्यजातिहरूको बीचमा फैलिएर जानेछ – आजको दिनसम्म यो काम भइरहेको छ (मत्ती १५:२१-२८) । अनि अन्तमा, ठूला-ठूला भीडका मानिसहरू आफ्ना रोगबाट निको पारिएका (मत्ती १५:२९-३१) र प्रभुले चार हजार पुरुषहरूलाई खुवाउनुभएको कुरा (मत्ती १५:३२-३९) । यस कुराले आउने युगको सङ्केत दिन्छ, त्यस हजार वर्षको राज्यलाई दर्साउँछ, जब संसारभरि नै स्वास्थ्य र सम्वृद्धि हुनेछ ।

मत्ती १५:१-२: शास्त्री र फरिसीहरू प्रभु येशूलाई फसाउन खोज्दा आफ्ना प्रयासमा कहिल्यै थाकेनन् । तिनीहरूको प्रतिनिधि गरेर एक टोली यरूशलेमबाट आए । तिनीहरूले प्रभुका चेलाहरूलाई हात नधोईकन अशुद्ध भएको अवस्थामा रोटी खाएको दोष लगाए । यसो गर्दा चेलाहरूले प्राचीनहरूको रीति भङ्ग गरे अरे ।

यस घटनाको मतलब बुभनका निम्ति हामीले यहूदीहरूको शुद्ध-अशुद्ध हुने नियमहरू, साथै फरिसीहरूले हात धुने कुरा लिएर के भन्न चाहे, सो जान्नुपर्छ। शुद्ध-अशुद्ध हुने विचारधारणा पुरानो नियमबाट आएको हो। अनि यहाँ अशुद्ध भनेर प्रभुका चेलाहरूलाई लगाइएको आरोपचाहिँ बिलकुलै विधिवत्/रैतिक हिसाबले मात्र लाग्नेथ्यो। यो नियम यस प्रकारको छ: कसैले एउटा मुर्दालाई छोयो भने, अथवा खान नहुने कुनै खानेकुरा खायो भने ऊ विधिवत् हिसाबले अशुद्ध भयो, अर्थात् उसले परमेश्वरको सेवा-आराधना गर्न पाउँदैनथियो। यस विधिअनुसार ऊ अयोग्य भयो। यसैले परमेश्वरको व्यवस्थाको माग थियो: परमेश्वरको उपस्थितिमा/नजिक जान पाउनुअघि उसले केही शुद्ध पार्ने रीतिहरू पालन गर्नुपर्थ्यो।

तर पछिबाट इस्राएलका प्राचीनहरूले यस शुद्ध पार्ने विधिमा आफ्ना रीतिहरू थपे। उदाहरणका निम्ति, तिनीहरूले के आदेश दिए भने, कुनै यहूदीले खाना खानुभन्दा अघि आफ्ना हात धुनुपर्छ। तिनीहरूको अर्थमा धुनु भनेको विस्तृत कार्यविधि पालन गरीकन आफ्ना हातहरू मात्र धोएर होइन, तर कुहिनासम्म उसका दुवै बाहु शुद्ध हुनुपर्थ्यो। ऊ बजार गएर आयो भने मानिस विधिपूर्वक नुहाउनुपर्थ्यो। यसैकारण कुरा बुझौं: फरिसीहरूले यहाँ प्रभुका चेलाहरूलाई केमा आरोप लगाए त? यहूदीहरूको रीतिअनुसार उनीहरूले त्यो नुहाइधोवाइ गरिमाग्ने दस्तुर पो उल्लङ्घन गरे, यस्तो एउटा पेचिलो दस्तुर, जो परमेश्वरले होइन, तर तिनीहरू आफैले निर्धारित गरेका थिए।

मत्ती १५:३-६: हाम्रा प्रभु येशूले उहाँमा दोष भेट्टाउनेहरूलाई याद दिलाउनुभयो: 'अनि तिमीहरूले आफ्नो रीतिथिति मानेर किन परमेश्वरको आज्ञा उल्लङ्घन गर्छौं?' किनकि मोशाको व्यवस्थाअनुसार मानिसले आफ्ना बुवाआमालाई आदर गर्नुपर्थ्यो। यस नियममा आवश्यकता परेमा आर्थिक सहायता दिएर उनीहरूको खाँचो पूरा गर्ने जिम्मेवारी पनि समावेश गरिएको थियो। तर शास्त्रीहरू र फरिसीहरूले आफ्ना वृद्ध भएका बुवाआमाहरूका निम्ति आफ्नो पैसा खर्च गर्न चाहँदैनथे – अरू धेरै मानिसहरूले पनि यसो गर्न चाहँदैनन्। यसैले तिनीहरूले एउटा यस्तो रीति स्थापित गरे, जसले गर्दा

तिनीहरू आफ्नो यस जिम्मेवारी/कर्तव्यबाट उम्के । कसैको बुवाले सहायता मागे, वा कुनै आमाले सहायता माग्नु, तब त्यस रीतिअनुसार तिनीहरूले केवल निम्न शब्द लिएर भन्नुपर्थ्यो: 'मसँग जति पैसा छ, त्यो लिएर मैले तपाईंको सहायता गर्नेथिएँ, तर के गर्ने ? मैले त्यो पैसा भेटीको रूपमा परमेश्वरलाई अर्पण गरिसकेँ; यसैले म त्यो तपाईंलाई दिन सक्दिनँ ।' यही सूत्र फलाकेपछि तिनीहरूले बुवाआमाप्रतिको आफ्नो आर्थिक कर्तव्यबाट छुट पाउँथे । तिनीहरूले आफ्ना बुवाआमाको स्याहारसुसार/हेरचाह गर्नु भन्ने परमेश्वरको आज्ञा थियो । तर यस धूर्त रीतिथितिको पछि लागेर तिनीहरूले परमेश्वरको वचन बेकम्मा तुल्याए ।

मत्ती १५:७-९: धूर्त भएर तिनीहरूले वचनहरू टेढामेढा पारेर बिगारे, र यसरी यशैया २९:१३ पदमा उल्लेख गरिएको भविष्यवाणी पूरा गरे । तिनीहरूले आफ्ना ओठले परमेश्वरको आदर गर्छु भने, तर तिनीहरूको हृदय उहाँबाट टाढा थियो । तिनीहरूको उपासना व्यर्थ थियो; किनभने तिनीहरूले परमेश्वरको वचनलाई भन्दा आफ्ना रीतिथितिहरूमा पहिलो स्थान दिए ।

मत्ती १५:१०-११: प्रभु येशू भीडतिर फर्कनुभयो; उहाँले यसो भन्दै तिनीहरूको सामु अति महत्त्वपूर्ण उद्घोषणा गर्नुभयो: **'मुखभित्र जे पस्छ, त्यसले मानिसलाई अशुद्ध पार्दैन; तर मुखबाट जे निस्कन्छ, त्यही कुराले मानिसलाई अशुद्ध पार्छ ।'** यस टीका/व्याख्याभित्र कत्रो क्रान्तिपूर्ण शक्ति छ, सो हामीले अनुमान गर्न सक्दैनौं, न ता यसको मूल्य मूल्याङ्कन गर्न सक्दछौं । लेवीय नियमविधिहरूअनुसार मुखभित्र पस्ने कुराले मानिसलाई अशुद्ध पार्थ्यो । जुन पशु उग्राउँदैनथियो, र जसको खुट्टाको खुर चिरिएको थिएन, त्यस पशुको मासु यहूदीहरूले खानुहुँदैनथ्यो । तिनीहरूले कत्ला र पखेटा नभएको कुनै माछा खानुहुँदैनथ्यो । परमेश्वरले तिनीहरूलाई शुद्ध र अशुद्ध खानेकुराको सम्बन्धमा विस्तृत रूपले आदेशहरू दिनुभएको थियो ।

अब प्रभु येशू, नयाँ नियमका स्थापकले यति भनेर त्यो विधिवत् अशुद्ध हुने-नहुने पूरा व्यवस्था/नियमविधिहरूको राशि रद्द गर्नलाई बाटो खोल्नुभयो । उहाँले भन्नुभएको कुराको अर्थ यस प्रकारको छ: जुन खानेकुरा उहाँका चेलाहरूले नधोइएका हातहरूले खाएका थिए, त्यसले उनीहरूलाई

अशुद्ध तुल्याएन, तर शास्त्री र फरिसीहरूको कपट – अशुद्ध पार्ने कुरा साँच्चै यही हो ।

मत्ती १५:१२-१४: जब प्रभुका चेलाहरूले यो भर्त्सना सुनेर फरिसीहरूले ठेस खाए भन्ने कुरा येशूलाई बताए, तब उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वर पिताले नरोजुभएका विरुवाहरूसित तुलना गर्नुभयो । तिनीहरू गहुँ थिएनन्, तर सामा थिए । तिनीहरूको शिक्षासिद्धान्त जरासमेत उखालिनेछ, र तिनीहरू नाश हुनेछन् । उहाँले थपेर भन्नुभयो: **‘तिनीहरूलाई छोडिदेओ ! तिनीहरू अन्धाहरूका अन्धा अगुवाहरू हुन् ।’** तिनीहरूले आत्मिक कुराहरूको सम्बन्धमा मुख्य अधिकारी/विद्वान अध्यापक हौं भनेर धाक पिटे, तर वास्तवमा तिनीहरू आत्मिक यथार्थ कुराहरूको विषयमा अन्धा थिए, अनि तिनीहरूले अगुवाइ गरेका मानिसहरू पनि अन्धा थिए । अन्धाहरूले अन्धाहरूलाई डोस्न्याए भने दुवै खाडलभित्र पर्ने नै छन्; यो अनिवार्य छ ।

मत्ती १५:१५: येशूका चेलाहरूले शुद्ध र अशुद्ध खानेकुराको विषयमा जुन शिक्षा पाएका थिए, त्यो जम्मै शिक्षा उल्टाउने विपरीत कुरा प्रभुबाट सुनेर उनीहरू डगमगाए; यसमा शङ्का छैन । यसैले प्रभुको यो वचन उनीहरूलाई दृष्टान्तजस्तै लाग्यो, जसको अर्थ अस्पष्ट, र जसमा घुम्टो हालेको थियो । पत्रुसले **‘यस दृष्टान्तको अर्थ हामीलाई बताइदिनुहोस्’** भनेर यसको स्पष्टिकरण माग्दा उनीहरूको मनभित्रको खुलदुली प्रकट गरे ।

मत्ती १५:१६-१७: चेलाहरू यति अबुझ अथवा बुभनमा साह्रै सुस्ती भएकोमा प्रभु येशू छक्क/दङ्ग पर्नुभयो । त्यसपछि उहाँले उनीहरूका निम्ति कुरा स्पष्ट पार्नुभयो: वास्तविक अशुद्धताचाहिँ मानिसको नैतिक आचरण/व्यवहारसित सम्बन्धित छ, र त्यो कुनै थोकभित्र भएको आफ्नै भौतिक गुण/स्वभावबाट आउँदैन । हामी पनि बुभिराखौं: कुनै खानेकुरा स्वभावैले न शुद्ध न ता अशुद्ध हुन्छ । अँ, कुनै भौतिक चीज आफैआफ खराब हुँदैन । तर जब कुनै चीजको प्रयोग बेठीक हुन्छ, तब त्यो गलत हो । मानिसले खाना खान्छ; त्यो खानेकुरा मुखमा पस्छ, पेटमा जान्छ र पेटभित्र पच्छ, अनि नपचेको जति चर्पीमा फालिन्छ । यसो हुँदो त्यो खानेकुरा खाएको मानिसको नैतिक अवस्थामा कुनै पनि असर पर्दैन । यसको जम्मै प्रभाव उसको

शरीरमाथि मात्र पर्छ । हामी पहिलो तिमोथीको पत्रबाट जान्दछौं: ‘परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएको हरेक थोक असल हो, अनि कुनै थोक इन्कार गरिनुपर्ने होइन - त्यसलाई धन्यवादसाथ ग्रहण गरिन्छ भने; किनकि परमेश्वरको वचन र प्रार्थनाद्वारा त्यो पवित्र तुल्याइन्छ’ (१ तिमोथी ४:४-५) । यस खण्डमा अवश्य विषालु खानेकुराको बारेमा कुरा गरिएको छैन, तर यहाँ बताइएको कुरा ती खानुहुने थोकहरू हुन्, जसको सृष्टि परमेश्वरले मानिसका निम्ति उसले ती खाओस् भनेर गर्नुभएको छ । उहाँको सृष्टिका सबै थोकहरू असल हुन्छन्, र तिनलाई धन्यवादसाथ ग्रहण गरी खानुपर्छ । कति मानिसहरूले सबै कुरा खान सक्छन् भने अरूको शरीर कमजोर छ, र सबै कुरा पचदैन; यसैले आफ्नै शरीरअनुसार कतिले कुनै थोक खान्छन्, कतिले त्यो खाँदैनन् । तर साधारण हिसाबले हामी भन्न सक्छौं: हामीले खानेकुराको सम्बन्धमा कुनै शङ्का गर्नुपर्दैन; किनकि हामी सबै कुरा यस हेतुले खान सक्छौं, कि परमेश्वरले यसैद्वारा हाम्रो शरीरको पोषण गर्नुहुन्छ ।

मत्ती १५:१८: ठीक छ: कुनै खानेकुराले कसैलाई अशुद्ध पार्दैन । तब केले अशुद्ध पार्छ र? येशूले यसो भनेर यसको जवाफ दिनुहुन्छ: ‘तर ती कुराहरू जो मुखबाट बाहिर निस्कन्छन्, ती हृदयबाट निस्केर आउँछन् र तिनैले मानिसलाई अशुद्ध पार्छन् ।’ हृदय भन्नाले हाम्रो शरीरको रगत चलाइरहने मुटु बुझिँदैन, तर मानिसभित्रको भ्रष्ट मूल-केन्द्र/स्रोत, जसबाट पापी भावना र अभिलाषाहरू निस्केर आउँछन् । मानिसको नैतिक स्वभावको यही भागमा अशुद्ध विचारहरू पैदा हुन्छन्, त्यसबाट कुरा अघि बढेर ती विचारहरूबाट भ्रष्ट शब्दहरू बन्छन्, र अन्तमा खराब कामहरूको रूपमा देखा पर्छन् ।

मत्ती १५:१९-२०: मानिसलाई अशुद्ध पार्ने कुराहरूमध्ये यी हुन्: खराब विचार, हत्या, परस्त्रीगमन, व्यभिचार, चोरी, भूटो साक्षी, निन्दा आदि । (निन्दा भन्नाले अरूको बदनाम गरेको, कसैको विरुद्धमा खराबी बोलेको अर्थ ग्रीक शब्दबाट बुझिन्छ ।)

फरिसीहरू र शास्त्रीहरू हात धुने रीतिथितिहरूका बिन्दु-बिन्दु होशियारसाथ पालन गरेर ज्यादै देखावटी थिए । तर तिनीहरूको जीवनको

भित्री भागचाहिँ अशुद्ध थियो । जुन कुरा परमेश्वरको दृष्टिमा गनिँदैनथियो, त्यस क्षुद्र कुरामा तिनीहरूको ध्यान बस्थ्यो, जब तिनीहरूले ती कुराहरूको वास्ता गर्दैनथे, जो साँच्ची नै महत्त्वपूर्ण थिए । तिनीहरूले प्रभुका चेलाहरूलाई ती रीतिहरू पालन नगरेको आरोप लाए, जो ईश्वरीय प्रेरणाबिना बनाइएका थिए र यसैले केवल मानिसका रीतिहरू मात्र थिए । तर तिनीहरूले चाहिँ परमेश्वरका पुत्रलाई हत्या गर्ने युक्ति रचे, र तिनीहरूमा १९ पदले सूचित गरेका जम्मै पापहरूको दोष लाग्थ्यो ।

च) एउटी गैरयहूदी, काननी स्त्री आफ्नो विश्वासमा आशिषित भई (मत्ती १५:२१-२८)

मत्ती १५:२१-२२: येशू त्यहाँबाट निस्केर टायर र सिडोनका इलाकाहरूतिर जानुभयो, जुन दुई शहरहरू भूमध्यसागरको किनारामा अवस्थित थिए । हामीलाई थाहा लागेअनुसार प्रभु येशू आफ्नो सेवकाइको अवधिभित्र यहाँ, एकपल्ट मात्र यहूदीहरूको देशबाट निस्कनुभयो, जब फोनिसियामा एउटी काननी स्त्रीले उसलाई निको पारिदिनुहोस् भनेर उहाँलाई आफ्नी छोरीका निम्ति विन्ती गरी, जोचाहिँ दुष्ट आत्माले ग्रस्त, अँ, साहै सताइएकी थियो ।

यहाँ हामीलाई याद गर्न आवश्यक छ, कि यो स्त्री यहूदी होइन, तर अन्यजातिकी स्त्री थिई । ऊ काननीहरूको वंशकी महिला थिई – एउटा नैतिक भ्रष्ट जाति, जसको अस्तित्व परमेश्वरले मेटाइदिने निर्णय गर्नुभएको थियो । तर इस्राएलीहरू आज्ञाकारी भएनन्, र यसैले यहेशूको पालोमा कति काननीहरू यहूदीहरूको कब्जाबाट उम्के । यो स्त्री यी उम्केकाहरूको वंशकी थिई । अन्यजाति भएकी नाताले उसले परमेश्वरको चुनिएको जातिलाई मात्र हुने/मिल्ने सौभाग्यहरूको सम्भागी थिइन । ऊ आशाविनाकी एउटी परदेशी महिला थिई । यस अवस्थामा, उसको न परमेश्वरमा न उहाँका मसीह राजामा कुनै आशिष दाबी गर्न सक्ने अधिकार थियो ।

जब उसले प्रभु येशूसँग कुरा गरी, तब उसले उहाँलाई 'हे प्रभु, दाऊदका पुत्र' भनेर सम्बोधन गरी । यस प्रकारको सम्बोधन/उपाधि

यहूदीहरूले मसीह राजाका निम्ति प्रयोग गर्थे । हो, प्रभु येशूचाहिँ मसीह हुनुहुन्थ्यो; तर अन्यजातिकी स्त्रीले यस यहूदीलाई मात्र मिल्ने आधारमा उहाँकहाँ आउने बाटो पाइन । यही कारणले उहाँले उसलाई उसको पहिलो विन्तिको कुनै जवाफ दिनुभएन ।

मत्ती १५:२३: उहाँका चेलाहरू आएर उहाँलाई 'उसलाई बिदा गरिदिनुहोस्' भनेर विन्ती गरे । त्यस स्त्रीदेखि उनीहरूलाई भिजो लाग्थ्यो । तर प्रभुका निम्ति ऊ विश्वासको अनुकूल उदाहरण बनी – एउटा यस्तो पात्र, जसको जीवनमा उहाँको अनुग्रह फलक्क चम्काउनेथियो । तर यसो हुनुभन्दा पहिले उहाँले उसको विश्वास जाँचुपस्यो र उसलाई यस सम्बन्धमा एउटा पाठ सिकाउनुपस्यो ।

मत्ती १५:२४-२५: उहाँले उसलाई भन्नुभयो: 'इस्त्राएलको घरानाका हराएका भेडाहरूकहाँ बाहेक अरू कसैकहाँ म पठाइएको होइन ।' यसर्थ उहाँ अन्य जातिहरूका निम्ति आउनुभएन, काननीहरूका निम्ति पक्क पनि आउनुभएन । तर प्रभुले उसको विन्ती यसरी इन्कार गर्नुभएकोमा ऊ निराश भइन । उसले दाऊदका पुत्र भन्ने उपाधि छोडेर उहाँलाई दण्डवत् गरी र भनी: 'प्रभु, मलाई सहायता गर्नुहोस्!' यहूदी नभएको नाताले उसको मसीहकहाँ आउने अधिकार थिएन भने 'म तपाईंकी सृष्टि हुँ' भनेर आफ्ना सृष्टिकर्ताकहाँ आउने बाटो खोजी ।

मत्ती १५:२६: प्रभु येशूले उसको विश्वास परिपक्व छ कि छैन भनेर अभि जाँच्यै हुनुहुन्छ । यसैले उहाँले उसलाई भन्नुभयो: 'यहूदीरूपी नानीहरूको रोटी लिएर अन्यजातिरूपी कुकुरहरूलाई दिनु उचित होइन ।' यी शब्दहरू हाम्रा कानहरूमा रूखा सुनिन्छन् । तर हामीले याद गर्नुपर्छ: प्रभुका शब्दहरू चिकित्सकको लाग्ने छुरीभैँ हानिकारक होइनन्, तिनले चोट पार्दैनन्; तिनले चङ्गाइ पो पार्छन् । यो स्त्री अन्यजाति महिला थिई-थिई । यहूदीहरूको दृष्टिमा अन्यजातिहरूचाहिँ सडक-सडक र गल्ली-गल्ली हुँदो फोहोर-मैलातिर केही खानेकुरा खोजिहिँड्ने कुकुरहरू थिए । तर प्रभु येशू रूखो हुनुहुन्न; उहाँले यहाँ 'साना कुकुरहरू' भनेर प्यारो शब्द पो चलाउनुभयो । यसैले यहाँ सवाल यसैमा छ: के उसले आफ्नो अयोग्यता

मानिलिन्छ कि लिँदैन ? के 'उहाँको कृपा पाउनु म अलिकति पनि योग्य छैन' भनी स्वीकार गर्न के ऊ तयार थिई ?

मत्ती १५:२७: उसको जवाफ हेर्नुहोस् ! त्यो कति सुन्दर छ !! किनकि उसले अन्यजातिहरूलाई बयान गर्ने प्रभुका शब्दहरू पूरा रूपले स्वीकार गरी । हो, म एक अयोग्य अन्यजातिकी स्त्री हुँ भनेर उसले आफूलाई उहाँको दयामा, अँ, उहाँको प्रेम र अनुग्रहमा सुम्पिदिई । उसले यसो भन्न चाहेकी: 'हो प्रभु, तपाईंले ठीक भन्नभयो; टेबलमनि रोटीका टुक्राको आशा राख्ने ससाना कुकुरहरूमध्ये म एउटी हुँ । तर मलाई थाहै छ: कहिलेकहीं टेबलबाट रोटीका टुक्राटुक्रा भुइँमा खस्छन् नि । के तपाईंले मलाई केही टुक्राटुक्रा खान दिनुहुन्न ? तपाईंले मेरी छोरीलाई निको पार्नुको म योग्य छैन, तर मलाई आफ्नै अयोग्य सृष्टि सम्भेर मेरी छोरीलाई निको पार्नुहुने आग्रह गर्छु ।'

मत्ती १५:२८: प्रभु येशूले उसको ठूलो विश्वास देखेर उसलाई प्रशंसा गर्नुभयो । उता उहाँप्रति अविश्वास गर्ने यहूदीहरूरूपी नानीहरूलाई भोक लाग्दैनथियो भने यता एउटी अन्यजाति स्त्रीचाहिँ 'हो, म सानी कुत्तै हुँ' भनी मानिलिन तयार भई; किनकि रोटीका टुक्रारूपी उहाँको दया पाउन ऊ अति नै तृषित थिई । उसको विश्वासको प्रतिफल हेर्नुहोस् ! उसकी छोरी तत्कालै निको भइहाली ।

प्रभु येशूले टाढैबाट त्यस अन्यजाति स्त्रीकी छोरीलाई निको पार्नुभयो । यस कुराले परमेश्वरको पिताको दाहिने हातपट्टि बसेर हालैमा भइरहने उहाँको सेवकाइको सम्बन्धमा के सुभाउ दिन्छ: यस वर्तमान् युगमा, जब परमेश्वरले उहिले चुन्नुभएको यहूदी जाति उहाँको निज प्रजा हुनका निम्ति त्यागिएको छ, प्रभु येशूले अन्यजातिका मानिसहरूलाई आत्मिक चङ्गाइ दिँदै हुनुहुन्छ ।

छ) प्रभु येशूले ठूला-ठूला भीडका मानिसहरूलाई निको पार्नुभयो (मत्ती १५:२९-३१)

मर्कूस ७:३१ पदबाट हामीले के देख्छौं भने, प्रभु येशूले टायर छोडेर उत्तर दिशामा सिडोनतिर यात्रा गर्नुभयो, त्यसपछि पूर्वतिर लागेर उहाँ यर्दन-

पारि पुगनुभयो, अनि त्यसपछि उहाँ डेकापोलिसका इलाकाहरूबाट भएर दक्षिण जानुभयो । त्यहाँ गालीलको समुद्रको छेउमा उहाँले लङ्गडा, अन्धा, लाटा, कूँजा र अरू धेरैलाई निको पार्नुभयो । भीडैभीडका मानिसहरू छक्कै परे, र तिनीहरूले इस्राएलका परमेश्वरको महिमा गरे । यस इलाकामा अन्यजातिका मानिसहरू बस्थे भन्ने अनुमान गर्नु ठोस कारण छ । यसो हो भने त्यहाँका अन्य जातिका मानिसहरूले प्रभु येशू र उहाँका चेलाहरूलाई इस्राएली सम्बन्धे, र इस्राएलका परमेश्वरले तिनीहरूको बीचमा काम गर्दै हुनुहुन्थ्यो भनेर सटीक अड्कल काटे ।

ज) प्रभु येशूले चार हजारलाई खुवाउनुभयो

(मत्ती १५:३२-३९)

मत्ती १५:३२: मत्तीको पुस्तक होशियारसाथ नपढ्ने वा यसमा लेखिएको कुरामा दोष पाउन खोज्नेमध्ये कतिले यो घटना र पाँच हजारलाई खुवाइएको घटना एउटै हो भन्छन् । तिनीहरूले पवित्र बाइबलमा कुरा दोहोरिएको, कुरा नमिलेको वा गन्ती गर्न नजानिएको भूटो दोष लगाउँछन् । तर वास्तवमा यी दुई घटनाहरू निक्कै फरक छन् । तिनमा नमिल्ने कुरा छैन, तर तिनैले एक-अर्काको पूरकको काम गर्छन् ।

प्रभु येशूसँग रहेका तीन दिन भइसकेपछि भीडका मानिसहरूको खानेकुरा खाइसकिएको थियो । उहाँले तिनीहरूलाई भोकै पठाउन चाहनुभएन; नत्र तिनीहरू बाटोमा मूर्च्छा पर्नेथियो ।

मत्ती १५:३३-३४: भीडका यतिका मानिसहरूलाई खुवाउनुपर्ने असम्भव काम देखेर उहाँका चेलाहरू फेरि एकपल्ट निराश भए । यस पालि उनीहरूसँग सात रोटी र अलिकति मसिना माछाहरू थिए ।

मत्ती १५:३५-३६: पाँच हजारलाई खुवाउनुभएको बेलामा भैं उहाँले यस भीडलाई भुइँमा बस्न लाउनुभयो, ती सात रोटी र ती माछाहरू लिएर धन्यवाद चढाउनुभयो, रोटीहरू भाँच्नुभयो र उहाँका चेलाहरूलाई ती भीडको बीचमा बाँडिदिन भनेर दिनुभयो । प्रभुले चेलाहरू आफैले गर्न सक्ने काम गरून् भनेर उनीहरूमाथि आशा राख्नुहुन्छ । त्यसपछि उनीहरूले गर्न नसक्ने काम गर्नलाई उहाँ अघि सार्नुहुनेछ ।

मती १५:३७-३९: सबै मानिसहरूले खाए, र अघाए; अनि उनीहरूले सात ठूला-ठूला डालाभरि उब्रेका टुक्राहरू उठाए। खाएर तृप्त भएका मानिसहरूको सङ्ख्या यस प्रकारको छ: स्त्रीहरू र केटाकेटीहरूलाई छोडेर पुरुषहरूको चार हजार।

मती १६:८-१२ पदमा हामीले प्रभु येशूद्वारा अचम्म प्रकारले मानिसहरू खुवाइएका यी दुई घटनाको विषयमा तिनमा भिन्न-भिन्नै गन्ती कति महत्त्वपूर्ण रहेछ, सो देखेछौं। पवित्र बाइबलको जति वृत्तान्तहरू छन्, तिनमा समावेश गरिएका ससाना टीकाहरू/विस्तृत वर्णनहरू पनि अर्थले पूर्ण हुन्छन्।

भीडलाई बिदा गरिसक्नुभएपछि प्रभु येशू डुङ्गामा चढ्नुभयो, र मगदलामा आउनुभयो। मगदला भन्ने ठाउँ गालीलको समुद्रको पश्चिमपट्टिको किनारामा अवस्थित छ।

भ) फरिसी र सदुकीहरूको खमीर (मती १६:१-१२)

मती १६:१: फरिसीहरू र सदुकीहरू यहूदी धर्मको सम्बन्धमा परम्परागत विरोधी-प्रतिरोधी पक्ष बसेका थिए। तिनीहरूका सिद्धान्तहरू/मत मिलेनन्, तर एक छेउदेखि अर्को छेउ जति टाढा छ, त्यति नै फरक थिए। तर आपसी विरोध गर्ने बानीलाई छोडेर प्रभु येशूलाई पासोमा पार्ने/फसाउने कुरा आफ्नो लक्ष्य तुल्याई तिनीहरू एक भए, र एक-अर्कालाई साथ दिए। उहाँलाई परीक्षा गर्दै तिनीहरूले उहाँसित स्वर्गबाटको एउटा चिन्ह मागे। तिनीहरूले उहाँलाई फसाएर हो कि फकाएर हो, तिनीहरूसित मिल्ने मध्यमार्गमा ल्याउने चेष्टा गरे। हुन सक्छ, स्वर्गबाटको एउटा चिन्ह मागेर तिनीहरूले उहाँका अघिल्ला अचम्मका कामहरू स्वर्गबाटका नभएको अर्थ लाइदिन खोजेका थिए? अथवा तिनीहरूले आकाशमा एउटा अलौकिक चिन्ह देख्न चाहेका थिए? यहाँसम्म प्रभु येशूले गर्नुभएका जम्मै अचम्मका कामहरू पृथ्वीमाथि देखाइएका थिए, तब के, के उहाँले खगोलमा पनि आश्चर्य कर्महरू देखाउन सक्नुहुनेथियो?

मती १६:२-३: जवाफ दिएर उहाँले तिनीहरूबाट आकाशको कुरा लिएर चलाउनुभयो। किनकि साँभमा जब तिनीहरूले रातो आकाश देखे,

तब तिनीहरूले भोलि सफा मौसम हुने रहेछ भनी भने । तर बिहान आकाश रातो र धुम्म परेको देखेर तिनीहरूले आज आँधि चल्ने रहेछ भनी जाने ।^{१९} तिनीहरू आकाशको रूपरङबाट मौसम खुट्ट्याउनुमा निपुण थिए, तर तिनीहरूले समयहरूका चिन्हहरूचाहिँ खुट्ट्याउन सकेनन् ।

समयका चिन्हहरू के-के थिए त ? पहिलो चिन्हः बप्तिस्मा दिने यूहन्ना ती भविष्यवक्ता, जसले मसीहको आगमन हुँदैछ भन्ने घोषणा गरेका थिए । दोस्रो चिन्हः पहिले कहिल्यै कुनै मानिसले नगरेका, तर हालैमा तिनीहरूको बीचमा देखाइएका र भइरहेका प्रभुका अचम्मका कामहरूले मसीहको विषयमा अगमवाणी गर्दैथिए । समयहरूको तेस्रो चिन्हः यहूदीहरूले मसीह राजालाई खुल्लमखुल्ला तिरस्कार गरे; यसैले अब अन्यजातिहरूका सुसमाचारको प्रचारप्रसार गर्ने धावा अघि बढ्नेछ । यी सबै कुराहरूमा भविष्यवाणीहरू पूरा भए । यी अकाट्य प्रमाणहरू हुँदा-हुँदै तिनीहरूमा न भइरहेको इतिहास पढ्ने क्षमता, न हालैमा आफ्नै आँखाकै सामु भविष्यवाणी पूरा भएको कुरा जान्ने बोध थियो ।

मत्ती १६:४: येशू प्रभुमा मसीह राजा स्वयम् तिनीहरूको माभमा उपस्थित हुनुहुँदा तिनीहरूले कसरी एउटा चिन्ह मागे ? यसरी ती फरिसी र सदुकीहरूले आफू आत्मिक हिसाबले एउटा दुष्ट, व्यभिचारी पुस्ताका मानिसहरू हुन् भन्ने प्रमाण दिए । भविष्यवक्ता योनाको चिन्हबाहेक तिनीहरूलाई अरु कुनै चिन्ह दिइनेछैन । हामीले मत्ती १२:३९ पदको टिप्पणीमा भनिसक्यौं: यो चिन्ह तेस्रो दिन मरेकाहरूबाट बौरिनुहुने प्रभुको पुनरुत्थानमा पूरा हुनेछ । एउटा दुष्ट, व्यभिचारी पुस्ताले आफ्ना मसीह राजालाई क्रूसमा फुन्ड्याएर मार्नेछ, तर परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट बौराउनुहुनेछ । यो तिनीहरू सबैका निम्ति ठहराइएको दण्डको चिन्ह हुनेथियो, जसले आफ्ना सर्वअधिकारी शासकको सामु आफ्ना घुँडा टेक्न इन्कार गर्छन् ।

‘तिनीहरूलाई छोडेर उहाँ हिँड्नुभयो’ भन्ने अशुभ वाक्यमा यो अनुच्छेद सिद्धिएको छ । यी शब्दहरूको आत्मिक तात्पर्य के हो, सो सबैले छरलङ्गे बुझिहाल्छन् ।

मत्ती १६:५-६: उहाँका चेलाहरू समुद्रको पारिपट्टि आइपुगे र प्रभुसँग सम्मेल भए; उनीहरूले रोटी ल्याउन बिर्सेका रहेछन्। यसैले जब प्रभुले 'सचेत रहो, फरिसी र सदुकीहरूको खमीरदेखि होशियार बस' भन्ने चेताउनी लिएर उनीहरूलाई स्वागत गर्नुभयो, तब उनीहरूले यसको बारेमा के सोचे? 'अहो, हामी रोटी पाउन यी यहूदी नेताहरूकहाँ जानुहुँदैन रहेछ।' खानेकुरा कहाँबाट पाऔं भन्ने फिक्री अधिबाटै उनीहरूको मनमा उठिसकेको थियो; यसैले जुन शब्दहरूभित्र प्रभुले उनीहरूका निम्ति एउटा आत्मिक शिक्षा हाल्नुभएको थियो, ती शब्दहरूको खास उद्देश्य नबुझेर उनीहरूले तिनमा अक्षरशः अर्थ लगाए, र तिनलाई सांसारिक दृष्टिकोणले बुझे।

मत्ती १६:७-१०: उहाँका चेलाहरूले कसरी खानेकुराका निम्ति फिक्रीचिन्ता गर्न सके, जब एक पल्ट पाँच हजार मानिसहरूलाई र अर्को पल्ट चार हजार मानिसहरूलाई रोटी खुवाउनुहुने उनीहरूका स्वामी उनीहरूको साथमा हुनुहुन्थ्यो? यसैले उहाँले यी बितेका घटनाहरूको सम्भना गराएर उनीहरूसँग यसमा मुख्य कुरा दोहोस्वाउनुभयो। परमेश्वरले कुन प्रकारले हिसाब लगाउनुहुन्छ, र उहाँसँगको स्रोत कति ठूलो छ, सो कुरा सिकाउने पाठ यी पदहरूमा छ; किनकि आफ्नो काम पूरा गर्नलाई प्रभु येशूसँग स्रोत सानो थियो, त्यो थोरै लिएर उहाँले काममा लगाउनुभयो र धेरै, अँ, अति धेरै मानिसहरूलाई खुवाउनुभयो र बढी, अँ, भन् बढी रोटीका टुक्राटुक्राहरू उब्रेका थिए। लौ, हामी यो कुरा हिसाब गरौं: जब उहाँसँग पाँच रोटी र दुई माछा थिए, तब उहाँले पाँच हजारभन्दा बढी मानिसहरूलाई खुवाउनुभयो र बाह्र डालाभरि रोटीका टुक्राटुक्राहरू उब्रेका थिए। अनि जब उहाँसँग बढी खानेकुरा थियो, अर्थात् सात रोटी र मसिना माछाहरू, तब उहाँले अधिभन्दा कम्ती मानिसहरूलाई अर्थात् लगभग चार हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभयो, अनि केवल सात डालाभरि रोटीका टुक्राहरू उब्रेका थिए। यसर्थ हामीसँग स्रोत सानो किन नहोस्, हामी यो सब प्रभुको हातमा सुम्पिदियौं भने उहाँले त्यसको सङ्ख्या यतिसम्म बढाउनुहुन्छ, कि थोरै कुराबाट धेरै काम सम्भव हुन्छ। उहाँले गुणा गर्नुहुँदा जति सानो सङ्ख्याबाट गुन्ने काम शुरु हुन्छ, त्यत्ति नै ज्यादा योगफल निस्कंदो रहेछ।

यसैले यो भनाइ साँचो हो: 'थोरै कुरा धेरै कुरा हुन जान्छ, जब यो परमेश्वरको हातमा छ ।'

मती १४:२० र १६:१० पदमा पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभएपछि टुक्राहरू उठाइएका डालाहरूका निम्ति प्रयोग गरिएको शब्द, अनि चार हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभएको यस बयानमा रोटीका टुक्रा हालिएका डालाहरूको शब्द मूल-भाषामा भिन्नै छन् ।^{१६} अनुमान गरिन्छ, कि पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउँदा जुन डालाहरू प्रयोगमा आए, ती बाह्र डाला यहाँ चार हजार मानिसहरूलाई खुवाउँदा प्रयोग गरिएका सात डालाभन्दा साना थिए । यसो भए पनि सिक्नुपर्ने पाठ एउटै हो: जब हाम्रो सम्बन्ध उहाँसित सठीक/जोडिएको हुन्छ, जसका शक्ति र स्रोत असीमित हुन्छन्, तब भोक लाग्दा र खाँचो पर्दा हामी किन फिक्री गरिरहने ?

मती १६:११-१२: 'फरिसी र सदुकीहरूको खमीरदेखि होशियार बस' भन्ने आदेश दिनुहुँदा प्रभु येशूले रोटीको, अर्थात् खानेकुराको विषयमा बोल्नुभएन, तर फरिसी र सदुकीहरूको दुष्ट शिक्षा र तिनीहरूको खराब व्यवहार सङ्केत गर्नुभएको हो । लूका १२:१ पदमा फरिसीहरूको खमीर कपट हो भनेर सफासँग बताइएको छ । ससाना कुराहरूमा पनि परमेश्वरको वचन यता-उता नगरीकन पालन गर्ने दाबी तिनीहरूसँग ता थियो, तर तिनीहरूको आज्ञापालनचाहिँ देखावटी र बाहिरी आज्ञाकारिता मात्र हुन्थ्यो । भित्रपट्टिचाहिँ तिनीहरू दुष्ट र भ्रष्ट थिए ।

सदुकीहरूको खमीरचाहिँ बुद्धिवाद थियो । तिनीहरू मानिसको ज्ञान-बुद्धि एकमात्र स्रोत मान्ने आफ्नो युगका स्वतन्त्र विचारकहरू थिए, जसरी आजका लिबरल्सहरू पनि त्यस्तै छन् । तिनीहरूको सिद्धान्त शङ्काहरू र खण्डनहरूमाथि बसालिएको थियो । तिनीहरूले स्वर्गदूतहरू, दुष्ट आत्माहरू, शरीरको बौरिउठाइ, मानिसको आत्माको अमरता र पापको ज्यालारूपी अनन्त नरकको दण्डमा विश्वास गर्दैनथे । तिनीहरूको खमीर हर कुरामा शङ्का-उपशङ्का गर्ने सन्देहवाद थियो । यो खमीर रहन दियो भने त्यो चारैतिर फैलिएर जानेछ र त्यसले सबै थोक खमीर तुल्याइदिन्छ, जसरी खमीरले पीठोको जम्मै ढिकोलाई खमीर तुल्याउँछ ।

१०) मत्ती १६:१३ - १७:२७: मसीहले आफ्ना चेलाहरूलाई तयार पार्दै हुनुहुन्छ

क) येशू 'ख्रीष्ट' हुनुहुन्छ भन्ने पत्रसको महान् अङ्गिकार
(मत्ती १६:१३-२०)

मत्ती १६:१३-१४: सिजरिया फिलिप्पी भन्ने शहरचाहिँ गालीलको समुद्रदेखि लगभग पच्चीस माइल उत्तरपट्टि र यर्दनदेखि प्रायः पाँच माइल पूर्वमा अवस्थित थियो। प्रभु येशू आसपासका गाउँहरू/बस्तीहरूहँदो जानुभयो (मर्कस ८:२७)। त्यस बेला एउटा घटना घटियो, जसलाई सामान्य रूपले प्रभुको सिकाउने सेवकाइको चरमसीमा हो भनी मानिन्छ। यस समयसम्म उहाँ आफ्ना चेलाहरूलाई आफ्नो साँचो परिचयको बोध दिँदै आउनुभएको हो। यस काममा सफल हुनुभएको प्रभु फनक्क फर्कनुभयो र क्रूसलाई आफ्नो लक्ष्य बनाई त्यसैतिर आफ्नो अनुहार लगाउनुहुन्छ।

उहाँले कुरा शुरु गर्नुभयो, र आफ्ना चेलाहरूलाई आफ्नो विषयमा यसो भन्दै सोध्नुभयो: 'मानिसहरू के भन्छन् - म, मानिसको पुत्र को हुँ?' तब उहाँले त्यस प्रश्नको जवाफ एउटा उत्तर-मालाको रूपमा पाउनुभयो, जस्तै: बप्तिस्मा दिने यूहन्ना, एलिया, यर्मिया वा अरू कुनै भविष्यवक्ता। जनताका मानिसहरूका निम्ति उहाँ धेरैजनामध्ये एक हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूको दृष्टिमा उहाँ उत्तम हुनुहुन्थ्यो, तर सर्वोत्तम हुनुहुन्नथ्यो; उहाँ महान् हुनुहुन्थ्यो, तर सर्वोच्च हुनुहुन्नथ्यो; उहाँ कुनै एक भविष्यवक्ता हुनुहुन्थ्यो, तर ती एकमात्र भविष्यवक्ता हुनुहुन्नथ्यो। यस प्रकारको विचारधाराणा ग्रहणयोग्य हुँदैन। प्रभु येशूलाई फिका प्रशंसा दिएर यस्ताहरूले उहाँको अपमान पो गर्दछन्; किनकि उहाँ अरू कुनै मानिसजस्तो मात्र हुनुहुन्थ्यो भने उहाँ एक ठगाहा हुनुपर्छ, किनभने उहाँले परमेश्वर पितासित बराबर हुँ भनी भन्नुहुन्थ्यो।

मत्ती १६:१५-१६: त्यसपछि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई सोध्नुभयो: 'अनि तिमीहरूचाहिँ नि के भन्छौ?' यस प्रश्नले शिमोन पत्रसबाट अचम्मको उत्तर, यस ऐतिहासिक अङ्गिकार निकाल्यो: 'तपाईं जीवित

परमेश्वरका पुत्र ख्रीष्ट हुनुहुन्छ ।’ अर्को शब्दमा भने, उहाँ इस्राएलका मसीह राजा हुनुहुन्थ्यो, उहाँ परमेश्वरका एकमात्र पुत्र हुनुहुन्थ्यो ।

मती १६:१७-१८: तब हाम्रा प्रभुले ‘धन्य हौ !’ भनेर योनाका छोरा शिमोनलाई आशिषको वचन दिनुभयो । प्रभु येशूको सम्बन्धमा माछा मार्ने पत्रुसको यो अङ्गिकार उनले आफ्नो समझ वा बुद्धि लगाएको फल थिएन, तर परमेश्वर पिताले त्यो कुरा उनलाई अलौकिक प्रकारले प्रकट गर्नुभयो । तर येशू प्रभुले पनि पत्रुसलाई भन्नुपर्ने महत्त्वपूर्ण कुरा थियो, यसैले उहाँले कुरा थपेर भन्नुभयो: ‘अनि म पनि तिमीलाई भन्दछु: तिमी पत्रुस हौ, र यस चट्टानमाथि म आफ्नो मण्डली निर्माण गर्नेछु, अनि नरकका ढोकाहरू यसमाथि विजयी हुनेछैनन् ।’ हामी सबैलाई थाहा होला; सुसमाचारको पुस्तकको यस पदको सम्बन्धमा अरू सबै पदहरूको बारेमा भन्दा अति नै बढी वादविवाद चल्दछ । किनकि यहाँबाट यो प्रश्न उठ्छ: ‘त्यो चट्टान को हो त ?’ अथवा ‘त्यस चट्टानले कुन कुरालाई सङ्केत गरेको हो ?’ यहाँ, यस पदमा पत्रुस र चट्टानका निम्ति उस्तै-उस्तै ग्रीक शब्दहरू चलाइएका छन्; यसबाट समस्या उठेको छ । तर भिन्नता शब्दको अर्थबाट आउँछ । प्रथम, ‘पेट्रोस्’ भन्ने शब्दको अर्थ ठूलो ढुङ्गा, वा पत्थर हो । दोस्रो, ‘पेट्रा’ भन्ने शब्दको अर्थ चट्टान वा पहरा हो । प्रभु येशूले वास्तवमा के भन्नुभयो त ? उहाँका शब्दको अर्थ यही हो: ‘तिमी एउटा ढुङ्गा हौ, अनि यस चट्टानमाथि म आफ्नो मण्डली निर्माण गर्नेछु ।’ यसर्थ प्रभुले आफ्नो मण्डली एउटा ढुङ्गामाथि होइन, तर एउटा चट्टानमाथि निर्माण गर्नुहुँदो रहेछ ।

पत्रुसचाहिँ त्यो चट्टान होइन; तब त्यो चट्टान के हो त ? यस खण्डभित्रको सन्दर्भमा टिक्नु हो भने यसको उत्तर सजिलो छ र छरलङ्गै देखिन्छ; यो हो तपाईं परमेश्वरका पुत्र ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भन्ने पत्रुसको अङ्गिकार । यो हो त्यो सत्यता, जसमाथि प्रभुको मण्डली जग बसालिएको छ । एफेसी २:२० पदअनुसार मण्डली प्रभु येशूमाथि बसालिएको छ; उहाँ त्यस जगको कुनेढुङ्गा हुनुहुन्छ । जब प्रेरित पावलले ‘प्रेरितहरू र भविष्यवक्ताहरूको जगमाथि बसालिएको’ भनेका छन्, तब उनले प्रेरितहरूचाहिँ त्यो जग हुन् भनेका छैनन्, तर प्रभु येशू ख्रीष्टको सम्बन्धमा

उनीहरूले बसालेको उनीहरूको शिक्षाचाहिँ त्यो जग हो भनी भनेका छन् ।
१ कोरिन्थी १०:४ पदमा पनि ख्रीष्ट त्यो चट्टान हुनुभएको कुरा गरिएको छ ।
यस सम्बन्धमा श्री मोर्गन्ले दिएको टिप्पणीले सहायता गर्छ:

‘याद गर्नुहोस्, यहाँ प्रभु येशूले यहूदी मानिसहरूसित कुरा गर्नुभएको हो । हिब्रू शास्त्रहरू अर्थात् पुरानो नियमभरि चट्टानको शब्द कसरी प्रयोग गरिएको छ, सो नियालेर हेर्दा भन्ने हामी के थाहा पाउँछौं भन्ने, यो चट्टान भन्ने शब्द कदापि मानिसलाई होइन, तर केवल परमेश्वरलाई सङ्केत गरीकन प्रयोग गरिएको हो । यसरी नै सिजरिया फिलिप्पीमा पनि यस्तै छ । प्रभुको मण्डली पत्रसमाथि निर्माण हुने नै होइन । प्रभु येशूले शब्दहरूको सङ्केत-अर्थसँग खेल खेल्नुभएन । तर उहाँले हिब्रूहरूको पुरानो चित्रणको रूपमा चट्टानको अर्थ सधैं परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने अर्थमै प्रयोग गरेर भन्नुभयो: ‘जीवित परमेश्वरका पुत्र ख्रीष्टमाथि, अँ, परमेश्वर स्वयम्माथि म आफ्नो मण्डली निर्माण गर्नेछु।’^{४४}

प्रेरित पत्रसले आफ्नो विषयमा कुरा गर्दा कहिल्यै ‘मण्डलीको जग म नै हुँ’ भनेर भनेनन् । उनले दुई पल्ट प्रभु येशूलाई एउटा ढुङ्गा वा पत्थरसित तुलना गरे (प्रेरित ४:११-१२ र १ पत्र २:४-८); अनि त्यत्तिखेर त्यसको मतलब अर्को थियो: ती ठाउँमा प्रभु येशूचाहिँ जग होइन, तर मुख्य कुनेढुङ्गा हुनुहुन्छ ।

‘... म आफ्नो मण्डली निर्माण गर्नेछु’ भनेर प्रथम चोटि पवित्र बाइबलमा मण्डलीको कुरा गरिएको हो । प्रभुको मण्डली पुरानो नियमको समयमा थिएन । जति बेला प्रभु येशूले यी शब्दहरू बोल्नुभयो, त्यत्ति बेला मण्डली बनिएको थिएन, मण्डली अझ भविष्यमा निर्माण गरिने कुरा थियो । मण्डली पेन्टेकोष्टको दिनमा स्थापित भएको हो; ख्रीष्टका सबै सच्चा विश्वासीहरू यस मण्डलीभित्र समावेश भएका हुन्छन्, चाहे उनीहरू यहूदी हुन्, चाहे अन्यजातिका मानिसहरू हुन् । मण्डली भनेको छुट्टै एउटा संघ/समाज हो, जसलाई ख्रीष्टको देह र ख्रीष्टको दुलहीको नामले चिनिन्छ; यसको बोलावट, र यसको लक्ष्य अद्वितीय छ ।

मत्तीले लेखेको सुसमाचारको पुस्तकमा प्रभुको मण्डलीको परिचय पाउने आशा कम थियो, किनकि यस पुस्तकमा इस्राएल र परमेश्वरको राज्य

मुख्य विषयवस्तुहरू हुन् । तर इस्राएलीहरूले प्रभु येशूलाई तिरस्कार गरे; फलस्वरूप तिनीहरूलाई त्यागिएको समयभरि नै मण्डलीको युग हुन्छ, जुन युग सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको उठाइलैजाने दिनसम्म चलिरहनेछ । त्यसपछि परमेश्वर इस्राएलीहरूकहाँ फर्कनुहुनेछ र तिनीहरूसँग फेरि जातिको हिसाबले व्यवहार गर्नुहुनेछ । यसैकारण यहाँ मण्डलीको परिचय दिनु एकदम सुहाउँछ; किनभने परमेश्वरको समय-तालिकामा इस्राएलीहरूले प्रभुलाई तिरस्कार गरेपछि अर्को कदम चल्नु थियो, मण्डलीको योजना शुरु गर्नु थियो ।

‘नरकका ढोकाहरू यसमाथि विजयी हुनेछैनन्’ भन्ने वाक्य हामीले दुई प्रकारले बुझ्न सक्छौं । एक, नरकका ढोकाहरूचाहिँ मण्डलीको विरोधमा उठेका सबै असफल आक्रमणहरूको चित्रण हुन् । मण्डली आफूमाथि चढाई गर्ने शत्रुहरूका यी सबै आक्रमणहरूको सामना गर्दै विजयी हुनेछ । दुई, मण्डली आफूले नरकका ढोकाहरूरूपी आत्मिक किल्लाहरूमाथि चढाई गरेर विजयी हुनेछ । दुईवटा अर्थमा पनि मृत्युका जम्मै शक्तिहरूले हार खानैपर्छ, जब सबै मरेका ख्रीष्ट-विश्वासीहरू बौरिउठ्नेछन् र सबै जीवित ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइनेछन् ।

मत्ती १६:१९: ‘अनि म तिमीलाई स्वर्गको राज्यका चाबीहरू दिनेछु ।’ प्रेरित पत्रसले कुनचाहिँ मानिस स्वर्ग जान्छ र को जाँदैन, यसको अधिकार पाएको होइन; यस वाक्यको अर्थ यो होइन । तर यहाँ पृथ्वीमा भएको स्वर्गको राज्यको कुरा गरिएको छ । यस राज्यको क्षेत्रफलभित्र सबै इसाईहरू समावेश गरिएका छन्, जतिले ‘मेरो सम्बन्ध मसीह राजासँग छ’ भनी भन्छन् । ‘चाबीहरू’ भन्नाले प्रवेश र प्रवेश दिने अधिकार बुझिन्छ । चेला बनाओ, बप्तिस्मा देओ र सिकाइदेओ भनेर महान् आज्ञा नामक खण्डमा (मत्ती २८:१९) ती चाबीहरू हुन्, जसद्वारा मानिसहरू प्रभुलाई स्वीकार गर्नेहरूको क्षेत्रभित्र प्रवेश गर्न पाउँछन् । (बप्तिस्माचाहिँ मुक्ति पाउनलाई चाहिँदैन; तर यो विश्वासको शुरुको विधि हो, जसद्वारा मानिसहरूले मसीह राजासँग तिनीहरूको व्यक्तिगत सम्बन्ध छ भन्ने गवाही खुल्लमखुल्ला दिन्छन् ।) पेन्टेकोष्टको दिनमा प्रेरित पत्रसले यी चाबीहरू प्रथम चोटि

प्रयोग गरे। यी चाबीहरू उनलाई मात्र दिइएका थिएनन्, तर पत्रस यहाँ सबै चेलाहरूको प्रतिनिधि मात्र गर्छन्, र यस नाताले चाबीहरू उनलाई दिइएका छन्। (मत्ती १८:१८ पदमा पनि हेर्नुहोला, जहाँ निम्न प्रतिज्ञा सबै चेलाहरूले पाएका छन्)।

‘पृथ्वीमा तिमीले जे बाँधौला, त्यो स्वर्गमा बाँधिनेछ, अनि पृथ्वीमा तिमीले जे फुकाओला, त्यो स्वर्गमा फुकाइनेछ।’ यो खण्ड र यससँग मिल्न खोजेको यूहन्ना २०:२३ पद लिएर मानिसहरूले कहिलेकहीं के सिकाउन चाहन्छन् भने, प्रेरित पत्रस र उनको पछि उनको स्थान ओगट्ने उत्तराधिकारीहरूले पापहरूको क्षमा दिने अधिकार पाए। तर यो हुनै सक्दैन; किनकि हामी जान्दछौं: परमेश्वर मात्र पापहरूको क्षमा दिन सक्नुहुन्छ।

तब हामी माथि उल्लेख गरिएका शब्दको अर्थ कसरी बुझ्नुपर्छ र? यसमा दुई तरिका छन्; एक ता, प्रभुका प्रेरितहरूसँग बाँध्ने र फुकाउने जुन अधिकार थियो, त्योचाहिँ अचेल हामीसँग छैन। उदाहरणको निम्ति, प्रेरित पत्रसले हनानिया र सफीरामाथि तिनीहरूको पाप बाँध्ने, र फलस्वरूप तिनीहरू तुरुन्तै यसको दण्ड पाएर मरे (प्रेरित ५:१-१०)। दोस्रो उदाहरण हेर्ने: कोरिन्थमा मण्डलीको अनुशासनमा परेको एउटा विश्वासी भाइ थियो, जसले आफ्नो पापको विषयमा पश्चात्ताप गर्‍यो, फलस्वरूप प्रेरित पावलले उसलाई उसले यस पापको फल भोग्नुनपरोस् भन्ने हेतुले फुकाले (२ कोरिन्थी २:१०)।

बुझ्ने दोस्रो तरिका: जुन कुराहरू प्रभुका प्रेरितहरूले पृथ्वीमा बाँध्ने र फुकाल्थे, ती कुराहरू अघिबाटै स्वर्गमा बाँधिसकेका र फुकालिसकेका थिए। यसैले श्री राइरीले भन्छन्: ‘स्वर्गका परमेश्वरबाट बाँध्ने र फुकाउने सबै काम शुरु हुन्छन्; प्रभुका प्रेरितहरूले यसो गर्दैनन्; उनीहरूले ‘बाँधिओ है, फुकाइयो है’ भनेर यसको घोषणा मात्र गर्छन्।’^३

यस पदका शब्दहरूको अर्थ अचेल एक किसिमले मात्र साँचो र सत्य हुन सकिन्छ: घोषणात्मक रीति/हिसाबले। जब एउटा पापी मानिसले साँचो गरी आफ्ना सबै पापहरूको बारेमा कायल हुँदै पश्चात्ताप गर्छ, र प्रभु येशूलाई आफ्नो व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्छ, तब एउटा विश्वासी

भाइ-बहिनीले 'प्रभु येशूले तपाईंका पापहरू क्षमा गर्नुभयो' भनेर यसको घोषणा गर्न सक्छ। अनि जब एउटा पापी मानिसले मुक्तिदाता प्रभुलाई अविश्वास गरेर तिरस्कार गर्छ, तब त्यसलाई सुसमाचार सुनाउने व्यक्तिले त्यसलाई भन्न सक्छ: 'तपाईंका पापहरू तपाईंलाई क्षमा भएनन्।' श्री विलियम केल्लीले यसो लेख्छन्: 'जहाँ पनि प्रभुको मण्डलीले साँचो गरी प्रभुको नाममा काम गर्छ र उहाँको इच्छा पालन गर्छ, त्यहाँ परमेश्वरले तिनीहरूका कामहरूमा आफ्नो छाप लगाउनुहुनेछ।'

मती १६:२०: फेरि पनि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई उहाँ/आफै मसीह हुनुहुन्छ भनेर कसैलाई नभन्नु भन्ने आज्ञा दिनुभएको हामी पढ्छौं। उहाँप्रति इस्त्राएली जातिले अविश्वास गरेको कारणले यस प्रकारको खुला प्रकटीकरणबाट केही राम्रो नतिजा आउनेथिएन नै। होइन, उहाँलाई राजा तुल्याउन चाहने मानिसहरूको क्रान्तिपूर्ण आन्दोलनबाट पाइने नतिजा केवल हानि हुन सकिन्थ्यो। यस्तो प्रतिकूल समयमा गरिने युक्ति रोमीहरूले अवश्य क्रूरतासाथ चकनाचूर पार्नेथिए।

श्री स्टूर्वर्टले यस खण्डलाई प्रभु येशूको सेवकाइको नयाँ मोड भन्ने नाम दिएर यसो भन्छन्:

'सिजरिया फिलिपीको दिन स्मरणीय छ; किनभने यो दिन सुसमाचारका पुस्तिकाहरूमा एकतर्फ बग्ने पानीको प्रवाहरूपी वर्णन रोकिराखेको र अब उसो अर्को दिशामा बग्न थालेको दिन ठहरियो। प्रभुको सेवकाइको शुरुका दिनहरूमा प्रायः मानिसहरूको बीचमा देखिने, उहाँलाई सिंहासनमाथि पुस्त्राउन खोज्ने ज्वाररूपी उहाँको लोकप्रियता अब पछाडि छोडेर गयो; अहिले भाटाको तरङ्गले उहाँलाई क्रूसतिर लाँदैछ। यस सिजरिया फिलिपी भन्ने ठाउँमा प्रभु येशू एउटा भिवाजन ल्याउने रेखामाथि, एउटा यस्तो पहाडको शिखरमाथि खडा हुनुभएभैं उभिनुभयो, जहाँबाट पछाडि हेरेर उहाँले यात्रा गर्दा-गर्दै आउनुभएको पूरा बाटो देख्न सक्नुभयो, र अगाडिपट्टि अन्धकारले उहाँ हिँड्नुपर्ने त्यो अशुभ बाटो छेकेको थियो। पछाडि फर्केर उहाँले बितेका दिनहरूका मङ्गलमय क्षणहरू एक नजरले हेर्नुभयो, जहाँ उहाँलाई ती न्याना क्षणहरूचाहिँ घाम अस्ताएपछि केही समयसम्म क्षितिजमा भइरहेको उज्यालोभैं लाग्दथे। त्यसपछि उहाँ फनक्क